

I. ROMÂNIA ABSURDĂ

1. PENIBILA PĂTURĂ POLITICĂ (O metaistorie a României moderne)

INTRE DOI POLI AI EXTREMEI INTOLERANŢE

Deoparte este panslavismul indus de Rusia, odinioară, pe vremea lui ^atefan cel Mare, un mic voivodat pe cursul superior al râului cu acelaşi nume, de cealaltă parte hungarismul. Revenind la panslavism ne putem întreba care a fost diferenţa cauzală dintre destinul diferit al ruşilor faţă de acela al românilor. Să fie spiritul slavon sau noul amalgam mongolo-slav? Sau poate spiritul aventurierilor din Europa de vest aciuiapi pe la curtea parilor în secolele XVII - XIX cum spunea Iorga? Să fie ritul slavon moleşitor doar pentru noi latini orientului? Indiferent ce vor stabili filozofii istoriei şi culturii, sinteza întruchipată de Moscova a strivit zeci de popoare caucaziene, baltice, siberiene şi europene. Având în vedere comportarea complet diferită în faţa istoriei a ortodocşilor români faţă de agresivitatea ruso - ucraineano - bulgaro - sârbă suntem nevoiţi să căutăm această diferenţă în altă parte decât în cultul slavon. Cultura slavonă s-a dezvoltat într-un fel într-o sinteză etnică slavo-mongolă, şi de aici credem noi acea orientare spre expansiune, spre negare a restului, şi în cu totul alt sens pe stratul daco-roman, aşa cum, dealtfel, observa L. Blaga în a sa critică a Geticii, în matricea stilistică a popoarelor indo-europene. În faţa acestui pârdalesnic spirit slavo-mongol am cedat pas cu pas, apăs după apă şi teritoriu după teritoriu, Bugul la 1792, Nistrul la 1812, Buceagul şi Timocul în 1878, Banatul, Maramureşul istoric (şi Câmpia Tisei hungarismului) în 1918, Bucovina, Herţa şi Basarabia la 1940 şi 1944. Români au cedat asimilându-se, conducătorii politici au cedat din laşitate în cele mai vechi ori mai recente cazuri.

De cealaltă parte - hungarismul, o alta expresie a intoleranţei absolute. Câteva triburi turano - mongole au băgat groaza în Europa, astfel încât rugăciunile evului mediu se terminau invariabil cu implorarea lui Dumnezeu de a fi ferit de unguri. Triburile se aşează în Câmpia Dunării într-o mare de germani, slavi şi români. Nevoia de a supravieţui sau geniul politic al Romei, în slujba căreia se pun, primind în schimb o organizare exemplară (ulterior însă o trădează), îi fac să dezvolte un sistem de asimilare neîntâlnit în evul mediu altundeva în Europa. Cu toate acestea după eliberarea lor de sub turci de către austrieci, Offen (Buda) avea cel mult 19% unguri (incluzând şi evreii), majoritatea absolută a populaţiei fiind germană.

Pe teritoriul fostului regat al Ungariei din evul mediu erau la 1787 doar 29% unguri! Ți iată unul din paradoxurile europene: urmașii unor triburi mongole asimilează populații, net superioare cultural Ți mult mai numeroase, în mijlocul Europei în secolul XIX Ți XX. Abia la cumpăna dintre secolul XIX Ți XX ungerii Ți maghiarizării trec de 50 % (v. acad. Oskar Iaszi).

	1787	1869	1890	1900
unguri Ți maghiarizări	29 %	44,4 %	48,5 %	51,5 %
nemaghiari	71 %	55,6 %	51,5 %	48,6 %

În urma Trianonului în Ungaria de azi mai rămăseseră în jur de 20 -30% nemaghiarizări (germani, români, slovaci, croați etc.), ca în 1947 să mai rămână 10%, iar azi (1992) să mai fie 1-2% de minoritari (Ți aceștia formal, ei fiind, în fapt, total asimilați). Atât de violentă a fost politica de maghiarizare încât mari personalități s-au simțit datoare să atragă atenția asupra acesteia. Contelev Tolstoi, într-o scrisoare adresată revistei "A-Hir" din Buda, în 1907, spunea: *"ceea ce este mai trist este faptul că în străinătate contele Appony are reputația unui pacifist, pe când în Ungaria el nu recunoaște nemaghiarilor nici măcar calitatea de ființă omenească"*. Orice om cu mintea sănătoasă trebuie să smulgă de pe fața acestui om masca mincinoasă. Scriitorul norvegian Bjoernsterne Bjoernson, refuzând invitația comitetului unguresc al congresului interparlamentar din 1907 de la Buda le-a adresat totuși o scrisoare în care scria : *"... mai târziu, când l-am studiat mai îndeaproape Ți când ne-am convins de nedreptățile pe care le comite față de celelalte naționalități, care locuiesc cu el în Ungaria, am început să detest ovinismul lui"* (al poporului maghiar - nn). Iar dramaturgul G. B. Shaw intervenind în campania serviciilor secrete ungare din Anglia scria: *"sunt de nescuzat acele persoane care, fără scrupule, din motive personale, încurajează în Anglia politica revizionistă a Budapestei Ți încearcă să rupă ordinea stabilită, încearcă să sprijine un popor care s-a dovedit intolerant, agresiv Ți fără de lege cu alte națiuni"*. De altfel scriitorul ungar Geza Koszteski o spunea direct: *"să lăsăm deoparte minciuna convențională, că nu dorim să exterminăm naționalitățile nemaghiare. Da - noi vrem să le exterminăm Ți trebuie să le exterminăm"*. La o concluzie asemănătoare ajunge Ți germanul Ludwig Spohr în lucrarea sa "Temeiurile spirituale ale naționalismului în Ungaria" - Berlin - 1936 : *"Cauza ultimă a ovinismului Ți chiar a imperialismului unguresc este coșmarul numărului"*. Dar oare nu e prea puțin pentru a explica acest paradox? Cum s-a ajuns ca ovinismul conducătorilor politici să afecteze o națiune întreagă? Răspunsul a fost intuit de cercetătorii fenomenului, în special de către cercetătorii germani: prin aportul intelectualilor unguri Ți maghiarizări care au dezvoltat o cultura xenofobă Ți ovină. O cultură care respira în orice moment dispreț pentru

italieni, francezi sau români și ura neomenească față de germani. În acest sens este foarte util de urmărit chipul germanului în literatura maghiară (v. J. Weidlein). Numai astfel se poate explica ovinismul funciar, coborât până la omul de rând. Nu trebuie să se înțeleagă că nu ar fi și excepții. Ideea "coamarului numărului" n-ar putea explica purificarea etnică din 1940 și în continuare până azi, la care se dedă minoritatea ungară sau maghiarizată din Transilvania în Sătmar, pe valea Nirajului, în Harghita și Covasna.

TOLERANȚA ROMÂNEASCĂ

Românii au fost un factor de stabilitate în zonă. România a fost centrul renașterii bulgare; aici s-a tipărit primul abecedar albanez; românii Iancu Corvin de Hunedoara și fiul său Matei Corvin împreună cu Nicolae Olahus au dat strălucire regatului catolic din câmpia Dunării de mijloc în evul mediu; mitropolitul Petru Movilă a înființat academia ucraineană ș.a.m.d. Între români și-au găsit scăparea de intoleranța religioasă sau rasială multe neamuri - începând cu huseinii prigoși care au găsit refugiu în Moldova. Bulgarii catolici n-au supraviețuit în Bulgaria și între români. Tătarii alungați de ruși ca și cu rușii de rit vechi (lipoveni) s-au oploșit și ei pe la noi. Polonezii și slovacii ajunși la noi au supraviețuit ca polonezi, respectiv ca slovaci. În sudul Ungariei era o zonă slovacă, în jurul orașului Bichiociaba, și o altă colonie mai mică la Nădlac. În timpul conferinței de pace de la Trianon cetățenii din Bichiociaba cer să fie dați României. N-au fost auziți, au rămas în Ungaria și au pierit, pe când cei din Nădlac, mult mai pușin numeroși în 1918, trăiesc și astăzi ca slovaci! O soartă cutremurătoare au avut însă germanii din Ungaria, complet opușă sorșii conașionalilor lor din România, unde germanii au rămas germani. De altfel prof. Fr. Wesner, oșab din Ungaria, nu încetează să atragă atenșia, lumii că supravieșuirea oșabilor din Banat se datorează tocmai Trianonului. Cu alte cuvinte - dacă Suabia turcească (sudul Ungariei) n-ar fi revenit Ungariei în 1919, ar fi supravieșuit și oșabii dunăreni.

Unii spun că suntem un popor "vegetal", și nu fără oarecare temeș, sau cum spunea filosoful Blaga despre strămoșii noștri daci: "defensivi și cu împlinire în post existenșă". În fașa tăvălugului asiatic de la răsărit și de la apus românii s-au retras mereu și se retrag în continuare. Și asta și pentru că, în marea lor majoritate, oamenii noștri politici merită fără nici o îndoială calificativul de penibili. Ei nu au făcut nici un efort să depășească condișia defensivă a poporului din care proveneau. Nici biserica ortodoxă, nu a sesizat această condișie, în ciuda actualei semeșii de a se proclama biserica strămoșească, ea a vegetat secolele de-a rândul în corsetul slavon.

PROSTIA ROMÂNĒASCA (în trei exemple)

(1) În perioada interbelică statul rasist și fascist ungar și serviciile sale secrete l-a cumpărat pe lordul Rothermere, care s-a angajat într-o campanie de revizuire a frontierei româno-ungare, fapt ce l-a determinat, de altfel, la o poziție categorică pe G.B. Shaw. Pentru a alimenta campania lui Rothermere serviciile de spionaj ungurești trimit între alții un agent la București, care obține avizul ministrului român al justiției pentru a inspecta închisorile românești cu deținuți unguri sau maghiarizați. Își duce la îndeplinire misiunea și în 1945 este lansat în teritoriul românesc pentru acțiuni de diversiune. Este arestat din întâmplare, fără a-i fi bănuită activitatea. Intră în sistemul concentraționar românesc alături de intelectualii români și-și schimbă treptat ura împotriva românilor. Ulterior se confesează doctorului Milcoveanu după cum urmează: cu avizul ministrului justiției (Valer Pop) mergea în celulele deținuților unguri sau maghiarizați și înregistra acele poziții care-i conveneau sau înregistra doar răspunsul, întrebarea fiind completată ulterior de Budapesta înainte de a trimite plăcile de ceară lui Rothermere.

(2) După 1919 în județul Satu-Mare, cu o majoritate zdrobitoare română și germană (am socotit aici și vabii maghiarizați), peste 95%, învățământul în satele vâbești continua să se desfășoare în ungurește sub presiunea autorităților catolice locale. Ministerul educației de la București trimitea din când în când câte o circulară neglijată de episcop. Cu alte cuvinte maghiarizarea a continuat și în România încă 12-15 ani. Ca să nu mai discutăm perioada holocaustului ungar din 1940-1945. (v. E. Hauler)

(3) După 1945 Transilvania de nord a rămas sub administrare ungurească, e drept cu firma schimbată nu horthistă, ci comunistă. Trebuie spus că după 1940 școlile germane din Sătmar au fost închise, iar copiii germani au fost incluși în sistemul de învățământ unguresc. Sătmareni au obținut în 1971 înființarea Consiliului Județean al Oamenilor Muncii de Naționalitate Germană – adică o recunoaștere a existenței germanilor în Sătmar. *"Prin aceasta - spune prof. dr. Ernst Hauler în Sathmarer Heimatbriefe 24/5 - s-a produs o trezire explozivă: au apărut grădinițe, clase, grupuri culturale germane"*. În 1973 prof. dr. E. Hauler a discutat cu sătenii din Schinal - Satu-Mare posibilitatea reînființării învățământului în limba germană. Numai că cineva nu-l voia, și anume secretarul de partid din Schinal, Karl Kulin, probabil un vab maghiarizat. Secretarul PCR, Karl Kulin, i-a chemat pe cei care au avut îndrăzneala să semneze cererea la școală: *"la început a tunat și a fulgerat: cum își permite cineva din sat să facă ceva în spatele său, ceva care tulbură pacea și unitatea comunității? Aici nu se mai germanizează; partidul are grijă de toți în mod corespunzător ..."*. ^avabii,

timorați, au tăcut. Ca urmare secretarul de partid a răspuns inspectoratului județean că în Schinal doresc grădinișă germană numai cei care n-au copii! Cererea păranilor din Schinal este trimisă spre rezolvare la Ministerul Învățământului de către Inspectoratul școlar Satu-Mare. Aici spre rezolvare o primește inspectorul general șef pentru minorități - ungarul Debreci. Acesta îl trimite la fața locului pe subordonatul său - ungarul Murvai și spune dr. E. Hauler - *"Murvai a venit, a văzut și a transmis onor ministerului: prof. Hauler e un fascist, nu e nevoie de o grădinișă germană la Schinal"*. Și așa au rămas școlarii din Schinal fără învățământ în limba lor în vremea PCR-ului. (dl Murvai mai putea fi întâlnit, la Ministerul Învățământului "ajutând" și guvernul Roman, în problema minorităților).

Înainte de a analiza clasa politică modernă să facem o scurtă dar convenită punere la punct cu privire la perioada 1945-1964, perioada de cucerire a puterii politice și culturale absolute de către comuniști.

CURĂȚIREA TERENULUI - PERIOADA COMUNISTĂ

În România postbelică prin preluarea puterii de către sovietici, cu concursul pe cât de important pe atât de imoral al lui Churchill, s-a evidențiat primul vid politic. În România nu erau comuniști români! Erau în jur de 700-900 de comuniști unguri, bulgari, ucraineni, polonezi, ruși, evrei și probabil și câțiva români, organizați într-un partid comunist condus de Moscova prin Comintern. Evidențele acestui partid erau desigur "îmbunătățite" pentru considerente de vitrină. Astfel la uzinele chimice din Turda era o grupă de militanți împotriva împărțirii capitaliste a plus valorii (Duca, Bucșa, Simedrea, Dionisie Turdeanu) dar nu erau nicidecum în partidul comunist din România. După 6 martie 1945 cu o excepție, Dionisie Turdeanu, toți se declară comuniști și foști ilegaliști! Pe acest vid s-a pus bazele comunismului în România, în primul rând prin trecerea în bloc a criminalilor horthiști la comuniști și prin cooptarea elementelor cele mai slabe din celelalte regiuni ale țării.

Vidul cultural. Comuniștii știau că nu vor putea avea deplin puterea dacă nu vor pune mâna și pe instituțiile de cultură. Ori în calea acestei intenții stăteau mari personalități ca George Enescu, Constantin Brâncuși, Lucian Blaga, Mircea Vulcănescu, Nichifor Crainic, Ion Petroviș, Simion Mehedinți, Gheorghe Brătianu, Constantin G. Giurescu, Ion Lupaș, Silviu Dragomir, Victor Slăvescu, D. Murăruș, Henriette I. Stahl, Vasile Voiculescu, David Prodan, Nicolae Mărgineanu, Emil Hăpăganu etc. și atunci au creat vidul cultural. Elita a fost scoasă din instituții, din țară, din viață. Mii de intelectuali, elita științifică, tehnică, artistică, culturală a fost anihilată. Evident au început cu elita politică, care oricât de slabă și penibilă

s-a dovedit tot era un pietroi ce nu putea fi mestecat, era totu^oi o cantitate care s-ar mai fi putut opune sovietizării. Unii au fost omorâți, alții mutilați fizic și psihic în închisori sau lagăre de exterminare, alții scoși din universități etc. Iată o mică și incompletă listă a gloriilor ^otiințifice și culturale trecute prin iad la Pitești, Aiud, Sighet, Gherla și canal: Mircea Vulcănescu, Gheorghe Brătianu, Nichifor Crainic, Radu Gyr, Nicolae Carandino, Ion Petrovici, Simion Mehedinți, Romulus Dianu, Nicolae Davidescu, Constantin G. Giurescu, Ion Lupa^o, Silviu Dragomir, Victor Slăvescu, D. Murăra^o, D. Cuclin, Henriette I. Stahl, Nicolae Mărgineanu, C. Tonegaru, Edgar Papu, Vasile Voiculescu, Vladimir Streinu, R. Cioculescu, B. Slătineanu, Nicolae Steinhardt, Constantin Noica, Ion Caraion, Nicolae Balotă, Aron Cotru^o, Ștefan Aug. Doina^o, Horea Stanca, Leonid Dimov, Alexandru Paleologu, Paul Goma, Dinu Pillat, Alexandru O. Teodoreanu, Mircea Florian, Mihai Ursachi, Emil Manu, Alexandru Ivasiuc, Aurel Martin, I. D. Sîrbu, Ion Negoișescu, Halipa Pantelimon, Daniel Ciugureanu, Alexandru Lepădatu, S. Săvescu, Ștefan Nenișescu, George Fotino, Alice Voinescu, M. Petri^oor, G. Gregorian, Adrian Marino, V. Militaru, D. Iov, Al. Marcu, N. Ro^o, G. Drăgan, Ilie Rădulescu, I. Maxim, Sergiu Dan, Paul Sterian, Emanoil Ciomac, Wolf Eichelburg, Barbu Slătineanu, M. Mo^oandrei, I. Iovescu, P. Sfetcă, Neagu Rădulescu, Alexandru Zub ^oa. Mulți din ace^otia n-au mai văzut cerul liber. O parte, prin noroc, prin efort propriu sau printr-un concurs fericit de evenimente externe, s-au exilat. Iată câțiva dintre ace^otia: Mircea Eliade, George Enescu, Constantin Brâncuși, Eugen Ionescu, Emil Cioran, Pamfil ^oeicaru, Aron Cotru^o, Ștefan Baciu, Alexandru Ciorănescu, Vintilă Horia, George Uscătescu, Monica Lovinescu, Virgil Ierunca și mulți alții. Mai târziu au scăpat: Petru Dumitriu, Gheorghe Calciu-Dumitreasa, Paul Goma, Dorin Tudoran, Mihai Botez și alții.

Nu s-a obținut numai vidul dorit în domeniul culturii, pe care-l îl vor umple curând culturnici aduși din URSS, ci au obținut și frica. Dar pentru instaurarea fricii au fost martirizați slujitori de seamă ai credinței, câteva mii. Biserica greco-catolică a fost interzisă, căci centrul ei de putere nu putea fi supus perversiunilor politice sovietice. Și încă nu a fost destul, pentru a instaura dictatura de tip sovietic, alte sute de mii de funcționari, țărani și muncitori au fost trimiși în închisori și lagăre. Mii de ofițeri au fost scoși din armată și trimiși în închisori sau în lagăre de muncă în țară sau în URSS. Mii de etnici germani au fost duși în lagăre de muncă, în URSS, indiferent dacă au făcut sau nu politică fascistă, chiar dacă vârsta nu permitea o astfel de suspiciune. Mulții țărani au fost strămutați în Bărăgan, sub cerul liber, cu domiciliul forțat. Sute de tineri au fost pur și simplu

executați. La 30 decembrie 1947 regele Mihai I este silit, sub amenințări, să abdice. Prin această abdicare orice șansă de rezistență civilă a fost omorâtă. În calea comuniștilor, simple marionete penibile în mâna Moscovei, nu se mai putea opune nimenea fără riscul de a fi asasinat sau închis. Singura formă de rezistență colectivă fiind cea armată.

REZISTENȚA ARMATĂ.

Mulți ofițeri, militari și studenți au luat drumul codrilor și au organizat lupta de rezistență, fără șanse, în așteptarea americanilor. Aceste grupări formate în munții Făgăraș, Semenic, Parâng, Retezat, Apuseni, Bucovina, Vrancea și în Dobrogea nu erau coordonate. Mișcarea de rezistență armată a fost cea mai importantă din țările ocupate de Soviete. Pentru lichidarea ei Securitatea, nou înființată, a avut nevoie de 12 ani și de trădarea serviciilor secrete ale englezilor. Oricum această rezistență ajunsese până la urmă o hăituire sălbatică, întrucât cu trecerea timpului, Securitatea a curățat și spatele frontului partizanilor prin arestări masive în satele de sub munte. Evaluarea acestui fenomen, de care istoriografia noastră nu s-a putut ocupa, este la început. Faptul că în România erau două lumi diferite - lumea lor a activiștilor și lumea noastră se vede și din faptul că noi îi numeam “partizani” pe luptătorii din munți, pe când pentru “ei” aceștia erau bandiți, agenți, reacționari.

PROLET CULTISMUL

Revoluția culturală inițiată de Lenin și continuată de Jidanov, Stalin, Malencov a fost dusă la noi pe culmi nebănuite, nici măcar de Lenin, de către Leonte Răutu, Ion Vitner, Nicolae Moraru, Mihai Novicov, Mihail Roller, Cornel Regman. Campaniile proletcultiste din URSS se duceau împotriva occidentului în numele valorilor velicoruse. Oficial se chemau campanii împotriva cosmopolitismului. La noi ura proletcultiștilor, din jurul partidului comunist din România, s-a manifestat cu aceeași violență împotriva occidentului ca și împotriva valorilor românești. Au fost interziși scriitorii importanți. Au fost interzise opere esențiale, cu miile. S-au tipărit volume întregi cu numele operelor literare interzise! Din păcate acest flagel cultural a numărat între combatanți, nu numai nonvalori, ca cei nominalizați mai sus ci și nume sonore ale culturii române ca Mihail Sadoveanu, George Călinescu (v. M. Nișescu Sub zodia proletcultismului. Dialectica puterii).

Marea inovație a campaniilor anticocosmopolite de la București consta în denigrarea și interzicerea completă unei culturii străine pentru preluarea unei alte culturii străine. Violența împotriva culturii române a atins cote aberante, nici unde întâlnite în țările din lagărul sovietic, unde au existat partide

comuniste autohtone. Marea ne^oansă a românilor între 1945-1964 a fost, paradoxal aceea că ei nu au avut "comuni^otii proprii"; cu această precizare, cred că se poate înpelege mai bine paragraful privind la^oitatea din perioada comunistă.

CLASA POLITICA MODERNA

Înainte de a pune sub lupă clasa politică să vedem de ce erau în stare premergătorii lor, domnitorii și boierii din principate; ace^otia își trimiteau prinusul de avere la muntele Athos, la Ierusalim și oriunde în Orientul apropiat, unde ridicau noi locuri de închinăciune sau le dotau pe cele existente cu aur și argint, neglijându-le cel mai adesea pe cele de acasă. Idioată și frivolă pornire, neîntâlnită la alte popoare! În loc să zidească în țară! Expresie a superficialității! Boierii no^otri în loc să sape un anș de drenare a apei s-au mulțumit cu galo^oul acasă și cu cafenelele Parisului ca erzaș de patrie!

Clasa politică interbelică. Ea își are originea în boierimea din secolul XIX. Ori boierii no^otri, spre deosebire de cei din Anglia, de exemplu, nu^oi erau sie^oi suficienți. Dacă în Anglia boierul baronul împărțea, în parte, destinul țăranului de pe domeniul său, se solidariza cu acesta, în cazul cataclismelor naturale, în perfecționarea culturilor agricole, în perfecționarea raselor de animale etc., la noi boierii disprețuiau satul și pe țăran. Ei se "împlineau" la Paris, în cafenele. Cu puține excepții: boierii Țării Oltului, care de fapt erau boierii mai mult prin ascendență decât prin latifundii, și care au rămas solidari cu destinul țării lor (v. D. Prodan). Deci spiritul boieresc era unul de dispreț față de supu^oi săi. Acest spirit s-a mutat și la clasa politică în formare. Foarte rare au fost excepțiile și de regulă acestea au venit din Transilvania. Ca urmare corupția și afacerile oneroase n-au ocolit nici politicieni. Dealtfel istoria politică a României moderne, după 1877, este o istorie a jafului mai marilor zilei cu excepția perioadei 1964-1989, care are o notă aparte și încă insuficient studiată.

Clasa politică comunistă. După 6 martie 1946, dată la care vânzarea noastră către sovietici ia forme concret istorice, vechea clasă politică este înlăturată în corpore, fiind băgată în lagăre și temnițe. Căpiva din cei care au supravieșuit, se pare că au cedat Securității, judecând azi după înver^ounarea lor de a nu se permite accesul la dosare. Odată cu clasă politică interbelică este lichidată întreaga intelectualitate. După 1947 s-a încropit o nouă clasă politică, parte adusă de la Moscova, parte din rândul fasci^otilor unguri din Transilvania, parte din pleava societății. De altfel deputatul ungur G. Tamas, originar din Transilvania, declara în 1990 ziarului Le Figaro (nr: 14120, juedi 18 janvier 1990): *"se subliniază azi slăbiciunea partidului comunist*

român de după război (15000 de membri) însă se uită alianța populară maghiară din Transilvania, care număra 600.000 de membri. Ardelenii de origine maghiară au jucat un rol crucial în implementarea comunismului în România.”

Această nouă clasă politică, bazată pe ideologia Cominternului era direct antiromânească: clasicii literaturii române erau interziși, istoria a fost rescrisă, oamenii de rând erau arestați pentru orice manifestare culturală cu iz românesc. Aceasta nouă clasă și-a construit un serviciu secret pe măsura ei - adică un serviciu profund antiromânesc - acesta fiind începutul Securității. Intre Securitatea anilor '70 și '80 și cea a deceniului 5 și 6 există o diferență, dar caracterul ei, originar antiromânesc, n-a putut fi niciodată înlăturat. Un român care avea curajul să se manifeste, oricât de nevinovat, împotriva dictatorului, oricând putea fi lichidat, un ungar care, nu numai, milita și acționa împotriva statului era "atenționat" prin primirea unui premiu al republicii socialiste, care să-l îmbuneze, care să-l pună într-o lumină proastă față de alți "tovarăși" ai cauzei dezmembrării României! Românii cuminți, fără intenții politice manifeste, care au greșit doar cu gândul (ținerea unui jurnal propriu), au fost omorâți; tineri complet nevinovați, pentru o glumă, au fost mutilați pe viață; muncitori care "au votat cu picioarele" au fost omorâți sau mutilați. După 1970, lucrurile s-au mai schimbat, în dublu sens însă. Pe de o parte în sensul că regimul dictatorial a simțit nevoia unor oameni, la nivelul de execuție, nu numai devotați, ci și buni organizatori, fapt confirmat după 1989, când oamenii de afaceri de succes, provin din rândurile activiștilor de partid și din rândurile fostei Securității. Pe de altă parte lucrurile nu s-au schimbat deloc sau mai degrabă s-au înrăutățit în ceea ce privește tratarea contestatarilor dictatorului și a regimului comunist.

Clasa politică postdecembristă. Ruptura politică din 1945/48 nu se mai repetă în 1990. Există o continuitate între foști și actuali. Totuși, cred că se poate vorbi de o nouă clasă politică. Iliescu e altceva, nu e Ceaușescu. Iliescu a asigurat o schimbare lină, a evitat ruptura (!?). Constantinescu e altceva, nu e Iliescu, dar a asigurat continuitatea, adică cea a comuniștilor reformați și complexați. "Noua și tânăra" clasă politică, cea de după 1989, provine și ea în cea mai mare parte din rândurile fostului PCR, din linia a doua, însă. Primul ministru, președintele și marea majoritate a miniștrilor și parlamentarilor sunt foști tovarăși. Această "nouă clasă" este împănată pe ici pe colo, cu persoane politice care au supraviețuit lagărelor comuniste. Dintre acești supraviețuitori unii au cedat Securității. Oricum această minoritate politică nu reprezintă o soluție pentru mileniul III. Direcția "noii" clase politice postdecembriste, adică - corupția și minciuna, a fixat-o FSN-

ul, în cei 7 ani de guvernare postdecembristă, chiar dacă acest FSN s-a divizat și metamorfozat în diverse forme precum FDSN, PDSR, PD-FSN, PD și mai nou APR.

Că într-adevăr corupția și minciuna sunt direcțiile noi clase politice indiferent de zona spectrului politic - o dovedește împrejurarea că după alegerile din noiembrie 1996 deși s-au rotat opoziția și puterea, nimic nu s-a schimbat pe fond. O dovadă a continuității. Buna înțelegere dintre opoziție și putere s-a verificat și înainte de 96 și după, când trebuiau să suspende imunitatea vreunui escroc, când își ridicau salariile sau când își stabileau diferite favoruri în Parlament. Originea acestei colaborări în rău își are începutul în primul Parlament. În acel Parlament deși FSN-ul deținea majoritatea absolută, își satisface o plăcere diabolică în asocierea, la diferitele lui întreprinderi politice, cu reprezentanții partidelor istorice aflați în Biroul Permanent al Camerei Deputaților, adică în forul de conducere operativă al parlamentului. Faptul a fost observat chiar și de Corneliu Coposu, pe atunci în afara parlamentului, care-mi relatează, cu neascunsă dispreț, despre un astfel de lider "istoric" înhâțat la "plăcintele" FSN-ului atunci (acum la ale CDR-ului)!

Clasa politică românească, indiferent cărei perioade a aparținut, căruia regim politic a slujit, s-a interesat în primul rând de propriile interese și în cazul cel mai bun a servit "partidul". Ei servesc PARTIDUL! Excepțiile, câte vor fi fost, n-au putut schimba această trăsătură esențială a oamenilor politici români. De altfel oamenii vizionari (Kogălniceanu), oameni care au lăsat ceva în urma lor (Onisifor Ghibu), oamenii care au pus mai presus interesul celorlalți decât viața lor (Emil Hagișanu), oameni care s-au sacrificat pentru o idee (Paul Goma) nu prea sunt cunoscuți, nu prea sunt agreați sau nu i-au reținut istoricii de serviciu. De la o astfel de adunătură, intrată în politică pentru câpățuire, nu prea cultă, nu prea instruită, mai degrabă energetică în a parveni - nu ne putem aștepta să fi observat la rece psihologia populară, și să conștientizeze intoleranța extremă a vecinilor noștri. Prin urmare ea, clasa politică, n-a generat anticorpi (politici, diplomați etc.) de care aveam nevoie pentru a ne apăra de cei doi poli ai intoleranței europene. Nici intelectualitatea nu s-a constituit într-un factor de corectare a clasei politice. De altfel, zicea Camil Petrescu: *"muncitorii intelectuali se împart în 2 categorii: o parte cei docili sau cu veleități de parvenire sunt absorbiți și transformați în instrumente (cum transformau turcii copii de creștini în ieniceri), iar altă parte sunt lăsați să vegețe câștigându-și pâinea în schimbul neutralității"*. Evident în această ecuație: intelectualitate - clasă politică - popor, la noi, lipsește ceva - presiunea societății, cea care, în altă parte, corectează. Numai că, societatea noastră

civilă are caracteristica poporului: toleranța fără margini, toleranța autodestructivă. Societatea civilă, în sens modern, nu există încă. Ori tocmai conștientizarea neajunsului sufletului românesc i-ar fi revenit clasei intelectuale, clasei politice - ca prin fermitate, prin țință și diplomatie să contrabalanseze această țară națională.

SLUGĂRNICIA - CONSTANTA COMUNIȘTILOR

Evident ne referim la experiența noastră românească. Comunismul real, ca orice dictatură, impunea, din capul locului, supunerea necondiționată. În practica timpului comunismul a importat, dezvoltat și perfecționat instrumentele supunerii: dosarul, poliția politică, informatorul, frica, omul de bine, autocenzura etc. A substituit principiul competenței cu principiul loialității. Acest sistem a debutat violent, prin import de concepte și de slugi, în câpiva ani toată societatea românească a fost realezată cu josul în sus, astfel ca legăturile cu trecutul să fie cât mai firave, rupte, de neînseilat. Astfel, în România au apărut slugile. Sluga își adulează stăpânul, dar și pretinde să fie adulată. Orice slugă adevărată copiază stăpânul. Sunt personaje prea plecate și fără verticalitate, lipsite de idei proprii în raport cu șeful. Dar șeful fiind Lenin cu sluga Stalin, apoi Stalin cu sluga Pauker, apoi Dej cu sluga Ceaușescu, apoi Ceaușescu cu slugile etc., el "sluga" acestora era necrușător la rândul lui cu subalternii. Acest model de șef slugarnic în sus și autocrat în jos îl regăsim la aproape toți liderii comuniști, ante și post decembriești, fie ei și actuali cripto-comuniști. În falșii dizidenți, care umplu până la saturație ecranele televizoarelor și paginile revistelor, vezi cu urinșă, în ciuda declarațiilor-etichetă pro-democratice, osatura lor de slugă. Deconspirarea lor e simplă, ei își confecționează pe loc statutul de dizident înjurând, azi, nu știu ce coleg care a colaborat mai mult cu vechiul regim. Răfuială lor "glorioasă", intoleranța lor dezgustătoare cu cei care n-au făcut sau n-au putut face pirueta ca ei, e un alt certificat al apartenenței la vechiul sistem, al modelului de slugă de care, din păcate, nu pot scăpa. Datorită slugii din ei, de care sunt sau nu conștienți, ei nu sunt ceva, nu sunt cineva și de aceea ei se pun în relief doar în raport cu unii mai compromiși. Datorită acestei remanențe - slugărnicia cripto-comunistă, în 1996 nu am schimbat, pe fond, nimic. Din nenorocire nu este singura confuzie făcută de Corneliu Coposu: aceea de a vedea în tabăra lui Iliescu "cripto-comuniști". În tabăra lui Iliescu sunt comuniștii, care sunt însă, evident, mult mai puțin periculoși decât comuniști ascunși. Dovadă, că în 1996 nu a avut loc schimbarea reală. Comuniștii cu școala la Moscova și cripto-comuniștii cu fața la occident au aceeași esență, slugărnicia: și azi, ca și ieri, ierarhia nu e dată de valoare, de competență și de eficiență, ci de gradul de adulare față de mai marii zilei.

CEDAREA - CONSTANTA POLITICII EXTERNE

România a câștigat toate războaiele de la 1859 încoace, clasa politica încheind în defavoarea țării toate tratatele de pace. Se poate accepta că în primul război mondial n-am câștigat pe front, dar atunci se uită că Mackenzen a fost oprit la Mărăști, Mărășești și Oituz; Se uită că am terminat războiul nu numai în picioare ci sacrificându-ne. Se uită că armata română a blocat la sfârșitul războiului mondial bolșevismul la Cernăuși, Chișinău și Budapesta salvând Europa centrală de acest flagel. Și mai ales se uită prestația de multe ori defazată a clasei politice de a lungul conflagrației, accentuându-se numai reușitele. Basarabeni, bucovinenii, transnistrenii, bănățenii (inclusiv vâabii), o parte a creștenilor, maramureșeni și vlahii din sudul Dunării au rămas sub ocupații străine deosebit de inumane. Însăși referirea la România interbelică cu sintagma “România mare” este o injurie la adresa celor 5-7 milioane de români (la nivelul anului 1919) lăsați pradă unor popoare recent creștinate, cu urme puternice de hoardă în inconștientul colectiv. Și mai este o dovadă a subșirii cunoașterii a istoriei românilor de către oamenii politici. De altfel un adevărat tratat de istorie al românilor nemaifiind (re)publicat din 1942, și acela oprindu-se la răscoala lui Horea!

Momentul 1877. În 1877 tânăra Românie rupe echilibru de forțe dintre imperiile Paris și Otoman, înclinând definitiv balanța în favoarea rușilor - fără a pretinde, fără a-și conserva măcar teritoriul și deci fără a câștiga altceva decât firma independenței, căci în fapt, independența, o avea. Am pierdut Bugeacul. Obșinerea Dobrogei nu este o compensare, întrucât o luam înapoi de la otomanii, cărora nu le aparținea. Odată, însă, rupt echilibrul de forțe din zonă, ponderea factorului românesc se diminuează considerabil (v. M. Eminescu). Politica, în zonă, o vor face rușii, românii contează mai puțin decât înainte de independență! Românii, cu mari sacrificii, salvează de la dezastru armata rusă, dar clasa politică nu a valorificat în nici un fel acest sacrificiu de sânge. Ba mai mult, armata română este trimisă asupra Diu-lui (Vidin) și Smârdanului, după capitularea lui Osman Pașă în fața armatei române, în timp ce rușii, la San Stefano, culeg laurii victoriei și noi teritorii. Și au murit plugarii noștri la Plevna și Smârdan, fără a aduce nici măcar o raza de lumină (abecedare, școală, biserică) în casele românilor din valea Timocului!

Momentul 1918/1919. Ionel Brătianu, un bărbat de stat fără îndoială meritos, renunța la teritorii românești pentru iluzoria clauză a neamestecului intern, a suveranității. Conducătorii noilor state succesoare Polonia, Cehoslovacia, Ungaria și regatul sârbo-croato-sloven nu suferă de asemenea scrupule, promit marea cu sarea la conferința de pace - dar nu respectă nici o clauză. România, dimpotrivă oferă în realitate mai mult decât

i se cere. Astfel fără nici o justificare, în ciuda celor mai elementare și simple simțăminte de solidaritate națională - milioane de români din Transnistria, Banat, Câmpia Tisei și valea Timocului sunt lăsați pradă unor state de esență asiatică, în expansiune, ovine, rasiste, xenofobe - care nu vor acorda nici un drept românilor; și mă refer aici la statele slave și la statul unguresc. Și această contra-performanță a clasei politice românești se poate pune și în seama ignoranței. Ea, clasa noastră politică, nu cunoștea întinderea și istoria poporului român, după cum nici azi nu o cunoaște.

Momentul 1920. La 15 martie Cehoslovacia (gen. Osulsky) înținșă pe Vaida Voevod, prim-ministru, că problema frontierei, dintre ei și noi, e pe cale de a fi rezolvată: ne revenea aproape întreg Maramureșul, cu excepția Plasei Dolha. În faza tratativelor guvernul Vaida e înlocuit de guvernul Averescu, care ordonă retragerea trupelor române dincoace de Tisa! Fapt interpretat de Cehoslovacia, stat în fază de constituire, ca o renunțare de bunăvoie a României la 2/3 din Maramureș. Maramureșul, care alături de Făgăraș, este chintesența Ardealului, adică a vetrei românilor (v. coala istorică clujeană, v. N. Titulescu). Aceasta renunțare nu ținea cont de unitatea geografică, economică și etnică a Maramureșului și nici de dorința categorică a locuitorilor săi.

Momentul "restaurației". În 1930 este adus pe tron Carol al II-lea, care renunșase până atunci de trei ori la tron, după lungi și nedemne temeneli făcute de oamenii politici care se întreceau în a fi ei "restauratori" pentru profitul viitor ce și-l anticipau a fi gras. Prin actul de restaurație se încălca nu numai o lege, un vot al parlamentului din 1926, ci se relativiza o instituție democratică cu consecințe extrem de grave. Nimeni din clasa politică nu a avut dimensiunea dezastrului real a urmărilor "restaurației"! Trist. Uni suspin că Maniu, care l-a adus de fapt Carol în țară condiționat (credea Maniu), și-ar fi dat seama ulterior. Ei și!

Momentul Titulescu. Nicolae Titulescu a negociat cu ministrul de externe sovietic, Litvinov - tratatul de bună vecinătate al regatului României cu URSS - care recunoștea implicit granița româno-sovietică pe Nistru. Înainte ca acordul să fie ratificat de ambele țări, în România se schimba guvernul, odată cu acesta Titulescu este înlocuit și se pierde ocazia fructificării acestui acord important. Pe de altă parte trebuie să cunoaștem că "strălucitul sistem de alianțe" încheiat în acea perioadă, n-a valorat nimic în 1940.

Momentul 1940. Clasa politică a cedat în modul cel mai laș și mai irațional oțanjului sovietic și german. Poate cea mai rușinoasă filă din istoria noastră. Din documentele germane, de la cel mai înalt nivel, reiese clar, fără puțința de interpretare, că Germania, pentru a opera în vest, dorea

cu orice preț pacea în est, în prima fază a războiului. Germania nu dorea începerea vreunui conflict în est până nu încheia "conturile" în vest - și făcea orice pentru liniștea spatelui. Iată ce nota Ribbentrop în jurnalul său: *"trebuie să fie ținute în 'ah atât Ungaria cât și România pentru a le folosi, funcție de situație , în interesul Germaniei."* Germania era de acord cu sacrificarea oricărui stat din est dacă aceasta asigură liniștea temporară pe frontul din vest. În fața părților de esență asiatică, zgomotoase și belicoase - URSS, Ungaria, Bulgaria - Germania cedează părți din România, România care se releva, prin conduita politicianilor ei, ca o țară haotică, slabă, dezorganizată, prost administrată. Exact ca astăzi! Armata română, care ca pregătire, eroism și performanță s-a dovedit a doua sau a treia armată continentală. Cu alte cuvinte nemernicia politicianilor a dus la sacrificii imense de vieți omenești, complet inutile. Dacă conducătorii români ar fi organizat rezistența în fața primilor agresori, a URSS-ului - în primul rând Germania era obligată să țină seama de asta și nu ar mai fi sacrificat Ardealul și sudul Dobrogei unor aliași minori, de rangul 4 sau 5. Mai mult decât atât, Germaniei îi era indiferent dacă muta granița româno-ungară pe Tisa sau pe Carpați. Ea dorea liniște, pe moment.

Imaginația României de atunci, ca și cea de azi, în fața Europei, era mult mai proastă decât o merită poporul român, creatorul uneia din marile culturi populare din lume. Această eternă confuzie între poporul român și clasa lui politică a fost și este scump plătită de popor. România a sacrificat din cauza acestei imagini nemeritate, cauzate în primul rând de clasa politică, peste 200.000 de tineri în războiul mondial și a pierdut alte trei - patru sute de mii de vieți (din care 150.000 de evrei) în Ardealul de Nord în timpul ocupației horthiste! Câteva sute de mii de tineri români din Ardealul ocupat, au fost trimise de Ungaria pe frontul de est, fără instrucție, cu scopul declarat de genocid! (v. Raoul "orban, J. Weidlein) Acest preț l-am plătit numai și numai datorită ignoranței, incompetenței, ineficienței clasei politice de la acea vreme. Cei drept, nici serviciile secrete române, după cum reiese din documentele dezvăluite ulterior, nu au furnizat date conducătorilor politici. Ce vor fi făcut serviciile de informații din aceea perioadă? Se vor fi ocupat tot de români?

Momentul 1945/46. Pe lângă cominterniștii și internaționaliștii veniți de la Moscova, noua clasă politică din România s-a format din horthiștii convertiți la comunism și din ce a fost mai murdar, mai deklasat pe acest pământ. Din punct de vedere etnic a° putea cita județul Cluj în care la 1945 din 2971 de membri PCR 2490 erau foști horthiști, 288 români, 195 evrei, 8 germani! Grație noilor conducători (Ana Pauker, Lajos Luca, Teohari Georgescu, Gheorghiu-Dej, Nikolski etc.) intelectualitatea umanistă, tehnică

este literalmente lichidată. Pauker, Luca și cu Dej au băgat spaima în burghezi! Pe acest vid de elite naționale s-a instaurat penibila clasă comunistă, buruiana, iarba rea care ne-a gătit afirmarea. Așa cum remarca cercetătorul V. Tismăneanu între România, Ungaria, Cehoslovacia și Polonia era o mare diferență. În aceste ultime 3 țări la venirea armatelor sovietice noua putere comunistă s-a constituit pe baza propriilor partide comuniste. Aici erau, spre deosebire de România, comuniștii unguri, comuniștii cehi sau comuniștii polonezi. La noi nu erau, așa că comunismul s-a întrupat tot din unguri, cehi, bulgari, ucraineni, polonezi, ruși și evrei autohtoni sau trimiși direct de la Moscova. Și iată că peste decenii, și în lagărul socialist, și astăzi în comunitatea europeană, mai bine plasate sunt tot Ungaria, Cehia și Polonia.

Momentul 1960-1962. Satul, celula spiritualității românești, este lovit de moarte - prin colectivizarea forțată. Pe tânărul fără coală, fără cultură, cu antecedente penale, adică pe Ceaușescu, nu l-a oprit nimenea de la acest sacrilegiu. Cine să-l oprească, când cei care aveau înpelegerea fenomenului românesc - a topologiei stilistice a popoarelor - au fost lichidați la Aiud, Gherla, Pitești sau Canal? Tot acestei perioade îi aparține criminala vânzare a colilor și bisericilor românilor sud-dunăreni, Greciei, Bulgariei, Albaniei și Iugoslaviei. Tot ce a realizat, vinovat de târziu, vinovat de puțin România, începând cu Alexandru Ioan Cuza, s-a prădat în câpiva ani, de către comuniștii internaționaliști.

Momentul 1989. Actuala clasă politică, desigur cu foarte mici excepții, e formată din foști activiști, oameni fără o profesie, fără o practică concretă, indivizi care n-au făcut ceva în viața lor: un proiect, un pod, un aparat, o mașină, o carte, o teorie etc. - ca atare diletanți, ignoranți, inculți, fără voință, fără curaj, dar dornici să parvină. Mai adăugați acestora și câpiva foști securiști și informatori ai acestora, pseudolideri politici (paișele din mâinile puterii). Cu asemenea oameni, sistemul politic creat, nu a oferit electoratului nici o alternativă serioasă la oferta catastrofală a vechilor structuri. Deci nu poporul român e de vină pentru ce a votat în 20 mai 1990, în 27 septembrie 1992, sau în 3 noiembrie 1996, ci sistemul politic care nu a oferit nici o alternativă reală. Nu avem o presă independentă, avem numai o presă angajată și o presă sensibilă la arginți, și de aici o mare dramă pentru poporul român: sedimentarea, aranjarea valorilor întârzie (prin presă nu înpeleg un ziar central sau două, ci majoritatea acestora). Actuala scenă politică, separată în două, pe de o parte foștii comuniști cu inima la Moscova, pe de altă parte foștii comuniști complexați, ce bin să fie mai catolici decât papa, își are originea în, ceea ce numim, "compromisul murdar" între activiști PCR și partidele istorice din februarie 1990. Prin

acest compromis comuni^otii și cripto-comuni^otii, care au schimbat proletcultismul și internaționalismul proletar cu internaționalismul antiromânesc, și-au asigurat succesiunea la putere pentru următorii 15 ani.

Momentul 1991. În decembrie 1991 URSS-ul s-a autodesființat într-o serie de state succesoare plus Rusia. Atunci, la finele anului 1991, pre^oedintele, primul ministru și ministrul de externe trebuiau să inițieze procedura de parte succesoare a URSS pentru I. ^aerpilor, Herța, Bucovina, Bugeac și tezaur. Dar nimeni, absolut nimeni, nu a pus măcar problema în acest fel. Liderii politici din 1991, ai puterii sau ai opoziției, nu au ce căuta în istoria românilor decât ca exemplu de impotență, incompetență și la^oitate, bineînțeles dacă nu există alte motive penale grave: de corupție, de trădare sau de instigare la război civil care să le fi marcat existența.

Cu actuala clasă politică - cu astfel de lideri - nu este de mirare că omul nu se simte apărat și protejat. Până și posturile de radio BBC și Deutsche Welle, care (nu știu de ce) nu ne sunt deloc favorabile și nici măcar neutre, au reproșat, în câteva cazuri, Ministerului de Externe că a cedat prea mult extremismului maghiar; chiar și postul Vocea Americii a fost în stare să releve caracterul extremist al cererilor UDMR-ului, nu și guvernul român. Cu o astfel de clasă politică, cu astfel de lideri, nu e de mirare că avem guvernanți derizorii, incapabili de un program coerent, incapabili de un proiect național. Cu astfel de guvernanți ne putem aștepta la orice, dar la nimic bun.

LA^oITATEA - CONSTANTA OAMENILOR POLITICI

Una din cauzele la^oitășii perpetue a fruntașilor politici este și vârsta înaintată a conducătorilor politici. Succesiunea normală în controlul unui partid politic, la noi, este un lucru rar. Românul, odată ajuns la putere, greu se mai desparte de ea și oricâte greșeli ar face tot găsește în partid o facțiune care să-l susțină dincolo de regulament, dincolo de bunul simț, dincolo de interesul obștesc. Astfel, lideri meritoși în tinerețe, perpetuându-se până la adânci bătrânețe - proiectează asupra destinului țării nehotărârea, cedarea, și la^oitatea vârstei. O altă cauză a la^oitășii fruntașilor politici este binecunoscuta la^oitate a intelectualilor. Intelectualul de azi este intelectualul "proletar" de ieri, fără subzistență asigurată, dependent de putere (o funcție, o sinecură, un credit, o sponsorizare etc.). și acesta este un motiv greu pentru care am avut puține cazuri de dizidență.

La consiliul de coroană care discuta ultimatumul sovietic din iunie 1940, majoritatea membrilor între care și ministrul de război și cel de interne sunt pentru cedare! De la Consiliul de coroană care urma să hotărască cedarea sau nu în fața dictatului lui Mussolini și Hitler lipsește nejustificat unul din

cei care au contribuit la Marea Unire, Iuliu Maniu. Maniu nu făcea parte din Consiliu dar fusese invitat (v. I. Scurtu). Cum se pot explica acestea, altfel, decât prin lașitate?

Lașitatea frunțașilor politici încurajează linia rasistă și xenofobă a statului ungar. C. Coposu, îmi povestea, câteva cazuri (6 la număr) despre tupeul și mistificările reprezentabililor Ungariei, după 1990, la diferite reuniuni creștine - democrate cât și modul cum erau receptate minciunile lor la cele mai înalte niveluri europene. Aceste întâmplări l-au făcut mai prudent, mai reținut, nici vorbă să iasă la "bătaie", adică să corecteze mistificările! Vârsta! Premierul Ciorbea, un fost activist ambițios și incompetent - ca orice activist, ducându-se la noua poartă, dădea certificate de bună purtare europeană unui asasin scelerat, pentru a fi pe placul gazdelor! Buna relație a Budapestei cu prostăniții de pe malurile Dâmboviței, am numit guvernele Iliescu și Constantinescu, servește drept alibi în cazurile extrem de rare, când cineva din Occident pune în cauză atitudinea manifest antiromânească a tuturor partidelor politice din Ungaria (v. cazul Die Presse din Austria din toamna lui 1997).

OAMENI POLITICI IMPORTANȚI

În două secole am avut pușini bărbați politici de mare anvergură, cu caracter puternic și eminamente pozitivi: Cuza, Carol I, Ferdinand I. **Alexandru Ioan Cuza** - o excepție luminoasă, cu rezultate de excepție în numai 7 ani de domnie, admirat de adversarii săi și ai României. **Carol I** un bun continuator a lucrării începute de Cuza, un ctitor conștient de rolul său în istorie, capabil să suplinească unele din tarele noastre. **Ferdinand I** a dus mai departe munca, celor doi înaintași, de făurire României moderne, cu rezultate istorice. În rest ... cel mult se poate discuta cu îngăduință.

Ionel I. C. Brătianu unul din ctitorii României moderne a fost și acela care nu a pregătit, cum se cuvine, armata în anii neutralității, și acela care a hotărât trimiterea tezaurului la ruși! Ionel I. C. Brătianu a fost acela care a mai hotărât în calitate de prim ministru, cedarea de teritorii (etnice) românești ca Transnistria, Câmpia Tisei, sudul Dunării contra suveranității la Conferința de pace, ceea ce e inadmisibil (vezi chiar Gh. Brătianu). N-ar fi cedat Banatul, dar nu i-a reușit din cauza intereselor franceze din zonă și din cauza păcii de la București cu germanii.

Iuliu Maniu, cel care a avut o contribuție importantă la făurirea unității naționale, în plan practic, secundându-i cu brio pe Aurel Lazăr, Vaida Voevod, Ștefan Cicio-Pop, Aurel Vlad, Vasile Goldiș, George Pop de Băsești, va rămâne în istorie și ca un ezitant, ca unul care n-a avut curajul să ia taurul de coarne. Odată cu anii senectuții, cel care la maturitate, a

menținut ordinea publică cu trupele române în Viena și Praga în timpul mișcărilor revoluționare din toamna lui 1918, devine omul amănărilor, indeciziilor și chiar a lașității. Căci cum am putea numi altfel, decât lașitate, lipsa lui de la Consiliul de coroană, care a hotărât cedarea în fața dictatului de la Viena? Putem să-l admirăm doar în comparație cu ceilalți politicieni. Făcând imensa greșală de a-l "restaura" pe Carol al II-lea, a fost probabil singurul care a realizat, oricum post festum, dimensiunea dezastrului.

Ion Antonescu. Omului de fier care a smuls țara din haosul lăsat de prăbușirea din toamna anului 1940, care a organizat armata, industria și comerțul, care discuta de la egal la egal cu stăpânul Europei, i-se pot ierta sacrificiile inutile, de zeci de mii de tineri, de la Odesa și cotul Donului? I se poate ierta depășirea Nistrului sau Bugului fără a fi atins Tisa? I se poate ierta pasivitatea față de "aliși" în timp ce românii din Ardealul de nord erau măcelăriși? De ce nu a avut curajul să-l înfrunte pe aliatul său în problema Ardealului de nord, mulțumindu-se cu evaziuni? Ce "justificări militare" i se pot invoca, ca scuză, de avocașii de azi?

În rest un dictator scelerat și fleacuri de oameni: o slugă a Moscovei, o slugă a Budapestei, oamenii fără verticalitate, mărunței cu ifose, inculși și incompetenși sau semi-culși cu ifose. Oamenii slugarnici, oamenii "rămă" pe afară, arșăgoși pe acasă, toți foști comuniști sau activiști pe care occidentul îi acceptă, cât îi acceptă de nevoie dar cu mare dispreț. Neintrarea în NATO are o singură explicație internă, care va rămâne în picioare: repulsia mediilor politice atlantice față de lipsa de demnitate a mai marilor zilei de pe cheiul Dâmboviței.

LASITATEA INTELECTUALILOR, COROLARUL LAȘIȚĂȚII CLASEI POLITICE

În ultima fază a dictaturii proletare pe lângă rezistența difuză prin cultură sau dizidența implicită am cunoscut și alte forme de dizidență directă. Formele de dizidență directă erau reprimare imediat, dacă nu înainte de a se produce, grație informatorilor. De aceea dizidenși cunoscuși, ca: Alexandru Jar, Vasile Voiculescu, Petru Dumitriu, Gh. Calciu Dumitreasa, Paul Goma, Anatol E. Baconsky, Dorin Tudoran, Mihai Botez, Vasile Paraschiv, Ionel Cană, Liviu Babeș, Radu Filipescu, Marian Bia, Iuliu Filip, Dan Deșliu, Ion Vianu, Doina Cornea, Liviu Cangeopol, Luca Pișu, Liviu Antonesi, Dan Petrescu, Mircea Dinescu, Ștefan Pruteanu avem pușini. Nu atât pușini cât mai ales solitari, unul câte unul. Cu atât mai mult trebuie să le respectăm acestora curajul și demnitatea. Față de anumiți dizidenși ai regimului comunist sau ai dictatorului, mai cunoscuși sau cu relații personale în vest, dictatura a trebuit să mențină o anumită distanță. Totuși dizidenși și

opozanți reali au fost mult mai mulți, dar nefiind cunoscuți unii au plătit cu viața (Gheorghe Ursu). Mulți, foarte mulți necunoscuți au fost mutilați și sunt și acum necunoscuți opiniei publice (ca de exemplu Gheorghe a lui Varoga din Porumbacu, fratele lui Flaviu Rusu din Beclean cazuri cunoscute de autor). Biserica a dat și ea mii de martiri rămași necunoscuți. Episcopul unit Vasile Aftenie a murit sub tortura Securității la București în 1950, în timp ce alți 3 episcopi uniți (Valeriu Traian Frențiu-1952, Ioan Suciuc -1953, Tit Liviu Chinezu -1955) au murit în închisoare la Sighet, iar Alexandru Rusu a murit la Gherla în 1963.

După 1989, din motive care nu le angajăm aici, nu adevărații dizidenți (Paul Goma sau Dorin Tudoran) s-au înfruptat din plăcinte, ci mai degrabă ceilalți, cârcotași ai regimului totalitar sau cei care au făcut casă bună cu "emanații" revoluției. Când se va analiza temeinic fără părtinire, dizidența română va trebui să se facă distincție între disidența absolută (Goma, Paraschiv, Babe), disidența cominternistă (ranchiuna vechilor aparținători și a kaghebiștilor la adresa lui Ceaușescu) și disidența cu spatele asigurat de vest. Prin asta nu vreau diminuarea unor merite, ci doar o distincție întru precizie și adevăr. O astfel de analiză serioasă va putea fi făcută peste cel puțin o generație!

În promiscuitate morală de după 1989, nu este de neînțeles că s-a repetat climatul internaționalului cominternist, climat edificat nu numai de urmașii proletcultiștilor, ci chiar de unii care au comandat lagărele de exterminare staliniste. Și mai departe nu este de neînțeles că sintagma lansată de un politician grăbit, D. Patriciu, "extremiștii voștri (ai unguștilor) și extremiștii noștri" a făcut carieră pe malurile Dâmboviței, adică centrul român de extremă superficialitate. Astfel, intelectuali, ziariști, politologi folosesc sintagma în orice împrejurare, fără nici un scrupul, fără nici o reținere, fără nici o îndoială, fără nici o problemă de conștiință. În fond, nu ar fi prea mult să ceri unor intelectuali (i)să nu pună etichete gratuite, dezonorante și (ii)să folosească aceeași unitate de măsură. Totuși, pe malurile Dâmboviței e prea mult. Ori, dacă ar folosi aceeași unitate de etichetare ar ajunge la adevăr, un adevăr de care s-ar cutremura, un adevăr pe care nu au curajul să și-l asume. Dictonul "fiat justitia, pereat mundus" majorității intelectualilor noștri li-se pare ceva de neînțeles. Putem spune că PUNR-ul este extremist numai în măsura în care recunoaștem că UDMR-ul este fascist, rasist și xenofob. Știu că PUNR-ul a fost departe de ceea ce trebuia să fie. Știu că mediul intelectual este maculat și se curăță mutând, aruncând cu noroi în jur. Dar este revoltător că aproape toți cei care se văd astăzi pe canalele de televiziune se dedau plăcerii de a fi în ton cu "mahalaua politică", fără să și pună problema folosirii aceleiași unități de măsură în

aprecierea spectrului politic. Cine sã ri°te? Cei care n-au riscat în vremea dictaturii? Pseudo-dizidenþii? Internaþionali°tii din anii 50? Puþin probabil. La°ii de ieri sunt la°i °i azi.

Când vorbim de la°itatea intelectualilor trebuie sã nu-i uitãm pe cei care au avut demnitatea de a se opune, de a se expune, de a renunþa la mãrul otrãvit. Sã nu-i uitãm: Alex. Jar, Vasile Voiculescu, Petru Dumitriu, Gh.Calciu-Dumitreasa, Paul Goma, Anatol E. Baconsky, Dorin Tudoran, Mihai Botez, Vasile Paraschiv, Liviu Babe°, Ionel Canã, Radu Filipescu, Iuliu Filip, Dan De°liu, Doina Cornea, Liviu Cangeopol, Luca Piþu, Liviu Antonesei, Dan Petrescu, Mircea Dinescu, °tefan Pruteanu, Marian Bia ...

SUSPINEREA RASISMULUI.

La°itatea intelectualitãþii na°te mon°tri! Asocierea la guvernare a UDMR-ului, mascatã sub Iliescu, pe faþã sub Constantinescu, dar cu unele înþelegeri secrete, este în sine o dovadã a la°itãþii clasei politice. La°itate pentru cã UDMR-ul este un partid alcãtuit pe criteriile rasiale, xenofob, care practicã apartheidul, care s-a dedat la omoruri în masã, care s-a dedat °i se dedã la purificare rasialã, care întrepine o atmosferã de teroare, care are un mod de a fi opus cre°tinismului, care instigã mereu împotriva românilor. UDMR este o ofensã la adresa ungarilor. Poate cã nu întâmplãtor între liderii udemei°ti sunt cehi, polonezi, evrei, români, armeni °i slovaci maghiarizãþi care fac caz de rasa maghiarã. Ceva între mancurþi °i rasismul pe dos. Este adevãrat, însã, cã asocierea UDMR-ului la guvernare s-a datorat °i sprijinului acordat de Ungaria, în decembrie 89, amorþirii revoltei populare în România. Pentru aceasta “emanãþii” sunt avuþi la mãnã de serviciile secrete ungure°ti. (Iatã încã un motiv pentru care tinerii trebuie sã se organizeze °i sã ia puterea de la actualii cripto-comuni°ti). Este adevãrat cã Ungaria a prostit, la vremea lor, pe Bismarck °i pe Hitler. Este adevãrat cã serviciile secrete ungare au inundat mass media occidentalã cu agenþi, în special dupã 1956. Este adevãrat cã Clinton a lãudat politica Bucure°tiului faþa de minoritãþi. Dar ce °tie Clinton despre holocaustul din Transilvania sau despre cine a instaurat comunismul Transilvania? Nimic. Cu ce-i de vinã Departamentul de stat cã “serve°te” numai ce le oferã serviciile secrete maghiare, când oamenii de °tiinþã români sau germani nu îi pune la îndemãnã documente? Ce figuri vor face birocraþii de la Washington când vor afla cã au fost îndelung tra°i pe sfoarã în legãtura cu “revoluþia” din 1956? Ce vor zice când vor descoperi cã studenþii strigau în faþa Parlamentului “*Vrem guvern fãrã °vabi °i evrei*”? Dar de ce-ar °ti Clinton când Mele°canu, Iliescu, Roman °i Constantinescu nu °tiu sau n-au curajul sã °tie? Tocmai de aceea trebuie spus adevãrul: Ungaria este un stat problemã, un stat naþional °ovin, xenofob °i rasist, un

stat care exportă rasism; care pregătește un "Nagorno Karabah" ca să-l citez pe Lajos Demeny (azi un Cosova). Pigmeii noștri politici cred că este european să te faci că nu vezi și să te împaci cu vecinul rasist și xenofob, numai pentru că occidentalii nu-i cunosc adevărata față. Și ei, pigmeii, n-au curajul să-le rupă masca de pe figură, ca să-l parafrarez pe Tolstoi. Să mai vină un Bernard Shaw, un Lev Tolstoi sau un B. Bjoernson și să ne apere, că la București nu se mai găsește nimenea de anvergură, care să zică că mai bine piară lumea, decât să nu se facă lumină. Avem nevoie de un Zola român, nu ca să spele rușinea intelectualității, degrabă colaboratoare cu puterea, ci pentru dreptatea care umblă cu capul spart prin Consiliul Europei. Adevărata problemă este aceea, că oricâte concesii s-ar face rasismului maghiar cu atât acesta va fi mai virulent, mai radical. Este exact aceeași ecuație a terorismului! Ceea ce nu înșeleg, bucureștenii sau vesticii, o sînt doar ardelenii și o țiu vabii din Ungaria, și este caracterul xenofob al culturii clasice maghiare. Aici e cheia. "ovinismul claselor instruite rezidă în caracterul xenofob al literaturii maghiare.

Dar să ridicăm un colț de peste necunoscuta și intraductibila literatură maghiară, adică să vedem cu ce se adapă spiritul în formare al unui tânăr ungar, secui sau maghiarizat.

Alexandru Petofi (slovac maghiarizat), apostolul urii cum îi zice Johann Weidlein, scria în "Lehel" - a patra variantă: ".neamțule, trăznetul să nu te omoare, să lase aceasta în seama maghiarului" (Petofi. Opere Complete, Budapesta, 1953)

Adam Horvath Von Palocz, poet: "doamne, bate-l pe blestematul de neamț, gunoiul țării noastre, pui de căbea" (în Revista Nepunk Es Nyelvunk pg 119). Palocz a prelucrat ulterior acesta poezie într-un "Blestem împotriva francezilor" cunoscut prin prof. Gideon Meszoly din Seghedin.

Mihaly Babits, poet liric exclama: "există oare un pericol mai mare și un blestem mai vechi pentru maghiari decât germanul?" în Revista Nyugat pg. 270 anul 1933.

Mitrofanow, poet, scrie: "clocotește sânge al meu, clocotește, când câinii nemți cu aripi de vultur pecetluiesc declinul tău pe piele de porc .. răzbună-te de însutite ori pe nemți, strivește-i pe blestemăți" (Iosif al II-lea, vol.I, pg 321)

Josef Pesti, scriitor, scria în iulie 1956: ".se aproprie ora să ne repezim la beregata lor(a evreilor și nemților)". (J. Weidlein Das Bild des Deutschen in der Ungarischen Literatur Faksimile Verlag Bremen, 1977 pg 7).

Andreas Dugonics, scriitor: "să nu-i crezi pe viclenii aștia cu limbă necioplită și respingătoare până ce nu s-au topit în sângele ungar. Nu lăsa

răpitoarele astea cu gheare ascuțite să învepe să zboare. Nu-i crede pe câinii aștia .."(ibidem pg. 25)

Josef Bajza scriitor (slovac maghiarizat): *"să fim mândri că suntem maghiari, membri ai singurului popor a lui Dumnezeu din Europa și, probabil din întreaga lume..."* (cf. Magyar Remekirok, vol. XXVII, pg. 284)

St. Szechenyi, scriitor și politician spunea în dieta din Bratislava la 5 oct. 1844: *"urăsc din străfundurile sufletului meu orice evoluție care nu e maghiară"* (Magyar Remekirok XVII, pg. 194). Același St. Szechenyi scria în jurnalul sau cu automulțumire *"toate întreprinderile mele se extind, și se îndreaptă împotriva germanilor"*(vol. IV, pg. 46). Despre St. Szechenyi Albert Berzevczy, președintele Academiei ungare constata în 1903: *"politica economică, socială și culturală ungară bazată pe rasă și naționalitate îl va putea socoti în toate timpurile și pe bună dreptate pe St. Szechenyi ca întemeietor al ei"* (Johann Weidlein Das Bild Des Deutschen In Der Ungarischen Literatur Faksimile Verlag Bremen, 1977 pg. 37)

Deszo Szabo, ideologul izgonirii germanilor, scrie că cel ce nu devine ungar: *"pentru acela nu există posibilități de trai și nici pâine în Ungaria"* (Întregul orizont, vol. II, pg. 228.)

Ludovít Kossuth un slovac maghiarizat, conducătorul războiului din 1848/49 (obligatoriu v. D. Prodan) îi scria generalului polonez Bem: *"nu voi tolera nici un sas pe teritoriul coroanei ungare, ci îi voi izgoni din țară, confiscându-le întreaga avere ..."* (Kossuth Scieri Complete, v. II pg. 666).

Alexandru Petofi scrie în poezia "Poporul maghiar" în iunie 1948: *"..bie, neamțule, îți sunt numărâte zilele ..iar cei care vor să ni se urce în cap, vor simți pe capetele lor pașii noștri, înfigându-le pintenii în adâncul inimii ..."* sau într-o altă poezie din mai, același an: *"ce mai vorbesc nemții aștia! De i-ar trăsni neîntârziat! Escroci blestemăți."* În septembrie 1848 tonul devine și mai "maghiar" în poezia "Pe viața și pe moarte":

*"De la Carpați până la Dunărea de jos,
Un strigăt de groază, o furtună sălbatică!
Croați, germani, sârbi și români,
Ce vă repeziți cu toții la Ungaria?
Sabia, care v-a crușat de turci și de tătari
Sclipește în mâna maghiarului ...
Căci nu sunteți decât corbi, niște corbi scârboși,
Cândva ne-am luptat cu lei,
Acum să ne devoreze lepădăturile?"*

De anul nou 1849 Petofi a scris o poezie deosebit de sângeroasă (intitulată "În ziua de anul nou"), iată cuvânt de cuvânt cum sună:

"Patria ungară a supraviețuit ȳi acestui an. Pe cerul furtunos steaua lui s-a întunecat pușin, dar n-a apus. Măna ne este rănită adânc, dar mai poate purta armele, iar acolo unde izbeȳte, lasă urme însângerate. Lasă urme însângerate, hoardă de tâlhari, pe mutrele voastre. Ca la judecata de apoi acestea sã te învinovăbeascã: sã te învinovăbeascã în fața lui Dumnezeu. ce bine ar fi dacã ele l-ar face pe Dumnezeu sã-ȳi reverse groaznica mânie împotriva ta, care ne arăbi colpii tăi turbabi. Dar ce ne pasã nouã de judecatã? Chiar dacã va exista una, mai e mult pânã atunci. Iar lucrul cel mai important este cã domnul e îndurãtor, poate cã o sã-i ierte. Sã nu aȳteptãm: noi înȳine rostim verdictul în cazul acestor cãini sãngeroȳi ... pronunțãm o asemenea condamnare la moarte, încât lumea sã înmãmureascã. Vom presãra atãta timp asupra lor nenorocirile îngrozitoare ȳi aducãtoare de moarte, pânã ce nu va mai rămâne decãt unul singur de-al lor, care sã povesteascã acasã tremurând: vai de cel care nu-l cinstȳte pe maghiar. Acum Dumnezeu nu ne ajunge, cãci el nu este destul de aspru; cãtre tine mã întorc în rugãciune, oh, iadule, în aceastã dimineașã de anul nou: rãsãdeȳte în inimile noastre întreaga ta mânie, ca sã nu cunoaȳtem ce înseamnã îndurarea pânã ce pe acest pãmânt mai miȳcã vreunul dintre blestemașii ăȳtia".

Michael Tompa în poezia "În pustã" referindu-se la germani spune: *"ȳ cerȳtorul, gunoi al popoarelor din apus se repede încoace, aȳezându-se pe pãmântul unde curg laptele ȳi mierea".*

Johann Arany, înfierbântat în primãvara lui 1849, scrie în poezia "Van-e Olyan": *"l-am mãturat afarã pe neamș, gunoiul ăsta de trei sute de ani".*

În "Cântecul lui Adam Balogh", din ciclul de cãntece al curușilor, publicat de **Koloman Thaly** stã scris: *"bea vinul astfel încât atunci când auzi trompetele sã poși bea sãnge ȳi sã faci grãmezi din cadavrele nemșeȳti!".* Intr-un alt cãntec "Sã-l lãudãm pe Dumnezeu al maghiarilor" se spune: *"a rãsunat cãntecul de jale al Stiriei ȳi îngrozitoarea neputinșã a Austriei. Vezi, neamșule, vezi raicule (sãrbule), astfel trebuie sã ispãșeȳti, aȳa te bate Dumnezeu, fiu bestial de tãrfã, trândav ȳi hingher ce eȳti, pentru fãrãdelegile tale, hoș criminal. Ei, nemșii rãioȳi, ia mai umblași sãnãtoȳi! Lepãdãturi de cãșea, raicilor, acum, bineînșeles, vã cãrași de aici..."*

Primul romancier al realismului ungar **Ludwig Tolnai** în romanul "Pașã baroneasã" publicat în 1882 scrie cu satisfacșie despre reinstalarea vechii ordini fie aȳa cum a fost înainte! Atãt germanul, cãt ȳi croatul ȳi slovacul sã-ȳ scoatã pãlãria în fașã maghiarului!: *"Dragii de cehi, filozoficii de nemșii ȳi cãmãtarii de galipieni au trebuit sã pãrãseascã Ungaria".* (pg.286)

Ady Endre nu vorbea decãt de rasa maghiarã, iar dacã Szechenyi se mai strãduia sã contopeascã în maghiarime popoarele nemaghiare, Ady i-a

combătut pe asimilați, mai ales pe cei germani la origine: *"aici în această anticameră a Europei cu atâtea uși, de unde se aruncă atâta gunoi la noi, atât din est cât și din vest, nimic nu este sigur. "tefan cel sfânt a fost primul nostru importator de gunoi, făcând aceasta aproape conștient ... asemănătoare unei invazii de lăcuste s-a dovedit pentru această sărmană țară acea rasă a primilor veniți la ea, care acum, jefuind și unindu-se, îi stă în coastă"*. (cf. ziarul "Vilag", anul 1910, nr.232).

Când, de exemplu, unii asimilați ca Eugen Rakosi (Kremsner), Franz Herczeg (Herzog) au pus în discuție originea maghiară a lui Ady, căci el începuse să facă agitatie împotriva drumului european al Ungariei, Ady a strigat revoltat: *"pentru adormiți și îngălați, pentru bastarzi și pentru cei ahtiați după podoabe, pentru caracterele slab conturate și pentru cei care fac spume la gură, pentru cei care se dau drept unguri și pentru vânătorii de vânt, pentru maghiarii proveniți din vabi eu nu sunt maghiar?"*

Poetul **Bela Horvath** i-a atacat cu cea mai mare ură pe germanii din Ungaria. Autorul traducerilor din Claudel, scria, printre altele, și următoarea poezie: *"așa că tremurați în fața mea, voi vabi idiști, în boturile voastre vomit ciurma. Cât sunt viu sau mort vă vânez, ucigașilor, păgâni ce sugeți sânge! și cu curaj strig din noaptea mormântului meu în urechile maghiarilor pângăriți: spânzurați-l de plop pe trădător, de vârful plopului!... să spânzure de plop și să rămână acolo, iar atunci patria maghiară va fi din nou fericită."* (cf. Uj ember, 10 februarie 1946)

Dordai Lorand scriitor din Dej prefect de Someș sub comuniști iată ce scria sub Horthy la adăpostul pseudonimului Csaba Ducso: *"voi suprima pe fiecare valah ce-mi iese în cale. Nu va fi îndurare! Voi aprinde noaptea satele valahe. Voi trece prin sabie toată populația, voi otrăvi fântânile și voi ucide până și copiii din leagăn... Voi suprima orice valah și atunci nu va fi în Ardeal decât o singură rasă, cea maghiară, nașia mea, sângele meu!"* Acest scriitor figurează în dicționarul scriitorilor maghiari din România publicat sub Ceaușescu! Iar după 1989 UDMR-ul a cerut să-i fie pusă o placă comemorativă pe casa din Dej! Cererea a fost avizată favorabil de președintele Uniunii scriitorilor din Cluj, Mircea Opriș, azi șeful misiunii culturale române din Budapesta! și toate acestea se învață în școală, în Ungaria, din totdeauna sub austrieci, sub Horthy, sub comuniști, sub așa zisii democrați europeni, astăzi, începând din clasele primare. De aceea trebuie să se separe școlile în România, pe criterii de rasă, sub patronajul european al comisarului Van der Stuhl.

Românii care nu înțeleg de ce este sprijinit rasismul sunt ostracizați la București de internaționaliști români (în general foști proletcultiști, dar nu numai) puși cu țînță și cu bani sau de bună voie în slujba "europenismului

maghiar". Este adevărat, a^oa zi^oii național^oti români sunt mai toți fo^oti tovară^oi. Este adevărat mai toți "național^oti români" nu cunosc ^oi ca atare nu ^otiu să explice substanța pericolului rasist maghiar! Iată cum se explică ura ^oi xenofobia claselor cultivate maghiare ^oi mai ales maghiarizate. Iată de ce universitatea Petofi-Schiller este cea mai mare impostură, bună în mintea îngusta a politicianilor de Bucure^oti. Iată de ce din intelectualitatea maghiară trebuie să se ridice acele voci care să combată xenofobia culturii maghiare. Europa poate fi păcălită odată, de zece ori, sau ori de câte ori martorii sunt din Bucure^oti, dar Europa nu poate fi păcălită la nesfâr^oit, ^oi atunci s-ar putea abate un dezastru asupra poporului maghiar, ca principal factor al antisemitismului, al urii în Europa. (Citatele din J. Weidlein "Das Bild Des Deutschen in der Ungarischen Literatur" au fost traduse de Petru Fornă)

UN PARADOX EUROPEAN

România

- *minoritățile cresc numeric
- *horthi^otii unguri au pus bazele comunismului în România
- *acțiuni minoritare vândit antiromâne^oti (arderea de bisericii, dărâmarea de cruci, profanarea de morminte, timorarea prin bătăi organizate a acelor care nu ^otiu ungure^ote etc).
- *maghiarizarea continuă în Satu Mare, Harghita, Covasna, valea Nirajului ^oi după 1945
- *grădinițe, ^ocoli elementare ^oi licee în limba maternă
- *secții în limba maternă la mai multe universități
- *emisiuni de radio ^oi TV substanțiale
- *ziare, reviste, teatre, operă întreținute de stat
- *representare parlamentară

Ungaria

- *minoritățile supuse unui ^oovinism extrem de agresiv practic au dispărut
- * minoritarii asimilați folosiți ca agenți agresivi deznăționalizare
- * nu există nici măcar o grădiniță adevărată în limba maternă, ^oi nu pentru români ci nici pentru nemți
- * organizațiile minorităților total la discreția serviciilor secrete,
- *^oefii care dovedesc independență sunt schimbăți (cazul Geza Hambuch)
- * emisiuni radio, TV formale de durată neglijabilă (5min/săpt)
- *xenofobia din cultura maghiară creează o atmosferă intolerabilă, o presiunea de deznăționalizare
- *după 1989 nu s-a schimbat nimic pe fond.

Cu toate acestea la^oa ^oi ignorantă noastră pătură politică, ori de câte ori Ungaria sau năimișii occidentali ai serviciilor secrete ungare atacau statutul minorităților din România, răspundeau confuz, neconcludent, apărându-se.

Niciodată n-au  tiut  i n-au avut curajul să spună adev rul despre minorit þi sau sa ofere un tablou comparativ!!

SEVICIILE SECRETE

Nu intrăm în analiza Securit þii, un serviciu construit de Comintern  i îndreptat împotriva românilor  i a statalit þii lor, mai mult dec t am avut prilejul, pentru că nu avem date  i se vor găsi alþi mai competenþi. Securitatea a fost un serviciu antiromânesc -  nfiinþat în 1948 de ofiþeri KGB adu i de peste graniþ : Pantelei Bodnarenko, Boris Nikolski  i Vladimir Moruzov. Una din miile de dovezi a afirmaþiei că Securitatea a fost un serviciu antiromânesc este  i cazul Vintilă Horia. Este puþin probabil ca ofiþeri "KGB" ce formau Securitatea să fi citit literatură română sau franceză, a a că ei au fost contactaþi de "proletcultiști" pentru a zădărnicii acordarea premiului Goncourt renumitului scriitor, eseist  i filozof.  i au reu it, academicienii francezii fiind  i ei sensibili la avansurile literare ale proletcultiștilor români mediate de Securitate, recte KGB!

 Siguranþa naþional ", adică "puterea populară" edificată de unguri, bulgari, ru ii, polonezi, cehi, secui  i ucraineni era chiar logic  i teoretic zdruccinat  de români, a a că sute de mii de români au înfundat beciurile închisorilor pentru simplu motiv că erau români!  n 1956 studenþii români de etnie ungară denunþau colegii români că au simpatizat cu "Contrarevoluþia de la Budapesta" (vezi  i colecþia revistei clujene "Nu", 1990-92). Cu timpul, Securitatea s-a naþionalizat prin " nv p ceii"  i oamenii de execuþie români. Ace tia, fără cultură, fără istorie, erau tocmai buni pentru implantul "sovietic". Prin ei activitatea antiromânească a Securit þii iniþiale continu nd  i după pensionarea celor mai mulþi ofiþeri KGB,  i după ce în Securitate s-a creat un serviciu anti KGB! Obiectivele Securit þii nu erau cei care săpau la temelia statului cu ajutor "fr þesc", ci erau tocmai rezistenþii, scriitorii din exil, disidenþii, care  i aduceau cel mai eficient aport la cunoa terea civilizaþiei române în occident  i în þar  în r ndurile tineretului.

Privite dinafară serviciile de informaþii românești, din toate timpurile, sau au lipsit unde  i când trebuiau, în momentele de cumpănă, sau imbecilii de politicieni n-au folosit datele, eventual primite. Cel mai probabil  i una  i alta.  n orice caz serviciile trebuiesc reconstruite pe alte baze astfel ca relaþia cu factorul politic să fie cea normală. Orice încercare de subordonare politică a serviciilor este o politică antinaþional . Pentru aceasta serviciile de informaþii trebuiesc urgent recl dite, adică depolitizate  i culturalizate.

AI UN IMPERATIV

Trebuie să creștem rapid, prin selecționări riguroase și competente, o clasa politică din rândurile tinerilor educați, cultivați și capabili, atașați ideii de progres, încrezători în geniul nostru cultural, capabili să forțeze destinul nostru, astfel ca în anul 2000, penibila pătură politică de azi să rămână doar un vis urât. Trebuie să impunem în legea electorală un examen psihic și fizic candidaților la funcția supremă în stat și candidaților la fotoliul parlamentar (între altele să înlăturăm și pe cei depășiți biologic).

2. ROMÂNIA ABSURDĂ

sau

NEVOIA SCHIMBĂRII REALE

Să precizăm, din capul locului, nu ne referim la România adevărată, la România noastră, ci la România lor, a păturii politice. Deci, ce este România păturii politice? Este o țară unică într-un fel, absurdă pentru cei ce o cunosc bine. O țară care nu e în stare să-și protejeze cetățenii de diversele agresiuni, să-i ajute la necazurile colective, în nici un fel. Și nu doresc, deloc, revenirea la statul paternalist; mă refer la acea protecție care nu se poate dezvolta individual ca pe vremea haiducilor, ci la acea protecție colectivă pe care, de exemplu statul german sau oricare alt stat civilizată o asigură propriilor cetățeni: protecția producătorilor interni prin norme de calitate impuse importurilor, protecția consumatorului, sprijinirea micilor întreprinzători, ajutorarea tinerilor și a familiei, o imigrație restrictivă și selectivă, o protecție civilă eficientă, ținerea la distanță a agenților străini ș.a.m.d. România a abdicat în mare măsură de la toate funcțiile normale și aceasta din cauza lașității guvernanților, a căror singură conduită politică a fost și este cedarea. Pentru cunoscători și inițiați și 1918 a fost tot cedare; cedare prin nețință și nepregătire.

Guvernanții, fie foști, fie actuali, în ciuda situației economice grave, nu sunt în stare să-și însușească principiul competenței, ca unic criteriu de promovare în societate. Culmea este că acest principiu le-ar aduce chiar acestor guvernanți, care se califică la locul de muncă, beneficii (ar putea adopta acest principiu, desigur, nu de dragul cetățenilor, ci pentru a rămâne la putere). Guvernanții, prin acțiunile lor, dovedesc că niciodată nu vor trece peste interesele de partid și nu vor acorda competenței valoarea sa reală.

În România lor, o femeie de serviciu poate fi mai bine plătită decât un medic specialist! România nu e în stare să-și protejeze cetățenii de importul de alimente nesănătoase din spațiul nord-ucrainean. Absurda Românie nu e

capabilă să ia nici o poziție față de pericolul nuclear de la Coslodui care amenință direct 5 milioane de români! Guvernării ante, ca și cei post decembrie, nu sunt în stare să adopte nici o măsură eficace. România nu e în stare să reducă spaima occidentalilor de bandele de țigani care terfelesc imaginea noastră, adică autoritățile nu sunt capabile să anuleze pașapoartele acelor care se duc în vest, clar, pentru cerșii și hoții, sau măcar ale acelor care au fost înapoiași de autoritățile germane sau franceze după ce săvârșiseră astfel de fapte. România nu e în stare să oblige armatorii ce folosesc echipaje românești să le asigure hrana și apa necesare. Putem înpelege ca guvernării să se confrunte, o dată, cu o astfel de situație, dar o a doua oară nu. Guvernării nu au dorit și n-au putut, fiind ei înșiși implicați, să interzică escrocheria "Caritas" și "Safi", prin care sute de mii de cetățeni au îmbogățit o mână de escroci. După prăbușirea nici o autoritate nu s-a simțit datoră să facă lumină.

România autorităților locale reia imaginea de la nivel central. Deși România, în general, și Bucureștiul, în special, sunt amenințate de epidemii grave, autoritățile municipale și comunale sunt incapabile să impună respectarea unor reguli de igienă colectivă. Deși suntem agresați în mod grav de gunoarie, câini vagabonzi și obolani autoritățile nu sunt în stare să adopte măsuri concrete. În centrul capitalei te poate muca oricând un câine, câine care nu poate fi sacrificat pentru că intervin organizațiile de apărare a animalelor, organizații cărora le este indiferentă soarta copiilor subnutriți, dar a căror voci impresionează autoritățile. În fața acestora, autoritățile se fac mici și spun, fie că nu au legile corespunzătoare, fie că nu au banii necesari (le-ar trebui câteva zeci de miliarde pentru adăposturi, hrană și vaccinuri pentru câini - copiii înfometati, fără acoperi și necolarizați nu mai contează). Recordul absolut de stupidenie în materie l-a dat un fost primar general, care întrebând fiind "cum rămâne cu curățenia în urbe" a răspuns "va veni în curând o firmă germană" !?

România nu e în stare să conlucreze cu emigrația și nu mă refer aici la perioada ceaușistă când emigrația era penetrată de agenți de învrăjbit, ci mă refer la această perioadă, în care guvernării nu sunt în stare să facă abstracție de culoarea politică a românilor din diasporă. Autoritățile de azi, ca și cele de ieri, nu s-au ridicat la acel nivel intelectual care să le permită să considere culoarea politică a unui cetățean o opțiune personală.

România mai e țara în care niște grupuri exotice pot întrerupe conducta de apărare a unui sat, fără ca vreoa autoritate să intervină. Și mai e țara în care unii intelectuali îi suspectează pe săteni de xenofobie, prin conferințe, publicații reviste și se plimbă pe la organisme internaționale. În fața minorităților nu mai există lege, nu mai există demnitate. În România e mai profitabil să fi

minoritar, și dacă totuși nu ești minoritar e foarte bine să-ți înjuri pe români, atunci articolele îți se vor publica fără probleme, poți fi invitat la televiziune sau chiar să devii redactor de emisiuni, în care Blaga, Eminescu, Eliade, sunt batjocoriți și ei. În România 2.000 de minoritari, incluzând și sugarii, pot avea aceeași reprezentare parlamentară cu 50.000 de cetățeni cu drept de vot!

România fostului sau actualului președinte nu e în stare să-și apere cetățenii din județele Harghita, Covasna și Mureș de apartheid. Mai mult decât atât, guvernării se alătură acestor forțe rasiste, antieuropene, și își acuză propriii cetățeni, cei discriminați, de extremism sau fascism! Acei români care nu prea înțeleg lașitatea politică de pe Dâmbovița, au fost și sunt batjocoriți de clasa politică guvernantă și de laudătorii acesteia.

România nici nu se gândește să-și apere conașionarii din câmpia Tisei (aproape 1 milion, maghiarizați ce-i drept din care peste 500.000 greco-catolici), din Maramureș, Bucovina, Herța, Hotin, Transnistria, Bugeac, Tribalia sau Banat (în total între 9-11 milioane dacă îi punem la socoteală și pe cei din Grecia și fostele republici sovietice) de intoleranța perpetuă a autorităților mongolo-slave. Conașionarii noștri din aceste regiuni nu au pentru copiii lor nici măcar grădinițe în limba maternă, darămite licee, universități, ziare, emisiuni de radio sau televiziune. Guvernărilor le e frică și să înalțe o antenă de televiziune care să asigure recepția emisiunilor sale culturale. Guvernării nu au un proiect de salvare a acestor români, deși susținerea și ajutorarea acestor comunități este prevăzută în Constituție. Din acest unghi de vedere MAE și miniștrii săi sunt o culme a impotenței și a absurdului. Nevolnicia guvernanților reiese, fără nici un echivoc, din următorul paradox: România e cea mai umilită țară în organismele europene, pe tema minorităților, deși e singura țară în care minoritățile cresc numeric, e singura țară care asigură învățământ substanțial în limba maternă. "Apoteoza" penibilului constă în aceea că cea mai ovină țară din Europa, cimitirul românilor, germanilor și slavilor conduce lupta de umilire a României. În treacăt fie spus, România asigură tuturor minorităților, în vremea lui Ceaușescu, infinit mai multe libertăți decât asigură azi Budapesta oșabilor dunăreni (și asta o spun oșabii din Ungaria).

România e singură țară din Europa care n-a lichidat încă urmările holocaustului! România e țara unde, în 1945, asasinii bestiali din vremea horthiștilor s-au metamorfozat în câteva zile în comuniști, preluând sub autoritatea lor Partidul Comunist, Securitatea, Procuratura și Milizia! Cei care au reacționat au fost trimiși direct la moarte sau pe ocolite, prin canal, Aiud, Sighet și Gherla. Ungaria, Polonia sau Cehia nu numai că și-au judecat asasinii, dar au expulzat sute de mii de germani nevinovați (azi se

cheamă purificare etnică). România prin Pătru Groza, dimpotrivă a adus coloni unguri din Iugoslavia, care azi contestă autoritatea statului care le-a dat un cămin!

România e o țară absurdă, pe care nici un occidental nu o poate înțelege. Occidentalului i se pare mai verosimil ca România să asimileze minoritățile pentru că a o face toți, pentru că a o face ei ei nu poate crede, nici în ruptul capului, că în România comunistă minoritarii unguri maghiarizau pe românii de pe valea Nirajului, din Harghita, din Covasna, pe Țabii din Satu-Mare !

Guvernanții nu sunt în stare să ofere românilor, Țabilor ei secuilor maghiarizați o alternativă culturală umanistă și creștină la politica ultrașovină practică de rasiști unguri la televiziunea română!

România, un pol al toleranței, între doi poli ai intoleranței asiatice, din est și din vest, prin guvernanții săi are condusa cea mai halucinantă: pentru ei fasciști sau extremiști sunt proprii cetățenii care nu acceptă agresiunea! România, politic vorbind, a aparținut lașilor. Pierderile teritoriale din 1940 se datorează exclusiv lașității clasei politice interbelice. România reală a demonstrat, ulterior că cedărilor teritoriale gratuite - au fost o eroare de calcul politic. Cedarea Herței, în 1947, este dovada absolută a ilegalității comuniștilor aduși de puterea sovietică de ocupație, în 1945. Cedarea se face, azi, mai european, prin tratate hilare, iar aceia care nu sunt de acord sunt umiliți. Cine nu vedea ieri, în condițiile internaționalismului proletar, în cedare o soluție era dușmanul poporului. Cine nu vede azi în cedare o soluție este acuzat de anti-europenism. Europenism înseamnă, pentru mai marii zilei și pentru intelectuali lași, orice, fie și pedofilie, fie și relații împotriva naturii, numai cultura română nu, numai spiritualitatea formativă de la izvoarele Vistulei până în munții Balcani, și de la porțile Vienei la coturile Niprului, nu.

România nu are demnitatea și curajul să se opună agresiunii xenofobiei maghiare. Generalizarea și radicalizarea șovinismului n-a produs nici o modificare în modul de acțiune al guvernanților! Acceptând apartheidul și xenofobia maghiarizantă nu înseamnă că ne europenizăm, ci că vom exporta șovinismul hugarist, îngrădat în România, în Serbia, Slovacia, Croația, Ucraina și, ulterior, și în Austria. Vom destabiliza Europa centrală, fără să mai vorbesc de etnocidul și asasinările ce se vor repeta în Transilvania.

De ce repet mereu "România" și nu spun "guvernanții României" nu sunt în stare ...? Tocmai, de aceea, ca să ne trezim odată! Guvernanții de azi sunt în fond comuniștii de ieri, pentru ei nu contează nimic altceva decât "partidul" care i-a adus la putere. În mod stupid, în locul unui partid, avem azi nu un sistem concurențial, ci un același partid în mai multe replici.

La noi, asumarea responsabilității este, cel mult, o opțiune personală. Instituția responsabilității politice nu există. Intre conducători și conducători a fost și este o prăpastie! (Biroul Permanent al Camerei deputaților, sub control PNP CD-ist, tocmai, a propus alocarea a 3 milioane lei lunar, în plus, pentru fiecare deputat, azi 18.04.97, - când televiziunea anunța moartea prin inaniție a 2 sugari iar alți zeci grav subnutriți sunt în pericol, într-o comună din jud. Bacău!).

După două războaie devastatoare și 50 de ani de teroare comunistă, justiția nu s-a încheiat ca o putere separată în stat. Țansa noastră va fi pe lângă (I) separarea reală a puterilor în stat și (II) relansarea societății prin premierea creatorilor și nu a consumatorilor – și prin (III) schimbarea, în corpore, a păturii politice cu tineri performanți și bine instruiți, conștienți de defectele noastre, conștienți de faptul că cedarea în fața extremismului și ovinismului nu e o soluție.

Nevoia schimbării reale a României rezultă: din lașitatea perpetuă, din incultura crasă, din interesul de grup și personal a guvernanților de la București, dintotdeauna, la care se adaugă toleranța excesivă și autodestructivă fără echivalent în Europa, a românilor, combinată cu intoleranța excesivă a hungarismului și a panslavismului.

Cluj-Napoca, aprilie 1997

3. STATUL ÎMPOTRIVA INDIVIDULUI

"e evident că averea nu se poate câștiga decât prin muncă. Când vedem milionarii roșii făcând avere fără muncă și fără capital, nu mai e îndoială că ceea ce ei au, a pierdut cineva și a pierdut-o fără compensație."

Mihai Eminescu

Eminescu vedea sclavia și sărăcia prin purtarea nevoilor statului de tot mai puțin contribuabili, prin schimbarea raportului dintre consumatori și producători, prin productivitatea scăzută a producătorilor. Insista asupra progresului ce ar rezulta prin educația producătorilor autohtoni. Aceași definiție a robiei o dădea peste 10-15 ani în Anglia, Herbert Spencer. Spencer în lucrarea sa " Individul împotriva statului", publicată acum o sută de ani. Lucrarea face o radiografie a societății politice engleze arătând greșelile repetate ale guvernanților. Făcând o paralelă între Anglia de la sfârșitul secolului XIX, cu situația, de azi de la noi, nu poți să nu constăți asemănările uneori izbitoare. Iată deci asemănările:

1. Cei care guvernează gândesc numai efectele proxime ale legilor, neglijând efectele secundare și efectele târzii. În general, guvernanții restrâng libertățile individuale, obținând, în final, efecte contrare celor pe care doresc să le obțină prin reglementările ce le dau.

2. Guvernanții și deopotrivă guvernații cred din ce în ce mai mult "că trebuie făcut tot mai mult pentru ei și tot mai puțin prin ei".

3. Tot mai mulți guvernați tind să guverneze.

4. Superstiția dreptului absolut al parlamentarilor. Astfel poporul suveran își desemnează reprezentanții care dau legi și guvernează în numele poporului, asupra "poporului suveran". Prin urmare parlamentarii își pot stabili salarii complet în opoziție cu câștigul real al celor care i-au ales, sau pot stabili că limba vorbită de popor nu este limba cunoscută și recunoscută de istorie, de țară, ci o altă limbă! Tocmai pentru a pune o limită puterii discreționare a "aleșilor" se recurge tot mai mult la consultarea poporului însuși, prin referendum, în țările cele mai civilizate, unde, oricum, aleșii nu își pot permite ceea ce își permit la noi. H. Spencer identifica ca un scop de viitor al liberalismului limitarea puterii parlamentelor.

Care sunt deosebirile?

1. Guvernanții noștri de azi nu au nici un proiect, spre deosebire de cei de acum un veac din Anglia, - prin urmare o parte din reglementări nu urmăresc nici măcar un efect proxim, doar interese proprii. Nepotismul, clientelismul, pedeserizarea (cederizarea) sau algoritmul sunt singurele direcții de acțiune politică. Astfel într-o ordonanță de urgență (!) guvernul legaliza, în 1997, ocuparea posturilor din învățământ pe bază de rubedenie cu demnitarii! Tot printr-o ordonanță de urgență guvernanții se pregăteau să dezincrimineze bancruta frauduloasă! Nu le-a mers, i-au încurcat niște ziariști, au fost nevoiți să apeleze la alte subterfugii pentru a-și atinge țelul.

2. Guvernanții noștri nu se pot autocorecta datorită faptului că în proporție foarte mare sunt foști sau actuali politrucci ce n-au făcut nimic constructiv sau pozitiv în viața lor. Prin urmare ei nu sunt pregătiți să înțeleagă ceva, singurul model mental după care lucrează și acționează, fie că conduc Bancorex-ul, Camera deputaților, Ministerul industriilor sau Guvernul, este acela al activistului PCR. Predicții, optimizări, modelări, simulări sunt lucruri complet inutile, de unde și predilecția pentru "voința politică" a tuturor guvernelor. Intr-o asemenea colcăială politică cum poate fi în fapt proiectul răspunderii ministeriale altfel decât proiectul iresponsabilității demnitarului? Explicația sub care se acoperă fiind aceea că demnitarul acționează politic și nu poate fi judecat după normele dreptului penal sau civil! De aceea tot soiul de impostori se declară mândru activist politic și nu specialist al domeniului pe care-l administrează.

3. Guvernanșii noștri nu sunt oameni liberi, ei n-au trăit din munca lor, ieri erau plătiți de Partid, Securitate sau cel mult prestau muncii birocratice sau auxiliare. Unii deșin sinecuri sau au legături cu contrabanda, alții prin trecutul lor, consemnat într-un dosar - nu sunt liberi. Mai toți sunt prizonieri ai vechilor mentalități. O parte însemnată din minoritatea guvernanșilor, care ar avea capacitatea intelectuală necesară desprinderii de modelul mental al activistului, sunt priponiși prin trecutul lor alături de majoritatea politrucilor. Așa se explică colaborarea dintre cei de dinainte de 1996 și cei de azi. Așa se explică faptul că schimbarea nu a avut loc. În 1996 am înlocuit comuniști notorii cu unii mai puțin cunoscuți, dar aceiași slugarnici, lipsiți de ideii, de proiecte, de viziune, lași, mincinoși etc., adică având toate "atributele omului nou", ale comunistului.

Să vedem și din alte exemple, cum se legiferează la noi. Legea notarului public este o mostră edificatoare a modului cum se reglementează în România, în favoarea minorității și contra majorității, a poporului suveran, ca să-l citez, din nou, pe Spencer. Pentru o simplă legalizare sârmanul suspinător al statului trebuie să-și lase venitul de pe o săptămână de lucru. Statul sărăcind, prin sărăcirea inconștientă a contribuabililor, cere în 1998 societăților comerciale să-și mărească capitalul social - adică o operație ce nu ar trebui să afecteze deloc finanțele publice. Pentru nu că se urmărea altceva decât , suplimentarea veniturilor statului sărăcit de incompetența lor, guvernanșii iau cea mai halucinantă măsură, cea mai puțin fertilă - introduc în ecuație birocrăția! Aceasta pentru un leu colectat pentru stat sugerează alți 5 de la contribuabil. Contribuabilul, care susține statul, este mulș de cei care parazitează statul, dar care sunt apărași de stat. Statul român nu-și apără contribuabili, ci apără pe cei care-l împing la distrugere. Din operațiunea de majorare a capitalului social al firmelor mici, statul a încasat într-o formă sau alta în jur de 200.000 lei, birocrăția stârnită prin această operațiune a încasat direct între 1 și 2 milioane lei de la fiecare societate. Sute de mii de lei la notar, sute de mii la un SRL căpușat, de la Registrul Comerțului, care-ți dă și-ți completează un formular, alte sute de mii la un alt SRL căpușat, din același Registrul al Comerțului, pentru a-ți facilita publicarea statutului modificat în Monitorul Oficial etc. Plătești o pagină, pe o pagină apar mai multe statute modificate. Această operațiune este, pentru mine, o dovadă că cei care reglementează, azi, sunt pur și simplu idiști.

O mână de profitori stau în locuințe de 10-20 de camere cu o chirie derizorie, preț de un covrig, fără ca statul să îndrăznească să se atingă de ei. Faptul că sectoare întregi, precum sănătatea, învățământul, armata sunt sufocate nu contează. Nu contează pentru că ei sunt statul, mâna de profitori.

Simptomatic, în România lui Iliescu și Constantinescu a crescut doar numărul gardienilor și bodyguarzilor, adică a acelor care consuma și nu produc. Toate celelalte categorii profesionale sunt în declin! Izbitor, la noi în sărăcia în care ne zbatem, este următorul fapt - categorii tot mai numeroase sunt scutite, de către Parlament, de contribuție ce ar ajuta la bunul mers al statului, pentru diferite merite conjuncturale. Intre alții și ilegaliștii comuniști (?), revoluționarii din 1989. Pe aceeași linie de gândire sunt reglementările și contractele de tip comunist prin care diferite categorii profesionale obțin scutiri și facilități, care în final sunt suportate de restul contribuabililor. Astfel, angajații regiei x nu plătesc consumul propriu de x! Sau rudele angajaților de la regia y, sau mai nou de la societatea y, beneficiază și ei de scutiri sau gratuități! O dovadă peremptorie a inconștienței, dar și a disprețului față de contribuabil a conducătorilor veniți din era sovieto-socialistă. Exact ce incrimina Eminescu! Exact ce definea ca mare pericol H. Spencer: robia socialistă. Inventarul actelor de guvernare aberante prin care aleșii nu numai că își bat joc de guvernați ci îi sufocă chiar, ar putea continua și ar avea sens într-o lume "normală" capabilă de adaptare, de corectare, ceea ce nu e cazul.

România de azi e o țară eminentemente "fanariotă". Fanarioti autohtoni sunt birocrații. Parafrazându-l pe Spencer am spune: gradul de robie al românilor, azi, e foarte ridicat întrucât ceea ce revine creatorului este o foarte mică parte din ceea ce creează, diferența o ia vămuitorul, birocrațul guvernant. Actuala Românie aparține forșelor criptocomuniste, birocratice și consumatoare (parlament, ministere, fisc, polișii, agenșii, inspectorate, primării etc.) tot mai numeroase, tot mai nesătule, tot mai aberante. Spunem tot mai aberante pentru că vor distruge statul, care e instrumentul îndestulării lor. Singura lor șansă, a guvernanșilor, este să despoaie atât de mult și de repede, până la desfiinșarea instrumentului, ca să se pună la adăpost, înafara țării, pe durata a cel puțin două generații.

Proștia este un alt motiv pentru care guvernanșii n-au adoptat nici o reglementare în favoarea celor care îi întrețin (celor care creează). Spunem asta pentru că nu se poate susține, în mod credibil, că nici un guvernant important, din '90 până astăzi, nu ar fi dorit să facă ceva și pentru "poporul suveran". Tot proștia explică și acele cazuri în care reglementări în favoarea contribuabililor, ce nu ar afecta poziția fanariotă a guvernanșilor, nu s-au luat și nu se iau. Reglementările în favoarea contribuabililor nu se iau pentru că ele ies din tiparul "fanariot" - singurul stil de viață asimilat de mai marii zilelor noastre. O altă măsură a "fanariotismului" este gradul de conștientizare a importanșei contribuabilului. Gradul de conștientizare de către birocrași a faptului că sunt întreținuși, că sunt cel mult un rău necesar,

este foarte scăzut. De aici rezultă și disprețul fiscalului, justiției, poliției și administrației față de cei care îi întrețin. Contribuabilul este apriori un infractor, un paria, un dușman ce trebuie stors. Singura rază de speranță vine tot de jos, de la contribuabil, care începe să conștientizeze importanța sa, simțind povara tot mai grea a birocratilor. Evident nu suntem împotriva justiției, poliției ca slujitoare ale comunității, suntem numai împotriva acestora atâta timp cât sunt un scop în sine și funciar împotriva creatorilor. Numai atât timp cât sunt supranumerice și supraplătite, copleșind, sufocând contribuabilul. Avem tot mai mult poliție de dragul poliștilor, agenții de dragul inspectorilor etc. Nu avem poliție pentru a apăra contribuabilul și numai prin contribuabil statul!

O ultimă precizare: în sintagma "statul împotriva individului" ne referim la stat ca instrument al guvernanților și nu la România, în general. Că se poate gândi statul în altă formulă, ca stat al creatorilor, s-a spus în România, încă acum 112 ani, fără urmări, întrucât guvernanții sunt nu numai fuduli ci și inculți.

Cluj-Napoca, Febr 1999 (apărut în Adevărul de Cluj și Lumea românească)

4. CEAPĂ SI CONFUZIE

Mai bine zis o ceapă deasă când e vorba de interesul general, risipită doar de interesul personal sau de grup, de o parte și o confuzie generalizată străpunsă uneori de câteva personalități, pe de altă parte.

Ce păclă trebuie să fie în capul guvernanților bucureșteni, ca să socotească fie și un succes parțial "restructurarea sectorului minier". Ce confuzie e în rândul nostru și mai ales al reprezentanților opiniei publice, ca o asemenea enormitate să nu fie taxată cum se cuvine? Doar câteva întrebări sau semnale de alarmă care vizau mai degrabă viitorul celor dislocați, nici una însă n-a pus în cauză ineptia însăși. Dar, să plătești cu mii de miliarde de lei, în condițiile noastre de sărăcie generalizată, oameni în toată puterea ca să nu muncească, în loc să se construiască poduri, apeducte, linii ferate, tuneluri, autostrăzi, canale sau măcar să se termine blocurile începute înainte de 1989 - e cea mai mare idiopenie, care iată a fost implementată de vechii politruci dâmbovișeni reformați. Ce ceapă e în capul celor ce se ocupă de industrie și restructurarea ei - se vede și zilele acestea când s-a pus pe tapet Renel-ul! Mai marii zilei și-au propus să-l restructureze, ori prima problemă, și a doua și a treia este scăderea prețului la energie livrată industriei, abia apoi "restructurarea" adică divizarea pentru restructurarea viitoare care va însemna fuzionare. De ce a o și nu cum o pun mai marii zilei? Pentru că,

pentru problema 1, 2 și 3, există rezerve astfel că acest proces poate să înceapă azi. Ce aiureală trebuie să fie în sistemul lor de valori, ca să nu legifereze scutirea de impozit a profitului reinvestit! Când singurul motor al dezvoltării rămăs la dispoziția țării este tocmai acest mecanism. O țară tristă ajunsă pe mâna celor mai declassate persoane – “criptocomuniști”, foști turnători, patrioții de dragul funcțiilor, inculpi și incompetenți. “Multă iese, nici unghie de Cristos” - ca să citez un scriitor contemporan.

Deunăzi, un ministru făcea apologia “utilității”, spunând despre cei care au refuzat un târg murdar și dezonorant: “nu-și cunosc interesul”. Amară lecție, servită milioanele de tineri entuziasmați că au găsit un dram de onoare într-un ocean de noroi! Cei mai buni și curajoși dintre ei vor pleca cu prima ocazie încotro vor vedea cu ochii din această țară a lui papură vodă - politicianul. Această lecție ar fi învățat-o tinerii oricum pe propria piele, mai curând sau mai târziu. Au fost scutiți de iluzii de artă de domnul ministru. Grav este că și această “ispravă” ministerială a trecut neobservată.

Cu câțiva ani în urmă mă uitam cu disperare la o emisiune săptămânală, pe televiziunea publică, și mă întrebam cum e posibil așa ceva? Un moderator de o anumită coloratură politică își punea în valoare amicii politici. Nimic deosebit, se poartă și la Washington, probabil, dar nu cu oțacheta valorii, cu oțacheta moralei, la pământ. Politicianul în cauză fiind întrebat ce a făcut pentru populație cât timp a fost ministru - a debeat fără să clipească că a cumpărat din străinătate anumite bunuri de care acuma beneficiază electoratul! Numai că la această fericire pentru contribuabili mai trebuiau amintite milioanele de dolari comision transferați de la noi, contribuabilii, spre el, ministrul. E drept, prin intermediul unei firme externe. Mai adăugăm că ce s-a cumpărat în anii 90 din străinătate se producea înainte de 89 în țară! Ei și! Și la Bruxelles sunt corupți. Cea ce e deosebit la noi e faptul că nimeni n-a reacționat, nici măcar adversarii. N-a ieșit nici măcar un mic scandal de presă, ce să mai pretindem societății civile să facă presiuni asupra guvernului ca respectivul “servitor” să schimbe Palatul Victoria sau Palatul Parlamentului cu beciurile Palatului de Justiție. Nici vorbă, lucrurile au rămas în termenii strămbi și penibili puși de coteria de partid, pentru publicul românesc. Iată de ce nivelul de trai scade cu fiecare zi ce trece. În mod normal milioanele de dolari ar fi trebuit să ajungă la uzina producătoare pentru una sau două tehnologii noi, care să aducă la zi procesul de producție. Baniile luați de la săraci adică de la electori, vor ajunge parțial și la partidul d-lui ministru și de acolo înapoi la cei mulți și nevoiași sub formă de promisiuni de bunăstare pe afișe frumos colorate și tipărite în străinătate. Noi, cei mulți și proști, îi vom vota din nou, pentru că nu suntem nemți, suntem români iertăm și uităm. Falimentarea unor unități productive

de dragul unor importuri cu comision, e regula de ieri și de azi. Excepțiile sunt pure întâmplări sau scâpări.

Mic^orând mult sfera politicianilor, la cei de bună credință (sper să nu gre^oesc, din când în când mă îndoiesc totu^oi) vedem că din lipsa unui sistem propriu de valori, de analiză și sinteză ace^otia iau în brațe periodic câte o marotă: “reforma”, ” privatizarea”, “restructurarea” etc. Vor declamativ “restructurare”, dar la ei restructurarea e lichidare sau închidere și nicidecum re tehnologizare, informatizare, calitate. Vor declamativ să suspină întreprinderile mici, dar nu au în panoplia argumentelor, înafara argumentelor teoretice, din cârpile de specialitate, decât stupidități de genul a^oa e și acolo și dincolo. N-am auzit nici un argument real, plecând de la realitatea noastră, la nici un mai mare al zilei care s-a ocupat sau se ocupă de economie. și asta pentru că ace^otia n-au lucrat, nu lucrează ceva real, ca atare nu pot avea soluții pentru realitatea noastră. Ace^oti politicieni care au luat para în custodie fără un drept ce ar decurge din competență, din realizări, ci numai pe baza algoritmului, se recunosc după frecvența cu care folosesc sintagma “nu există altă alternativă” ca sprijin pentru măsurile lor stupide sau ineficiente. Ei, într-adevăr, nu au alternative. Ei nu modelează, nu simulează, nu fac predicții, nu optează, nu selectează și nu folosesc competențele. Ei, mental, sunt prizonierii modelului “ceau^oescu”.

Ce ceapă trebuie să fie în capul juri^oților care au semnat o ordonanță guvernamentală prin care substituiau promovarea pe criteriul competenței cu promovarea pe criteriul gradului de rudenie cu mai marii zilei! Fapt sesizat și penalizat, spre cinstea lui, de un cotidian.

Lipsa de reacție la aberațiile politicianilor menșine, sau mai rău, întreține mediocritatea în vârf. Iată declarațiile unui fost prim-ministru care-și enumera între realizări și obținerea clauzei nașunii celei mai favorizate! Adică, nu, un mare e^oec, întrucât clauza trebuia să o obținem în ianuarie 1990 deoarece pierderea ei privea obstrucționarea liberei emigrații a evreilor (amendamentul Jasson & Vanick). Un e^oec, nici primul, nici ultimul. Grav fiind aici faptul că cineva îndrăznește să se laude, fără să-i fie frică de ridicol, fără ca presa să-l mu^ote atât de veninos încât a doua oară a^oa ceva să dea frisoane penibilului și imprudentului politician. Un alt prim-ministru continuă să se laude cu cre^oterea rezervelor BNR când el a încheiat exercițiul comercial anual cu un minus de câteva miliarde de dolari! și nimeni nu-l ridiculizează astfel încât omul să intre în gaură de oarpe în loc să se lăfăiască în spectacole televizate.

Dar cine sunt guvernanții de azi? Mai toți - fo^oti adulatori ai dictatorului în BOB-uri ieri, mari democrați azi. Mai toți - fără o biografie pozitivă, mici traficanți, mici clevetitori, mici delatori propulsați în avanscenă de selecția

negativă postdecembristă. Oameni care n-au făcut nimic memorabil, pe tărâm profesional, până la 40 - 45 de ani. Incultura și ignoranța este alt un apanaj al acestei pătri suprapuse. Este adevărat că acestea ies mai ușor în relief dacă ești în vârful piramidei, după cum este la fel de adevărat că aceste "virtuți" se suprapun pe un fond de superficialitate observat de Slavici, Ralea, Noica (nu mai lungim lista). Politicianul nostru se pronunță în orice chestiune, chiar și în materii complet necunoscute, cu nonșalanță și dezinvoltură. Lipsa de reacție la asemenea "performanțe" este cea mai bună dovadă că, încă, la noi nu s-a constituit societatea civilă, în stare să se opună aberațiilor mai marilor zilei. Societatea civilă este încă un deziderat, un țel de atins. Avem deocamdată câpiva embrioni și aceștia cvasi-independenți. Ce-i de făcut să nu mai repetăm greșelile de până acum? 1) să fim mai exigenți cu noi; 2) să fim mai exigenți cu noi și cu ceilalți; 3) să avem încredere în noi, să gândim și să discernem singuri; 4) să nu iertăm pe cei care ne-au minșit, votându-i din nou; 5) să sprijinim presa independentă, în vreme ce presa mincinoasă și dependentă să o reducem la tiraje confidențiale; 6) să facem o problemă de viață și de moarte din trimiterea în justiție a marilor impostori acoperiți politic; 7) să ne solidarizăm.

Cluj-Napoca, mai 98 (trimisă d-lor G. Pepelea, R. Vasile).

5. INTRE PRIMITIVISMUL SCENEI POLITICE ȘI SUFICIENȚA ACADEMICA

Societatea studențească de tinere politice (din Cluj) a organizat un colocviu pe teme de actualitate. Inițiativa este cu atât mai valoroasă cu cât manifestările clasei politice, în ansamblul ei, sunt penibile. Așa privind lucrurile, opțiunea Universității clujene pentru o facultate de tinere politice este mai mult decât binevenită. Cu ocazia deschiderii colocviului s-a prezentat lucrarea "Alternativele estului", care a constituit o surpriză. Pe de o parte, s-au spus adevăruri simple, elementare și de bun simț, și cu atât mai necesare cu cât aceste adevăruri nu sunt operante nici la politicieni și nici la societatea civilă. Un astfel de adevăr elementar este - înainte crezi valoare și numai după aceea o redistribui (faci protecție socială). Acest adevăr nu a fost la îndemâna electoratului la ultimele alegeri având în vedere că partidele social democrat (PDSR, PD, PSDR) au fost creditate cu peste 50% din opțiuni. Promisiunile cu un milion de locuri de muncă sau mai nou cu un milion de apartamente nu atestă decât disprețul liderilor social democrați față de un electorat zăpăcit de tranziție, confuz și înfometat. Electoratul nostru, din păcate, nu decelează absurdul din promisiunile celor care oferă

"protecție socială" fără să organizeze munca națională după aproape 50 ani de guvernare neîntreruptă. Pe fondul unor astfel de adevăruri autorul lucrării a pledat pentru alternativa liberală, ca singură alternativă realistă astăzi. Dar nu orice liberalism: nu liberalismul primitiv, sălbatic ci unul prudent, ponderat, cumpătat etc. Surprinzător a fost faptul că s-a conturat un soi de liberalism care de fapt există de aproape un secol: neoliberalismul (vezi și M. Manoilescu, Institutul Social Român, 1926). Azi, se mai poate vorbi de liberalism numai în termeni generici sau ca referire la trecut. În cei 50 ani de libertate nu s-au putut recupera pierderile cauzate de holocaustul comunist, astfel că actorii noștri politici, foști activiști de partid, mai vorbesc de doctrine ca despre un ideal. Acum când informatica și telecomunicațiile schimbă și lumea a treia și a patra, azi când se simulează procese industriale, se modelează procese economice și sociale, când se lucrează după strategii pentru a atinge optim niște ținte, a propune ca scop politic o doctrină, adică o ideologie este un semn clar de retardare teoretică căreia i se circumscrie soluția referentului: trecerea de la ideologia comunitară marxist-leninistă, la o altă ideologie, fie ea și liberală. Azi numai țări de rangul trei și patru se mai conduc după doctrine - ideologii. Oare să nu se știe că țările de rangul unu nu se mai conduc după liberalism, ci după strategii secrete? Oare să nu se știe, nici măcar la nivel academic, că în SUA partidele se deosebesc doar prin accente din programe, doctrinele ne mai jucând nici un rol? Azi nici măcar țări de rangul doi nu-și mai pot permite luxul să se conducă altfel decât după strategii care n-au nimic comun cu vechile doctrine și cu denumirea tradițională a partidului aflat la guvernare.

12 decembrie 1995 (publicat de Adevărul de Cluj)

6. AGRESIVITATEA MEDIOCRITĂȚII

Partidele politice sunt, în general, așa cum suntem noi, așa cum e societatea noastră. Dar se constată ușor, dată fiind ușurința promovării în ierarhia socială prin politic, o oarecare înghesuială a mediocrității în sistemul politic. Mediocritățile sunt în schimb active, mobile dar și foarte agresive. De aceea nu de puține ori, în societatea noastră în tranziție, "cuvântul hotărâtor" îl au mediocritățile. Dacă uităm tot ce-au suferit părinții noștri, toate frustrările noastre, dacă uităm distrugerea fizică a valorilor în sincopa comunistă, dacă putem uita, atunci putem spune că între 1944 și 1989 lucrul cel mai grav în societatea românească a fost lipsa unei scări a valorilor. Promovarea în societate se făcea doar pe considerente de partid; vor fi existat, firește, și excepții, când "partidul" avea nevoie de specialiști, dar regula era acceptarea partidului unic. Și atunci ne întrebăm dacă din

punctul de vedere al valorilor, după în 89, am realizat, sau nu, un progres semnificativ. Desigur, sunt mai multe partide, deci mai multe unghiuri de vedere, deci și oanse mai mari ca adevăratele valori să fie remarcate. Dar, puterea actuală, puterea vizibilă și invizibilă, nu a acceptat în fond ideea de multipartidism. Puterea acceptă doar o variantă a partidului unic PDSR și o mulțime de partide satelite, plus o mulțime de partide de opoziție anemice. Cum altfel se poate interpreta afirmația de deunăzi a președintelui județean al PDSR că, după alegerile locale, toată administrația va fi PDSR-istă? Deci nu valoarea profesională, nu competența, nu eficiența ci apartenența la partidul dominant este criteriul care-l practică PDSR și, culmea cinismului, PDSR proclamă că și în viitorul apropiat, după alegeri, tot acesta va fi criteriul de promovare. Atunci ce se va alege de societatea noastră? Va fi mai rău, din punct de vedere al nivelului de trai. Ca atare se impune o singură concluzie: fiecare cetățean este dator în felul său, la locul său, să sancționeze hotărât politica nonvalorii, politica partizană. Să facem în așa fel încât promotorii acestei politici să nu mai ajungă la pârghiile guvernării; să facem astfel ca promotorii acestei politici să se rușineze de ei înșiși.

Toate partidele, indiferent de orientare, trebuie să facă front comun în jurul principiului: competența - unicul criteriu de promovare. Desigur, nu suntem așa de miopi încât să nu vedem că în fiecare partid la o altă scară, la o scară internă, se practică cu mai mult sau mai puțin succes principiul nonvalorii. Partidele care nu vor reuși să tranșeze în favoarea competenței agresivitatea mediocrităților trebuie să dispară, fără regret, pentru binele societății românești. (9 nov. 1995 publicat în Adevărul de Cluj)

7. SĂ MERGEM PÂNĂ LA CAPĂT ÎN PROBLEMA MINORITĂȚILOR

“naționalismul românesc de până acum n-a fost pozitiv, ci patriotism – adică sentimentalism, fără orientare dinamică, fără mesianism, fără voință de realizare”. Emil Cioran

Cei care susțin guvernul Văcăroiu au un singur argument - nevoia de stabilitate internă. Numai că o poziție de echilibru se poate obține la diferite nivele energetice, mutatis mutandis, în cazul nostru la diferite niveluri de trai. Stabilitatea guvernului Văcăroiu, este fixată la un nivel de trai foarte scăzut, jenant de scăzut. M-am străduit și cred că am și reușit să demonstrez, în “Cea de a treia cale”, că se poate obține o stabilitate politică internă, mai sănătoasă, la un nivel de trai decent. Din perspectiva acelor soluții, cuprinse în lucrarea menționată, soluțiile puse în operă de guvernul Văcăroiu sunt

derizorii, improvizății minore, contraproductive sau chiar frâne, de la caz la caz. Acest guvern, în ansamblu lui poate mulțumi numai mediocritățile. Evident în această judecată nu am luat în calcul clientela politică și economică, lumea interlopă și mafia. Dacă printr-o minune, s-ar opri progresul economic al celorlalte țări, o sută de ani de acum încolo și dacă România s-ar folosi mai departe de guvernul Văcăroiu, nu am reduce handicapul. Cred că un guvern potent ar putea face din România, în numai 1-2 ani, o țară de invidiat, o țară în plin avânt de modernizare, o țară a speranțelor justificate. ...

În contextul acestui amestec de politică întâmplătoare, de frâne economice, de corupție și de arbitrar - politica externă a guvernului actual a înregistrat și ea eșecuri după eșecuri. Eșecul politicii externe, era previzibil. Clasa politică românească, spre deosebire de clasa culturală, a fost dintotdeauna, mă refer la România modernă de după 1848, foarte modestă. Din 1859 încoace deși armata a câștigat toate războaiele nu a fost încheiat în favoarea țării nici un tratat de pace. Cedările din 1940 au la baza lașitatea clasei politice, dar a fost și o problemă de imagine. Germania dorea în 1940 liniște în răsărit și era dispusă la orice pentru această liniște, Germaniei îi era indiferent dacă mută granița româno-ungară pe Tisa sau pe Carpați. Pentru liniște a fost de partea gălăgioșilor, care păreau ofensivi, dornici să se bată, capabili să se bată, în contrast cu România care părea neguvernabilă, fricoasă și lașă (era înainte de venirea lui Antonescu), fără o armată bine instruită. Germanii confundau țara cu clasa politică. Dacă clasa politică n-a fost în stare să ofere o imagine corectă, au făcut-o oamenii de rând prin sacrificii enorme de vieți tinere, în război. România a fost a doua putere continentală în războiul din est și a treia împotriva Germaniei. Cu o altă clasă politică am fi evitat asasinările, deportările și suferințele din Basarabia și Ardealul de nord, am fi fost respectați de germani și de ruși.

Azi, guvernul dispune de un departament de informații (propagandă), România însă nu! Iată o dovadă a derizoriului. Azi distanța între ce am dori de la clasa politică, și ceea ce ne oferă ea, e mult mai mare decât în trecut. Mediocra clasă politică interbelică comparată cu actuala clasă politică pare o stea. Cu asemenea tradiții firave, întrerupte și ele de către valul de comuniști aduși de la Moscova, actualii funcționari de la MAE, care ca orice funcționar comunist, sunt aroganți față de cei de mai jos decât ei, și umili și fără idei față de superiorii lor, nu pot să conducă politica românească decât spre eșecuri de răsunet. Era evident că actuala selecție sau neselecție, care a exclus valoarea, competența și eficiența ne va crea zile grele. Acești oameni de tip vechi, falși patrioți, ignoranți, fără cultură, fără imaginație, fără forță, practică o politică absolut defensivă, când nu e mai rău, de cedare și

umilință. Iată câteva mostre: (1) E°ecul răsunător față de Moldova: cu banii contribuabililor no°tri s-a subvenționat campania antiromânească, fără urmări la MAE, bineînțeles! În România nu se trag concluzii. (2) În comparație cu Ungaria avem toate atuurile, absolut toate: toleranța românească (atu doar în această euație); singurul stat din zonă care n-a dispărut, singurul stat din zonă în care minoritățile cresc; singurul stat din zona în care minoritățile pot să-°i ducă o viață culturală proprie; statul cu cea mai mare minoritate în afara granițelor țării din Europa, circa 9-11 mil. Să ai toate atuurile, indiscutabile °i să pierzi, să fii tratat ca stat, a°a cum suntem tratați, în timp ce Ungaria - care nu oferă nimic, care a distrus minoritățile, pară care a ridicat la nivel de politică de stat °ovinismul, care a pus bazele antisemitismului, care a dus o politică violentă împotriva germanilor - să fie considerată etalon °i model în Europa, iată performanța clasei noastre politice, a ministerului său de externe. ...

MAE are o obligație constituțională față de românii din afara granițelor. Ce a făcut pentru ei? Aproape nimic, nimic gândit, nimic urmărit ca finalitate, nimic într-o perspectivă de 50 de ani. Ce este de făcut? Să trecem la o politică ofensivă. Să încheiem sau să reîncheiem un tratat cu valoare de model cu Slovacia, să încercăm acela°i lucru cu Bulgaria, dar să cerem răspicat °i în auzul Europei Bulgariei să respecte drepturile românilor la cultură, la învățământ, la religie. Să impunem Serbiei respectarea unui minim de drepturi culturale pentru românii din Timoc. Să ne asumăm cu răspundere dar °i cu bărbăție rolul istoric, în bazinul Dunării, de a fi stavilă °ovinismului, xenofobiei °i deznaționalizării, antisemitismului °i fascismului. Să nu uităm rolul nostru din 1919 când am ferit Europa de bol°evism la Cernăuți, Chi°inău °i Budapesta.

Germania a fost, începând cu Bismarck °i Wilhelm al II-lea, apoi cu Hitler °i Ribbentrop °i terminând cu Genscher °i Kohl, manipulată de Ungaria. J. Weidlein, un istoric °vab din Ungaria a demonstrat acest lucru în cazurile Bismarck °i Hitler, cu documente ungure°ti. Germania nu este con°tientă de reînvierii fascismului, xenofobiei °i °ovinismului unguresc. Până con°tientizează Germania ar trebui să ne asumăm acest rol de stavilă a rasismului cu orice risc, °i vom fi respectați.

Să părăsim păguboasa, mediocra poziție politică antirevizionistă. Trebuie să acceptăm că sunt revendicări justificate demografic °i istoric. Să propunem noi, un Statut al minorităților la Consiliul Europei. Să impunem Uniunii Europene o linie, care ne convine nouă, °i anume: să mergem, în problema minorităților, până la capăt: **RECUPERAREA MINORITĂȚILOR ASIMILATE ÎN EUROPA**. Să vedem cine ne urmează.

20 iunie 1995 (publicat în Românul °i Adevărul de Cluj)

8. INTOLERANȚA UNGUREASCĂ SAU ASIMILAREA MAJORITĂȚII

Budapesta la 1715 .
55,6% germani, 25% albi, 19,4% unguri
(Nagy lexikona, Budapesta 1893)

Cercurile conducătoare ungurești au topit (einzuschmelzen - ca să-l citez pe Viktor Orendi Hommenau) în cazanul turanic pe autohtonii germani, slavi, evrei și români. O simplă lectură a personalităților, care n-au avut altă alternativă într-o societate ultra-ovină ne dă dimensiunea celui mai antieuropean proces din toată Europa: asimilarea majorităților de către o minoritate. Iată o listă sumară, de nume ilustre de personalități străine purtate de ȋuvoiul minoritar: Nicolae Olahus umanist, episcop de Strigoni, primat al Ungariei, Iancu de Hunedoara, regent al Ungariei, Matei Corvin, rege al Ungariei, Gabor Bethlen, principe al Transilvaniei (român), Deak (Pescariu) Francisc - jurist - supranumit înșeleptul nabiunii (român), familiile Mikes, Kendefi (Câdea), Barcsai, Josika, Kiniszi, Burian, Banffy ș.a. de origine română, Alexandru Petofi (Petrovici) - poet (slovac), Ludovik Kossuth - politician (slovac), Franz Rakoczi - conducătorul antigerman al curușilor (croat), Albert Appony - politician originar din Werschetz-Vârșep Banat (german), Gaspar Heltai - traducătorul bibliei lui Luther în ungurește (sas din Heltau), Josef Bem - general (polonez), Georg Klapka - general (croat), Oskar Jaszi - academician (evreu), Munkacsi (Lieb) Mihali - pictor (german), Franz Herczegh (Herzog) - scriitor (șab din Vârșep), frașii Rakosi (Kremsner) redactorii unui ziar ultra-ovin (germani), Franz Molnar - dramaturg, Bela Biro - scriitor (evrei), Moritz Ballagi (Bloch) - editorul marelui dicționar ungar (evreu), Ludwig Doczy (Dux- poet) - evreu, Josef Attila - poet (român), Wilhelm Fraknoi (Frankel) - episcop catolic evreu, Armin Vambery - orientalist (evreu), Laszlo, Katona - pictori (evrei), Franz Erkel - componist (german), Peter Pazmany (Passman) - sufletul contrareformei în Ungaria (german), Ludwig Thalloczy (Thalmayer) - scriitor (german), Eugen Hubay (Huber) - violonist, șab din Banat, Kolomam Mikszath - scriitor (slovac), Julius Reviczky - poet (slovac), Franz Toldy (Schedel) - istoric literar (german), Johann Hunfalvy (Hundsorfer) - geograf (sas din Zipser), Karl Csemegi (Nascherl) - jurist (german), Mari Jaszi (Krippel), actrișă (germană) ș.a. Acești fii ai majoritarilor, din bazinul mijlociu al Dunării, care au slujit mai bine sau mai rău interesele minoritășii ungare, ar fi trebuit să constituie puntea de iubire a ungușilor spre români, sași și șabi, slovaci, șârbi și croași, evrei. E adevărat,

ca un paradox, că unii dintre aceștia au perfecționat spiritul minoritar xenofob, lăsând cultura ungurească și mai xenofobă și mai irespirabilă după ei. Malaxorul ovinismului nu s-a oprit, continuă și azi să macine, prin ură, tot ce nu e unguresc. De mirare e, însă, cum de nu se găsește nici o voce de intelectual ungar care să atragă atenția cercurilor politice că se pot îndrepta spre o catastrofă. Cei pușini care au îndrăznit să atragă atenția asupra caracterului xenofob al culturii ungurești sunt considerați trădători. Fasciștii nu se îndoiesc niciodată!

9. CE SPUN "VABII ÎN PROBLEMA "OVINISMULUI HUNGARIST?"

Iată o scurtă scrisoare a unui sătmărean, profesorul Ernst Hauler:

<<În harta " Regiuni cu colonii maghiare în România" - apărută în marele cotidian *Sddeutsche Zeitung* nr 207 pag.10 din 7/8. sept, 1996 - m-a uimit, pentru că văd pe ea, că "vabii sătmăreni sunt definitiv vânduți pe piața politicii internaționale ca maghiari. Harta a apărut ca ilustrație la articolul semnat de Bela Weyer, articol în care se discută tratatul încheiat recent între România și Ungaria în legătura cu drepturile minorităților. Revin la hartă: Koloman Geresi a trebuit să recunoască în monografia *Austro-Ungariei (Die Osterr.-Ung. Monarchie in Wort und Bild. Ungarn, volumul II, Wien 1891) pag.362* că împrejurimea orașului Careii Mari este acoperită, cu excepția localităților Gencs și Bere - unde locuiesc maghiari - de vabi. Toate celelalte sunt comune "văbești bogate și frumoase. Dr. Ion German arăta în cartea sa "Plasa Carei", pag. 81, compoziția națională, a locuitorilor din plasa Carei pe la 1936: vabi 44,4%, românii 38%, și maghiari și maghiarizați 15,4%. Întrebarea noastră este: unde a dispărut deodată restul populațiunii, sau se socotesc numai maghiarii drept oameni? Căci contele Leon Tolstoi a constatat în legătura cu contele Appony - ministrul cultelor (1906-1909 și 1915-1918), care a introdus legile "colare de maghiarizare cele mai drastice - că acesta nu recunoștea nemaghiarilor nici măcar calitatea de oameni. Cine nu crede, că Leon Tolstoi a spus adevărul, acela poate să se convingă de efectul acestei aprecieri propagată de cercurile promaghiare chiar în înscrisurile bisericii evanghelice din Hodod (protocolul pentru anul 1871): adolescentul Friedrich Hotz ("vab n.n.) întreba pe învățătorul său **hat a nemet is ember?** (cum și neamul este un om?). "și dacă noi vabi încercăm să ne apărăm spunând adevărul, atunci:

- ni se zice, să lăsăm trecutul, să ne uităm spre viitor; chiar asta facem și noi, dar viitorul se poate clădi numai pe adevăr;
- se strigă prin presa maghiară, ca noi vrem să semănăm vrajba între națiunile din județul Satu mare.

Constatăm, că este greu de suportat libertatea și adevărul, dar fără aceste două elemente: libertatea și recunoașterea adevărului nu poate să se nască un viitor armonios>>

Satul Vallaj, de lângă granița română, este locuit exclusiv de șvabi, care nu mai pot vorbi, însă germana. Ambasadorul german în Ungaria, dl. Alexander Arnot, vizitând Vallaj, a asistat la dezvelirea unei plăci în amintirea celor care acum 240 de ani, venind din Pădurea Neagră, au ctitorit satul. Legat de acest prilej domnia sa spunea: *"acest moment este memorabil, deoarece oamenii nu mai știu germana, nu mai poartă nume germane, sunt total maghiarizați"*. Celelalte fețe ale purificării etnice din Ungaria sunt: exterminarea fizică (v. J. Weidlein, colecția Românul/1994) și expulzarea imediat după cel de al 2-lea război mondial. Consecințele purificării etnice le trage dl Franz Wesner, politicianii bucureșteni, cei cu priviri blânde și umede și cu fustițe, când merg pe afară, dar aprigi și hulpavi când joacă tenis pe acasă, nu-și bat capul cu aș ceva. Răspunzând unui articol "dirijat" din Die Welt luptătorul singuratic din Dortmund, Franz Wesner, scrie: *"Ungaria după ce prin lichidarea așezărilor germane compacte s-a purificat etnic - pretinde statelor vecine: autonomie regională, limba ungară limbă oficială, steag și imn unguresc. Cel care îndrăznește să pretindă aș ceva în Ungaria este tratat ca trădător de țară."*

"Keine einzige schule mit muttersprachlichen unterricht.."

În articolul "Protecție pe hârtie pentru minorități în Ungaria", publicat în Frankfurter Allgemeine Zeitung din 28.03.1995, dr. Johann Till, președintele șvabilor originari din Ungaria (Vereinigung Ungarndeutscher Akademiker) scrie: *"așcoli cu limba de predare germană pentru germanii din Ungaria nu există, până astăzi"*. Dl. Johann Till și-a făcut școala în anii 50 în sudul Ungariei, unde elevilor germani nu li s-a permis nici în pauză, în curtea școlii, să vorbească în limba maternă între ei: *"dacă eram surprinși, eram pedepsiți să scriem de sute de ori propoziția la școală trebuie să se vorbească unguerește (wurden wir dabei ersischt, so hatten wir vielhundertmal den satz "az iskolaban magyarul kell beszélni" als straffe niederzuschreiben. 200-500 mal war die Regel)"*.

Dl Franz Wesner din Dortmund, și el originar din Ungaria, într-o scrisoare adresată Ambasadei germane de la Budapesta consideră grav faptul

că pentru cei 220.000 de °vabi supu°i eternei maghiarizări, nu există nici o °coală germană (keine einzige schule mit muttersprachlichen unterricht), după cum chiar ambasadorul Arnot recunoa°te. Dar iată ce spunea chiar, ambasadorul Germaniei la Budapesta, dl. Alexander Arnot, într-un interviu acordat ziarului Maghiar "Hirlap" °i reluat °i de ziarul Uniunii Germanilor din Ungaria, "Neue Zeitung": *"Germanii din Ungaria °i-au pierdut identitatea, °i-au pierdut limba. °i s-au pierdut pe ei în°i°i pentru că li s-au luat °colile. În comparație minoritatea germană din România care °i-a menținut identitatea, care are o bogată viață culturală, °i situația lor este mult mai bună decât a germanilor din Ungaria... în timp ce ungurii din România, Slovacia, °i Voivodina au putut să vorbească în continuu unjure°te, în Ungaria minoritățile nu °i-au putut păstra identitatea. În 1944-45 s-au închis °colile germane, în 1960 s-au închis °colile slovace, sârbe °i croate... idealul pentru minoritatea germană de aici, dar °i pentru alte minorități este numărul °colilor unjure°ti din țările vecine"*. Ce ar mai fi de adăugat? Nimic. Presupun că puhavii politicieni dâmbovișeni, de stânga sau de dreapta, nașionali°ti sau internașionali°ti, n-au auzit de David Prodan, în opera căruia nu a putut nimenea să-i mute o virgulă, °i de soluția sa la agresiunea continuă venită de la forțele asiatice din Europa.

1956

La noi ca °i aiurea se °tie că revolta din 1956 a fost îndreptată împotriva ocupației sovietice °i a "noii democrașii populare". °i am putea crede mai departe a°a, dacă studenșii răsculași ar fi strigat, în fata Parlamentului din Buda, numai vechea lozincă °ovină °i xenofoba: *"Ungaria aparține ungurilor"*! Doar că studenșii strigau °i *"vrem guvern nou fără evrei °i °vab"*! (v. Der Aufstand in Ungarn und das ungarlandisches Judentum, Weidlein, Pg 17) este de la sine înpeles că emigrația ungara din 1956 să se fi adaptat gazdelor occidentale °i să confecționeze "o imagine convenabila °i profitabila" dar diferita de realitate, în care accentele xenofobe °i antisemite să nu mai apară.

Dar cu ce sentimente au primit °vabii alungași din Ungaria comunistă apelul pre°edintelui Goncz pentru, comemorarea revoltei din 1956 °i a liderului Imre Nagy, se întreba Franz Wesner în Frankfurter Allgemeine Zeitung (26/17.11.90) , când ace°tia î°i aduc aminte de cuvintele lui Nagy din Parlament, citez: *" °vabii sunt un stâlp al reacșionii. Datorita alungării lor - de asta suntem siguri - democrașia s-a întărit considerabil în popor"*.

II. ROMÂNIA CREATORILOR

1. CE ESTE ROMÂNIA NOASTRĂ?

E țara urmașilor lui Basarab I și Ștefan I care au stopat invazia ungarilor spre sudul și estul Europei cum a făcut-o, în vest, Otto cel Mare. Mircea, Iancu, Vlad și Ștefan cel Mare au oprit invazia turcilor, spre Viena, mai bine de un secol. De două ori un sultan a fost înfrânt pe câmpul de luptă de un principe creștin odată de Mircea și a doua oară de Eugen de Savoia. În 1918/19 România a ferit cu arma Europa centrală de bolșevism, la Chișinău, Cernăuți și Budapesta. E țara care, în 1938, a respins oferta Poloniei de a ocupa în comun Maramureșul istoric. Și mai e țara care i-a refuzat lui Hitler, în 1941, oferta de ocupare a unei părți din Iugoslavia, locuită de români. E unica țară aliată (ocupată) cu Hitler care a salvat evrei. Cehi, albanezi, sârbi, macedoneni, bulgari, slovaci, tătarii, rușii de rit vechi și evreii și-au găsit salvarea de invazii, pogromuri și lagăre de exterminare, între români.

România mai e o țară de martiri între care și: Ioan Vodă, Mihai Viteazu, Constantin Brâncoveanu, Grigore Ghica, Tudor, Horea și Cloșca, Ion Buteanu și Ștefan Ludwig Roth, Mircea Vulcănescu.

Plecând de la Storck și Paciurea, românii, prin Brâncuși, au atins o culme în sculptură. După francezi, în pictura modernă, școala românească reprezentată de: Aman, Grigorescu, Luchian, Tonitza, Pallady, Petrașcu, Dărăscu, Băncilă, Baba, Puculescu, Teutsch și Andreescu este una din cele mai complete. În filosofie suntem imediat după germani prin Bănușiu, Eminescu, Maiorescu, Haret, Rădulescu-Motru, Conta, Florian, Ralea, Roșca, Blaga, Noica, Speranția, Camil Petrescu. Iar prin Haas, Vuia, Vlaicu, Coandă, Carafoli și Oberth în aviație suntem primus inter pares. E țara în care în fața lui Saligny s-a înclinat Eiffel. Telefonie multiplă (A. Maior), sonicitatea (Gogu Constantinescu) și insulina (N. Paulescu) ni se datorează. Istoria medicinei nu poate fi scrisă fără Babeș, Paulescu, Marinescu și Palade, după cum nici istoria matematicii fără Bolyai, Lalescu, Pișca, Stoilow, Popovici, Onicescu, Moșil, Mangeron, Vrânceanu, Foiș. Scurta istorie a culturii universale îi cuprinde și pe Neagoe Basarab, Cantemir, Eminescu, Enescu, Blaga, Eliade, Cioran, Ionesco, Cenan, Istrati, Drâmba. În fine România mai e țara unuia din cei mai mari teologi al secolului – Dumitru Stăniloae.

Moștenind o țară cu un patrimoniu cultural popular unic în Europa, prin valoare și bogăție, nu avem dreptul, azi, să o lăsăm pe mâna politicilor.

2.DE CE A TREIA CALE?

De ce România creatorilor?

Calea Iliescu, Roman, Văcăroiu	Calea Constantinescu, Roman, Ciorbea, Vasile	A Treia Cale
a comuni ^o tilor, a birocrărilor, a clienților	a cripto-comuni ^o tilor, a birocrărilor, a clienților	a creatorilor, a valorilor, a tinerilor
a negării proprietății	a echivocului	a proprietății
a corupției fără corupți	a corupției selective și legitimate	a legii
a clientelismului politic	a clientelismului și algoritmului	a competenței, a eficienței
a partidului stat, a ciocoismului	a partidului stat, a ciocoismului	a separării totale a puterilor în stat
a rasismului și apartheidului (pe din dos)	a rasismului și apartheidului (pe față)	a intoleranței față de rasism și xenofobie
a substituirii puterii judecătorești	a substituirii puterii legislative	a echilibrării puterilor statului
a lipsei demnității, a defensivei, a cedării	a lipsei demnității, a defensivei, a cedării	a ofensivei, a bărbăției, a tenacității
a exclusivismului, a intoleranței, a negației	a exclusivismului, a intoleranței, a algoritmului, a negației	a conlucrării, a coresponsabilității, a dialogului,
a bălțirii, a lipsei de proiecte, a sărăcirii prin subvenționarea găurilor negre	a agitației, a lipsei de proiecte, a lichidării, a sărăcirii prin recesiune	România Creatorilor Pactul social, Producție inteligentă Unirea culturală a românilor Recuperarea deznăționalizărilor

3.MASNIFESTUL ROMÂNIA CREATORILOR

Tineri, faptul că am ajuns pe ultimul loc din Europa, că decalajul între noi și celelalte țări europene crește pe zi ce trece, că mâine vom trăi mai rău ca azi se datorează:

- redistribuției demolatoare a valorii nou create,
- preeminenței clientelismului politic și a nepotismului în fața competenței,
- generalizării și legitimării corupției, evaziunii fiscale și a contrabandei,
- atitudinii de cedare și inadecvare a elitelor în fața provocărilor istoriei,
- lașității intelectualilor.

Suma sumorum decăderea României este un lucru cert, și uor de înțeles, scuzabili pentru neînțelegere sunt doar prostii și nenorocii. Rămânerea în urmă a României este un dat, o constantă absolută. De aceea e nevoie de tine, tinere, pentru că soluții sunt. Ele trebuie puse în viață. Dacă nu vom schimba, fie și în forță, penibila și corupta pătură suprapusă, parazită, cu valorile autentice, pozitive, creatoare - România va fi în curând doar un obiect de studiu. Decăderea constantă a României are două rădăcini puternice: existența păturii suprapuse și incapacitatea păturii politice, de a face față provocărilor istoriei. Pătura politică, fiind prin excelență, exponenta păturii suprapuse. Pătura suprapusă, birocrății de azi, nu se deosebesc de cei de care-și bătea joc Caragiale acum 119 ani. Ei gândesc azi la fel: "e datoria lui (a statului) să aibă oamenii lefurile". În acest moment poporul român nu mai este reprezentat. Tot ce a produs actuala pătură politică a fost în defavoarea omului de rând, în defavoarea celor care creează și în avantajul înzecit al păturii suprapuse și însușit al lor personal.

Să analizăm pentru început decăderea ce derivă din principiul original al păturii suprapuse: "eu împart, mie mi se cuvine partea cea mare". În România lui Eminescu, în România lui Ștefan Moța Zeletin, în România comunistă, în România postdecembristă partea cea mai mare din valoarea nou creată nu se distribuia și nu se distribuie celor care au creat, ci dimpotrivă birocrăților, administrației, politicienilor, într-un cuvânt păturii suprapuse, ce parazitează forțele pozitive, creative, constructive. Există o limită, o valoare a proporției luate de birocrăție de la forțele active, pozitive și constructive care dacă este depășită, birocrăția devine sufocantă. Numim această valoare a proporției - proporția stagnării. În statele care au progresat, pe linia civilizației, care asigură cetățenilor lor un nivel de trai decent - aparatul birocratic consumă sub proporția stagnării. În România ultimilor 10 ani proporția din valoarea nou creată redistribuită aparatului birocratic este mult peste acest prag și, mai ales, crește an de an. Astfel încât recesiunea este singura realizare, indiferent de grupul politic aflat la putere,

și de programul de "reformă". Cu riscul de a repeta ce am mai spus, în România cei chemați să facă reformă, sunt în imposibilitate absolută, teoretică, de a o face întrucât ei n-au făcut niciodată nimica, prin urmare ei nu înșeleg nimica. ei nu sunt pregătiți să înșeleagă - ca să-l parafrzez pe M. Eliade. Actuali conducători pot, cel mult, mima sau în cel mai bun caz imita ceva ce ei pot vag decela a fi "reforma". Iată care este motorul decăderii noastre inexorabile, impus de pătura suprapusă:

1. forțele pozitive sunt tot mai prost plătite, mai batjocorite,
2. forțele suprapuse, tot mai numeroase, se supraplătesc,
3. forțele pozitive scad numeric și devin tot mai puțin viguroase (moral, economic și biologic); tineretul educat emigrează în masă, în consecință scade nivelul de trai, scade valoarea leului, iar
4. pătura suprapusă compensează defalcând o proporție și mai mare din valoarea nou creată, astfel că ajungem iar la punctul 1, acest mecanism asigurând indubitabil prăbușirea.

Ce trebuie înșeles prin această redistribuție a valorii nou create către păturile suprapuse în România tuturor regimurilor? Devalorizarea legală, gândită și devalorizarea hopească asupra creatorilor. Această devalorizare a factorilor creatori din societatea noastră o vom denumi, în continuare, redistribuția demolatoare și are două componente una legală, alta ilicită. În cazul în care partea cea mai mare din valoarea nou creată se redistribuie creatorilor avem de a face cu o redistribuția constructivă, ce duce la dezvoltare.

Prima parte a redistribuției demolatoare este legiferată. Prin lege birocrăției (demnitari și clienții lor) primesc de la stat mai mult decât orice creator fie el cercetător, artist consacrat, tehnician, etc. În România, azi, de exemplu, un portar, o femeie de serviciu pot fi mai bine plătiți decât un chirurg sau un inginer proiectant! Ca să nu mai pomenim de existența a două standarde prin lege: un salariu de bază pentru mai marii zilei și birocrății lor și o oca mai mică pentru profesori și medici! Tot prin lege Curtea de conturi nu poate controla procesul de privatizare, pentru că delapidarea e subînșelesă pentru toată pătura politică.

Partea ilegală, dar tolerată a redistribuției demolatoare cuprinde un spectru foarte larg: evaziune fiscală, corupție, contrabandă, etc. Față de aceste fenomene anticomunitare grave nu s-au luat nici un fel de măsuri, beneficiarii acestei părți a redistribuției demolatoare, frauduloase fiind tot cei de la putere, care teoretic ar trebui să combată evaziunea fiscală, contrabanda, corupția. Aceste tumori sunt atât de întinse încât sunt disolutive. Ele ne pun în pericol statalitatea. Redistribuția demolatoare este completată, rotunjită, perfecționată de nepotism și clientelism politic, alte

fenomene perene în societatea românească, ce sugrumă competența tehnică, managerială, de care e atâtă nevoie. Iată, în cei nouă ani postdecembriști singura "profesie" care s-a îmbogățit numeric este cea a paznicilor! Sute, mii de tineri îmbrăși°ează această ocupație care nu cere nici o calificare, care nu aduce nici o valoare nouă societății, în loc să devină ingineri, tehnicieni, cercetători, profesori, muncitori calificați.

Cea de a doua rădăcină a decăderii este atitudinea clasei politice, dintotdeauna, față de provocările istoriei. În fața noroiului din satele noastre boierii se refugiau în cafenelele occidentului. Boierii nu și-au pus cizme de guma și nu au gândit, proiectat și condus nici o lucrare de drenare, canalizare. Efortul lor de a ridica moral și economic, satul, pe care-l exploatau de altfel, a fost zero, evident la scara istoriei (cazuri izolate care au făcut excepție vor fi existat probabil). În fața noroiului, cei care n-au pierdut timpul în cafenelele Parisului au adoptat galo°ul! O aberație observată bine de sociologul t. Mota° Zeletin. Galo°ul a salvat pe purtătorul lui, nu și pe ceilalși lăsând noroiul la locul lui, în toată splendoarea. Noi nu canalizăm, nu drenăm, nu adunăm gunoaiele. La noi curățenia trebuie să o facă alșii. De cele mai multe ori îngrijim casa nu și curtea și strada din fața casei! Aceeași atitudine păguboasă în fața provocărilor naturii. Tăiem pădurile irațional ca să ne cârpim veniturile, ca apoi apele să ne măture tot avutul strâns de o viață. Ceea ce e greu de înșeles este faptul că oricât de des se repetă inundășiile, și cât de generalizat este fenomenul, nimeni din elită nu vede cauza, cel mai adesea se cheltuiesc bani și energie colectivă și individuală doar pentru înlăturarea urmelor dezastrului, nu și pentru înlăturarea cauzelor. Când an de an la venirea primei zăpezi drumurile se troienesc și pun în pericol vieși, cel mult se intervine la timp pentru deszăpezire. Nimeni, nici o autoritate, nici un primar, de zeci, de nu chiar o sută de ani, nu a ridicat o perdea vegetală de a lungul drumurilor din Bărăgan! În fața dezastrului, evident, tinerii de astăzi pleacă în Canada, în loc să se organizeze politic, în altă cale decât cele deschise de comuni°tii grupași "social-democratic" în partidele post feseniste (PDSR, PD, APR) și de criptocomuni°tii grupași "istoric" în CDR. Decât să-și faci curat și ordine la tine în casă mai bine te duci în antreul altuia! Scuza tinerilor, că nu ei pot impune principii, nu poate fi reșinută de istorie. Locul nostru este aici, să sfinșim acest loc. Nu mai e timp și loc pentru jumătăși de măsură! Trebuie să distrugem România absurdă, a păturii suprapuse și să construim o Românie a valorilor, a creatorilor. Politruci trebuie să dași deoparte. Ne vom legitima prin competență, prin ceea ce am făcut, prin calitatea morală, prin vocași constructivă și unificatoare, prin clarviziunea proiectului "România creatorilor". Prin recuperarea valorilor. (Cluj-Napoca, nov 1998, Lumea Românească)

4. PRIMELE 3 LUNI ALE ROMÂNIEI CREATORILOR

munca înlătură trei rele: nevoia, urâțul și viciul.

Problemele noastre sunt: productivitatea muncii și redistribuția valorii nou create, aceasta presupune și implică armonizarea socială. Aceste provocări pot fi tratate și succesiv dar și simultan. Acțiunea paralelă este cea mai nouă teorie în domeniul tehnicii de calcul. Cu o descriere a acesteia cititorul s-a putut întâlni în "Hronicul și cântecul vârstelor" când Blaga îl descria pe Iorga. În calculatoarele performante s-a înlocuit succesiunea operațiilor, înserierea lor, cu paralelismul lor. De altfel paralelismul este un mod natural de a fi. Prin urmare trebuie acționat simultan și coerent ca să fim eficienți. Acțiunile descrise în continuare sunt simultane (paralele).

De ce creșterea productivității este prioritatea priorităților?

Datorită productivității industriale extrem de scăzute de la noi și pentru că aproape o jumătate din populația României, din mediu rural, populație implicată în producția rurală de subsistență, nu participă la formarea bugetului național. Ei, economic vorbind, nu există. Faptul că vând câte un porc de crăciun, câteva zeci sau sute de litri de lapte pe an din care-și cumpără sare, zahăr nu schimbă esențial judecata de mai sus. Mai rămâne de analizat restul populației (cf. B. Statistic anul IX nr. 12/1998). Modelul folosit pentru analiză este acela al unei comunități în care creatorii primari (din sectorul agricol profitabil, din prelucrare, minerit, energie, și transporturi în frunte cu proiectanții și managerii) cad de acord să plătească o parte din venitul lor indispensabililor (din sănătate, învățământ, siguranță) și o altă parte pentru consumatori (pensionari, omori, asistații sociali) în cadrul unei convenții intracomunitare legitime. Acest model logic nu are corespondent în realitatea românească! Acest model este anulat de practică, de modul de redistribuție a valorii nou create și de supradimensionarea păturii birocratice și consumatoare. Nu creatorii cedază o parte a valorii create celorlalți ci o pătură suprapusă (birocrații și politicienii cu clientela lor) lasă ceva, o fărâmitură, să se întoarcă la creatori. Prin urmare noi funcționăm într-un alt model decât cel normal, decât cel logic. Dacă ținem cont că o parte din cei recenzați la capitolul creatori primari (sectorul agricol profitabil, minerit, energie, prelucrare și transporturi) sunt de fapt birocrați ai sectorului, sinecuriști, atunci ajungem la concluzia că mai puțin de 25% din populație susțin restul. Tot creatorii primari susțin și 232 de mii de omori ne-indemnizați prin sistemul familial. Apreciez că unui creator primar îi revin cel puțin 5 suflete. Acest raport n-ar fi deloc, dar deloc, neliniștitor într-o țară în care productivitatea muncii nu e atât de joasă. În

contextul actual rămâne în discuție numărul mare, totuși al birocrăților și al consumatorilor în general.

Această productivitate a muncii explică nivelul de trai de tip african de la noi. Dacă nu suntem mulțumiți să declanșăm procese inteligente de creștere a acestui indicator relevant. Se pun întrebările: când, cu ce și cum? De azi, evident, cu resurse proprii, muncind mai mult și mai inteligent. Cum au făcut-o japonezii și germanii la finele războiului, și cu lopata, dacă e cazul. Munca e reconfortantă și revarsă un sentiment de împlinire și demnitate. Munca creează bani adevărați. Acum avem însă o oșansă istorică, șansa acestei etape: informatica, ea nu exclude însă lopata în lupta pentru începutul unei vieți mai bune.

Informatica și electronica. Zeci de mii de tineri informaticieni, tocmai cei mai bine instruiți, au părăsit țara. Iată măsura inconștienței și prostiei actualilor conducători! În loc să folosim inteligența o alungăm, așa încât la noi să poată să domnească în liniște mediocritatea. Ne vom referi în continuare la firmele de soft. Ce trebuie făcut ca să ne salvăm prin inteligență?

1) reducerea impozitului pe profit de la 38% la maximum 12%. Acum profitul caselor de soft e zero, deci 38% din zero nu înseamnă mai mult decât 12% din aceeași valoare. Iată o operație prin care bugetul nu pierde. Ce ar urma?

- a) am avea în fine o direcție de dezvoltare,
- b) am reduce sau stopa hemoragia de creiere,
- c) am stimula crearea de locuri de muncă,
- d) am aduce firme străine de soft în țară (investiții directe) și
- e) firmele nou create sau relansate ar aduce bani la buget.

Aceasta e una din acele măsuri, de care aminteam în "statul împotriva individului", neluate până acum datorită limitării guvernanților. Este această măsură suficientă? Să lăsăm, de acum să acționeze piața, cum persuadează escrocii erijați în mentori? Aceasta o fac numai proștii. Cei inteligenți merg mai departe și continuă cu măsuri complementare de favorizare a mediului de dezvoltare a informaticii.

2)interzicerea comercializării programelor netraduse și fără instrumente în limba română,

3) suportarea de către stat a costului înființării firmelor de soft și electronică pentru absolvenți,

4) crearea de către stat a parcurilor tehnologice (clădiri industriale dezafectate compartimentate, dotate pentru telecomunicații și cu ieșire prin satelit pe Internet) și închirierea sau cedarea lor noilor firme.

Toate acestea ar fi un semnal coerent, care ar atrage atenția oamenilor de afaceri din domeniu, ar crește cererea pentru oferta românească de programe. Ar crește aportul valutar din export de inteligență și nu din cel de chereștea. Va urma translatarea unor produse soft către mediului de producție intern. Va crește eficiența în domeniile receptoare a noilor instrumente informatice. Vor apărea banii pe piața internă, aceasta va începe să se decompune (I.a).

Mediul industrial. Trebuie să concurăm cu firme puternice, cu mulți bani investiți în cercetări proprii, uneori secrete, cu o industrie împiedecată de prețurile aberante ale energiei. Imposibil. Va trebui să ieftinim de azi energia cu 35-50%, pe seama restructurărilor din Conel. Pentru că cei din Conel n-au nici un interes în acest sens, li se va da un brânci: de azi energia se livrează cu 35-50% mai ieftin (I.b). Își vor recalcula singuri salariile reale și vor reduce numărul celor care târâsc brâul pe salarii de multe milioane. Managerii și specialiștii să facă ce vor, dar să livreze energia egal sau sub prețul mondial, sau vor fi demiși. Concomitent cu rezolvarea prețului energiei se va aplica în mediul industrial principiul competenței, în ciuda tuturor profiturilor. De mâine, adunările generale ale acționarilor vor fi "epurate" de politruaci, vor fi compuse exclusiv din specialiști și retribuția acestora va fi funcție de profit. Sinecura AGA va deveni istorie.

6 zile / săptămână. La actualul nivel de trai nu poate fi vorba de 5 zile lucrătoare pe săptămână. Creatorii, în general, lucrează 7 zile pe săptămână, în timp ce consumatorii "lucrează" mai puțin de 5 zile! Dacă vrem să ne schimbăm destinul atunci la efortul unora trebuie să-l adăugăm și pe al celorlalți, prin urmare și bugetarii vor trebui să activeze toate cele 6 zile lăsate de Dumnezeu pentru muncă. (I.c). Această măsură va avea două efecte, unul psihologic și unul strict economic. Dacă vor fi societăți care nu vor lucra 6 zile sau poate nici 5 zile o vor face din rațiuni de eficiență, alte societăți în schimb vor produce mai mult pe săptămână, vor câștiga mai mult și vor plăti mai bine. Comuniunea și solidaritatea la efortul de construcție a României creatorilor este celălalt efect. Vor fi mai mulți bani pe piață, va crește cererea și tot mai multe firme vor reîncadra personal dintre cei anterior disponibilizați.

Cuplarea sistemului bancar la economia reală. Trăim un paradox avem un sector înfloritor (bănci și bancheri) fără ca acestea să acorde vreun leu industriei! Ba mai mult, întreprindem și pe speculanții "onorabili" din afară care în '98 au venit cu 1 o unitate (dolari) și au plecat cu 1.7 unități, fără să dea vreun dolar credit vreunei întreprinderi românești, fără să-și asume vreun risc! Poate că sună cam patetic, dar câți copii nu au murit prin spitale sau de inanție, din lipsa unor zeci de dolari pentru medicamente sau hrană! Mai

mari zilei nu se simt părta^oi, ei dorm lini^oti^oi. E absolut vital ca în sistemul bancar să se facă o schimbare majoră pentru a-l cupla la economia reală. În 1998 dacă ai lăsat 10 milioane de lei în bancă, în cont curent, la finele anului ai mai găsit 7 milioane lei reali! Din această speculă ^oi din comisioane exagerate, trăiesc acestea fără a interfera cu economia reală. Brevet dâmbovișean! De mâine băncile vor fi obligate să dea sau să ia banii cu o dobândă real pozitiv (raportată la inflație). Această măsură va fi obligatorie pentru toate băncile. Inflația va fi stabilită de organisme neguvernamentale. Concomitent dobânda subvenționată va dispărea, ca specie, ^oi din România. Băncile se vor adapta sau vor dispărea. BNR nu va mai avea posibilitatea de a subvenționa ineficiența ^oi specula din băncile comerciale de stat sau particulare. Băncile vor fi obligate să-^oi asume riscuri, să lucreze cu economia reală (I.d).

Industria constructoare de ma^oini. Ar fi o mare gre^oreală ca industria constructoare de ma^oini să a^otepte rezultatul acțiunilor I.a - I.d. Aici vor fi impuse normele de calitate, azi. Acolo unde nu avem STAS-uri vor opera normele DIN. Mâine va fi interzis importul de instalații, utilaje ^oi aparatură care nu au asigurat: service acreditat, producție autohtonă de consumabile ^oi piese de schimb (I.e). În fine se va interzice importul produselor fără cărți tehnice în limba română. Ce nenorociri se vor întâmpla? Nici una. Firmele dubioase se vor rări. Marile firme vor face investiții în unități care să le asigure service-ul, în fabricușe de consumabile. Adică noi locuri de muncă, constructorii pu^oi ^oi ei la treabă, mai mulți banii pe piața internă, care înseamnă lărgirea pieței pentru industria alimentară ^oi pentru cea u^ooară. Suprapuneți acest efect (I.e) peste celelalte (I.a, b, c, d) ^oi vom avea relansare economică certă.

Industria u^ooară. Concomitent cu toate cele subliniate mai sus, se va frâna importul lucrurilor de mână a doua (I.f), pentru îndestulătorul ^oi simplul motiv că nu suntem interesați de îmbogățirea câtorva afaceri^oti, ci de bunăstarea, realizată prin muncă, a miilor de români, deocamdată înfometăți. Efectul este lărgirea unui segment al pieței indiferent de rezultatele celorlalte acțiuni paralele. Această industrie poate porni de mâine.

Industria alimentară. Am putea ^oi aici să lășăm lucrurile să evolueze cum o cere piața ^oi ideologia pro^otilor, mult puțin în brașe de ziari^oti. A^oa cum s-a întâmplat între 1990 ^oi 1999! Dar timpul nu ne mai îngăduie. Dacă am fi fost în 1890 nici n-a^o fi îndrăznit să spun că sunt ^oi alte căi mai inteligente de acțiune. Datorită guvernanților nici un fermier ^oi nici un alt specialist nu-^oi poate îngădui să facă investiții pentru tehnologie modernă în acest sector. Prostia de care vorbeam s-a materializat în scutirea de taxe vamale a produselor străine, subvenționate în țara de origine, ^oi în totala vicieră a

creditului și a mediului de afaceri. Ca atare statul inteligent trebuie să intervină (atât cât au făcut și Japonia sau Germania la rândul lor) și să plătească proiecte tip pentru fabricuțe de paste făinoase, brânzeturi, sucuri naturale, ciocolată, produse din carne, uleiuri, băuturi alcoolice etc. Aceste proiecte trebuie duse până în ultima consecință: construcții-montaj, instalații, utilaje, furnizori, prepuri. De asemenea se va lansa un "Studiu de oportunitate generic", un produs soft. Concomitent în zonele de interes se culeg date despre potențialul agrozootehnic. Fiecare zonă, comună, grup de sate care poate colecta 5000 litri de lapte pe zi, fiecare fermă care produce 10 000 tone de mere pe an, fiecare comuna care produce 1000 tone de roși, fiecare ferma care produce etc. intră obligatoriu în malaxorul Studiului de oportunitate. Datele culese se introduc în calculator și vom avea, în secunde, rezultatul expertizei economice, oportunitatea de investiție. Oamenii de afaceri, întreprinzători, comunitățile locale vor fi încurajați (încurajate) să treacă la industrializarea produselor agricole pe baza rezultatelor acestui studiu. Toate acestea, proiectele tip, Studiul de oportunitate înseamnă extrem de puțin pentru buget, care oricum e supt din greu de nepoși și fii, de vizite inutile peste hotare. Acest ciclu se poate încheia în 3 luni. În 3 luni știm ce investiții sprijinim, câte utilaje sunt de realizat, câte sunt de proiectat și realizat, câte de importat (I.g). Industria primește comenzi, constructorii vor trebui să lucreze 10 -12 ore pe zi, 6 sau 7 zile pe săptămână. Crește piața, circulă banul, crește valoarea nou creată. Vor fi mai mulți bani, se poate face privatizare și în folosul nostru, și nu e puțin lucru. Cei care nu pricep, ar putea încerca lectura lui Mircea Vulcănescu.

Economia rurală. 7-9 milioane de români, prin modul de producție de subzistență, nu se regăsesc în PIB decât prin ceea ce consumă. Practic suntem ca o națiune de 12 milioane de locuitori. Prin urmare aici e ceva de bruscăt, de răsturnat. Soluția a dat-o și polonezul Balperoviș, soluție care oricum numai era un secret, decât pentru politicieni de pe Dâmbovița, ea aplicându-se de o jumătate de secol în occident! Prin industrializarea produselor rurale vom crea locuri de muncă bine plătite, ca urmare se va produce o concentrare a proprietății funciare și va crește cu o câțime productivitatea și în acest sector economic. Vor apărea și în PIB cei 7-9 milioane care acum sunt transparenți. Nu numai fiecare comună ci și ferme mai mari trebuie să dispună de fabricuța lor de industrializare. De exemplu, o fermă horticola de 10.000 tone fructe anual va trebui să dispună și de fabricuța sa de sucuri și gemuri, și asta, în primul rând, pentru a se salva de falimentul "aranjat" voluntar și involuntar de guvernanți.

Mai există un mijloc prin care e posibilă de-fărâmișarea proprietății agricole. Nu trebuie așteptată încheierea ciclului descris mai sus care va dura

ani de zile. Loturile mai mici de 0.5ha la deal și sub 2ha la câmpie trebuie să dispară din extravilan pe cât este posibil (prin concatenare) (I.h). Numai acest pas va duce în anul următor la creșterea productivității cu 10-20%. Milioane de familii trec de la subzistență la un surplus, care le va îngădui unora să se doteze cu mașini agricole. Va fi de lucru și în sectorul mașinilor agricole, mii de muncitori vor avea din nou de lucru. Vor consuma mai mult, vor lărgi piața internă. Vor fi introduse taxe vamale echivalente cu valoarea subvenției de țară de origine plus 1-5% pentru susținerea industrializării rurale. Suprataxa impusă prelucrătorilor autohtoni (carmangerii) va fi anulată. Ar putea fi un surplus de produse alimentare? O parte vor substitui importurile. Altă parte vor merge la export datorită calităților naturale (cei cu bani vor prefera o roșie adevărată unui surogat olandez!). Dolarii rămân pentru tehnologiile de vârf, nu vor mai fi cheltuiți pe fleacuri, balanța comercială nu se va mai dezzechilibra. Inflația își pierde unul din cele două motoare.

Cercetarea aplicativă. Vom aștepta relansarea economică ca să folosim cu cap cele câteva sute de milioane de lei vechi alocați cercetării? Vom cupla pur și simplu, direct, cercetarea aplicativă la economia reală. Vom acorda o atenție mare modernizării produselor și potențialului de adaptare al firmelor (I.i).

Lărgirea pieței externe. Relansarea pe piața externă nu e condiționată cauzal de relansarea pieței interne. Așa cum oferim confecții Italiei, cel mai exigent consumator din lume, vom putea oferi și spațiului ex-sovietic. Vom obține materii prime și energie. Rezultă mii de locuri de muncă recâștigate prin export, bani reali pe piața internă, expansiune (I.j).

Privatizarea concentrică. Pentru că proprietatea rurală a fost prima proprietate refăcută, este normal să continuăm privatizarea cu fermele și cu industria conexasă. Vom scoate statul din economia agricolă și zootehnică, chiar cu prețul “îmbogățirii” foștilor salariați din aceste ferme. Aceste unități vor fi vândute cu plata în rate și cu termen de grație de 3 ani, după cedarea părților ce revin proprietarilor de drept. Privatizarea va continua concentric cu industria prelucrătoare a produselor agricole și zootehnice. Cu activele din turism. În fine vom scoate statul din comerț, chiar cu prețul “îmbogățirii” foștilor salariați din comerț. Oricum vor fi mai mulți bani, iar privatizarea va căpăta și un sens național. Nu va trebui să vindem de dragul de a vinde sau de dragul vreunui corupt ce din miliarde furate lasă și în buzunarul mai marilor zilei (persoane și partide) câte o sută de milioane, pentru acoperirea jafului.

Campanie pentru produse românești. Pandantul măsurilor de îmbunătățire a calității produselor va fi campania de educare a

concedă penilor pentru cumpărarea produselor românești. Chiar din școala primară elevii trebuie să știe: că folosind produse autohtone părinții lor vor avea de lucru, aceasta însemnând decență și demnitate (I.k).

Protecția consumatorului. Oficiile de protecție a consumatorului nu vor mai merge până ajung produsele în galantare, ci vor fi în trei schimburi pe graniță. Nici un produs necorespunzător, expirat sau care să pună în discuție banul dat de cetățean, sau mai grav sănătatea lui nu va mai putea intra în țară. Piața va fi eliberată de "gunoaiile" vărsate aici contra dolari. (I.l).

Reducerea fiscalității. Lărgindu-se baza de colectare a taxelor prin relansarea economică se vor crea condițiile obiective de reducere a fiscalității. Dar pentru că pașii sunt cerșii iar rezultatele asemenea, anumite facilități fiscale se vor da de la bun început. Profitul reinvestit în producție va fi scutit de impozit din prima zi. (I.m). Toate aceste măsuri se vor lua simultan iar rezultatul va fi nu numai decompresia pieței interne grav mutilată și micșorată, ci chiar relansarea economică prin muncă mai multă și mai inteligentă. Și acesta e numai începutul, primele trei luni.

De ce redistribuția constructivă a valorii nou create este și ea prioritatea priorităților? Pentru că tocmai cei care au un aport pozitiv inginerii proiectanți, creatori în general sunt mai prost plătiți decât birocrații și "servitorii" lor. Exact pe dos decât în țările care au performanțe. Pactului social va trebui să coreleze toate prețurile, salariile bugetarilor și pensiile. Anomaliile, de azi, pot fi contabilizate doar absurdului. Exemplele sunt celebre: o femeie de serviciu din regiile statului mai bine plătită ca un medic, pensia unui birocrat de 3 ori mai mare decât salariul unui creator din aceeași categorie profesională etc. Și nu numai corelările de mai sus le urmărim prin pactul social (II.a) ci și inversarea raportului dintre părțile ce revin consumatorilor și cele ce revin creatorilor!

Birocrația. Pactul social, care poate fi pus pe picioare în 3 luni, va schimba încetul cu încetul mentalitatea, tot mai mulți se vor îndrepta spre ocupații cinstite. Tot mai pușini vor rămâne în întreținerea contribuabilului. Până atunci orice post birocratic va fi suspectat de fișă postului sau va fi desființat. Mai mulți vor suspecta mai pușini (II.b).

Consultarea specialiștilor. Ar fi o limitare impardonabilă ca asumându-și redresarea cu un set de măsuri fie și foarte bune să te privezi de posibilitatea de a le îmbogăți și ameliora. Deși, la noi, cel care a micșorat sau va micșora stările înainte va fi adulat, iar opozanților li se va băga pumnul în gură de gloata adulțitorilor. Acest mod de a fi - mărginit este o cauză a lipsei alternativelor și a celor ce pot oferi schimbări în realitate. Adică un gând schopenhaurian pe dos "binele e dușmanul mai binelui". Specialiștii, criticii

și cei ce propun alternative vor fi ascultați. Opoziția va avea un ministru fără portofoliu în guvern. Opoziția va fi rugată să-și formeze un cabinet "din umbră" care să poată duce mai departe guvernarea la cererea electoratului iar ministrul opoziției îi va facilita guvernului din umbră accesul la datele guvernării. Pe lângă principiul competenței care va substitui clientelismul, nepotismul și algoritmul se va apela la consultări mai largi. Toate reglementările viitoare vor fi "aruncate" în agora spre a fi rectificate și ameliorate. Și mergând mai departe se va apela la practica, mult mai modernă, de a consulta corpurile profesionale pentru domeniile lor. Ne vom feri astfel de capcana a oă zisului specialist devenit of administrativ care în fapt e orice numai specialist nu. Valorile vor fi adunate, cultivate nu împrățiate și batjocorite (II.c).

Convertirea contravențiilor sau unor fapte penale în muncă socială. În România, ca stat orientat împotriva creatorilor, este cât se poate de firesc ca pe seama contribuabililor jefuiți să trăiască și păgubitorii lor dovediți. Cel care te-a păgubit, bătut, mutilat, calomniat sau ți-a accidentat copilul pe o trecere de pietoni, va face puocărie (casă, masă, căldură, infrastructură) pe seama contribuției tale. Odată te-a deposedat prin hoție de agoniseala ta, apoi îl întreții și în penitenciar, tot tu. În România creatorilor a oă ceva ar fi împotriva principiilor. Se merge în alt sens. Pentru cei certăți cu normele de civilizație, care de exemplu aruncă pe jos ambalajul kent-ului și cojile de banane, plătim taxe locale tot mai mari pentru că dorim să trăim civilizată. Necivilizatul va putea să-și exercite mai departe deprinderile sale numai pe spese proprii. Va trebui să plătească nu numai curățatul în sine ci și întreținerea unui sistem de salubritate supradimensionat. Unii vor plăti gras, alții vor presta munci de salubritate drept pedeapsă echivalentă contravenției. Convertirea unor fapte antisociale în muncă socială mai are două motive serioase pentru a fi pusă în practică: a) penitenciarul nu te vindecă de rău ci te înrăiește, este un factor de dezagregare al conștiințelor și b) își deschide drumul spre normalitate.

Penitenciarele ca ocoală și colonie de muncă vor fi o altă soluție. Prin munca socială și prin coloniile de muncă – penitențiare, păgubitorul va pune, în primul rând, la loc valorile sustrate sau distruse, va plăti pensiile și spitalizările. În al doilea rând păgubitorii vor întreține infrastructura penitenciară. (II.d). Prin acest sistem în seama creatorilor nu vor mai sta hoții și paznicii lor.

Creatori vor fi tot mai liberi, tot mai puternici, condiția de creator va deveni tot mai atractivă iar rezultatele tot mai semnificative: România va trece din actuala băltire într-un regim de dezvoltare accentuată și de prosperitate, care nu îi va ocoli nici pe birocrăți.

Corupția și evaziunea fiscală. Nu mai pierdem timpul să adăugăm alegații despre "corupție fără corupți" sau despre forme anticonstituționale, pentru că e de la sine înțeles că cei care doresc schimbarea reală a țării nu vor tolera nici o formă de corupție și aceasta indiferent de poziția coruptului pe scara birocratică a statului. Evaziunea fiscală este "stimulată" de un sistem contabil penibil de complex, ineficient, parcă făcut, tocmai, pentru fraude! În actualul sistem contabil, un economist versat face în bilanțul anual din profit pierdere și din pierdere profit, într-o oră! Acest sistem va trebui aruncat la coșul de gunoi al socialismului și adoptat unul foarte simplu și eficient, bun pentru toți proștii și ușor de verificat, adică unul german. Reducerea fiscalității de care am vorbit va fi o altă pârghie eficientă de reducere a evaziunii fiscale. În general, se va merge în toată legislația pe principiul "să fie mult mai convenabil să fii cinstit decât să înșeli".

Anularea actelor normative antisociale. Culmea, într-o țară bolnavă: de nemuncă și de muncă cu slabă productivitate, cu venituri medii de tip african - mai mari zilelor noastre găsesc potrivit să plătească nemunca unora, cu banii grei, în timp ce unii din cei care muncesc, care produc, creează iau salarii ce reprezintă cam o treime din miza celor din prima categorie! Ceva mai aberant ne este greu și de imaginat, darămite de găsit într-o lume normală. Disponibilizații vor primi de lucru în infrastructură și vor fi remunerați proporțional cu realizările. Se va lua această povară de pe umerii celor aproximativ 2,5 milioane de producători efectivi. Sarcina întreprinderii lor și a familiilor lor le va reveni disponibilizaților reîncadrați, societatea dându-le de lucru. Categoria disponibilizaților va fi înlocuită de categoria reîncadraților și a recalificaților.

Acum să cumulăm toate efectele paralele ale acțiunilor propuse pentru creșterea productivității și pentru punerea în poziție de marș a corpurilor socio-profesionale și vom vedea că am avea un temei de a privi cu încredere în viitorul apropiat. Occidentul va înțelege că ne respectăm, că vrem, că oțim ce vrem și ne va respecta și ajuta la rându-i. Numai că acest mod de a vedea România are dușmanii interni de netrecut sau foarte greu de trecut: inconsistența mai marilor zilei de ieri și de azi, politrucii care sugruma totul, inclusiv mass media, prin bani murdari.

PS:

În acest studiu "azi" înseamnă imediat, "mâine" înseamnă după un timp de pregătire. Acest proiect a fost prezentat d-lui G. Pepelea în 30 nov. 1998, publicat de "Gazeta de Transilvania", "Lumea Românească" și este pe Internet)

5. PACTUL SOCIAL

Unul din elementele esențiale al progresului, la finele sec. XX, este armonia corpurilor socio-profesionale. Maximizarea profitului s-a obținut, în trecut, cu orice preț, cu un cost social extrem de ridicat. Azi aºa ceva este greu de acceptat. Anarhia instalatã în practica veniturilor salariale, în ultimi 45 de ani, de economia de comandã, de suspendare a luptei sindicale, adâncitã dupã decembrie 89 de politicile electorale, de lipsa de autoritate a guvernelor, de utilizarea unor grupuri socio-profesionale în lupta pentru putere, agraveazã climatul social de azi, dând naºtere unor fenomene negative. Intre aceste fenomene se remarcã emigrarea tineretului, a elitelor. Evident aceste fenomene au ºi alte rãdãcini cum ar fi corupția aparatului birocratic, lipsa de perspectivã, disoluția autoritãþii etc.

Putem lãsa lucrurile în voia lor, prin lupta sindicalã în urmãtorii 10-20 de ani vom atinge starea de echilibru social. Dar cu ce costuri? Exista ºi o altã soluție: "Pactul Social" între toate grupurile socio-profesionale. Pactul va reglementa, în principal veniturile bugetarilor ºi al regiilor de stat. Veniturile din sectorul societãþilor comerciale, din domeniul privat urmeazã altã logicã. Pactul propus va avea efecte indirecte dar pozitive ºi asupra sectorului privat ºi chiar în sensul dorit de noi - al unei societãþi a creatorilor. Pactul va corela în principal veniturile salariale ale diferitelor grupuri socio-profesionale între ele pe baza salariului mediu pe economie ºi prin urmare implicit pe baza productivitãþii medii pe economie. "Pactul Social" în viziunea noastrã are 4 componente ºi anume:

- corelarea salarii - salarii,
- corelarea pensii - pensii,
- corelarea salarii, pensii - preþuri ºi
- corelarea preþuri-preþuri.

Principala componentã, corelarea salarii-salarii, urmeazã sã stabileascã raporturile salariale ale diferitelor grupe socio-profesionale cu salariul mediu pe economie. Totalitatea acestor raporturi constituie o reþea de salarizare optimã. Stabilirea odatã a acestor raporturi, nu înseamnã suspendarea miºcãrii revendicative ºi ca atare nici suspendarea perfecționãrii vieþii sociale, ci numai scurtarea duratei ºi reducerea costurilor sociale ce însușesc perfecționarea raporturilor sociale prin lupta sindicalã. Miºcarea revendicativã a fost, uneori, oarbã, pentru cã, aºa cum a fost fãcutã la noi dupã decembrie 89, cãtigul unora a fost în detrimentul altora ºi fãrã un corespondent în productivitate realã. Pactul va fi negociat între sindicate, patronat ºi organizaþiile profesionale, cu executivul ca arbitru. Toate grupurile socio-profesionale trebuie sã participe ºi sã-ºi dea acordul asupra

reșelei de salarizare optime. Punctul de plecare în aceste negocieri va fi pe lângă situația actuală de la noi și raportul veniturilor medii ale grupurilor profesionale din țările alese ca martor. Țările martor fiind țările din occident, care nu au avut suspendată lupta sindicală.

Sintagma "pactul social" a fost vehiculată, ulterior lansării ideii, de diferite forțe și persoane politice în accepțiuni proprii cu scop electoral și propagandistic. Pentru a ne feri, de noi interpretări eronate sau neînțelegeri, să imaginăm o schiță a reșelei de salarizare optime, care repet are valoarea doar de a ilustra mecanismul, cifrele avansate sunt doar ilustrative. Iată-le:

- medic	1,7-2,1 salarii medii
- funcționar	0,8-1,0 salarii medii
- cfr-ist	1,2-1,3 salarii medii
- energetician	1,1-1,4 salarii medii
- electrician	1,0-1,2 salarii medii
- cercetător	1,5-2,2 salarii medii
- cadru didactic	1,3-2,0 salarii medii etc.

Negocierea acestei reșele de salarizare reprezintă numai o etapă, întrucât ea va fi continuată cu negocieri multiple, în profunzime, la nivelul sindicatelor de ramură, a regiilor autonome (Renel, Romgaz, Sncfr etc.). Dezvoltarea reșelei de salarizare în profunzime pe fiecare segment profesional se face după aceleași reguli, prin acordul părților direct interesate. Astfel, să considerăm cazul Sncfr-ului, tot cu valoare de exemplu, se vor stabili raporturile față de venitul mediu din Sncfr:

- impegat de mișcare	1,3 salarii medii din Sncfr
- mecanic de locomotiva	1,6 salarii medii din Sncfr
- personal auxiliar calificat	0,7 salarii medii din Sncfr
- personal auxiliar	0,4 salarii medii din Sncfr etc.

Acordul forșelor sindicale și profesionale asupra reșelei se va face prin voturi repetate și calificate, care vor exclude automat extremele. Fie că se va da curs acestei idei, fie că nu, se va ajunge prin luptă sindicală, însoțită de costuri sociale și individuale ridicate, în următoarele decenii, la o așă zisă reșea de salarizare care se vrea optimă. Prin această corelare urmează să se stabilească o ierarhie salarială cât decât justă și stimulativă. Ceea ce înseamnă că anumite categorii de bugetari vor urca și inevitabil alte categorii vor coborî pe grilă. Avantajul și valoarea acestei ierarhii de salarizare (temporar și momentan optime), astfel obșinute este:

- consensul tuturor categoriilor socio-profesionale,
- tratarea globală și unitară,
- folosirea aceleiași unități de măsură,

- independența de un buget sau altul,
- înlăturarea arbitrarului din domeniul salarizării practicat în ultimii ani,
- acoperirea celor 45 de ani de suspendare a activității sindicale și o aducere la zi.

O asemenea reșea de salarizare optimă s-ar putea negocia, după mecanismul sugerat mai sus, în câteva luni. Singura "prejudecată" cu care am arbitra negocierile pentru grila de salarizare optimă este aceea a răsplătii muncii de creație și inovatie. Un proiectant bun, prin produsul său, poate da de lucru la zeci și sute de muncitori, muncitori care oricât de bine ar lucra ar rămâne omeri fără munca de creație a proiectantului. Cu alte cuvinte prin munca sa muncitorul își întreține familia, iar proiectantul prin munca sa poate întreține o secție, o fabrică. Faptul că nu avem produse și tehnologii competitive cerute pe piață, este o consecință a zeci de ani de redistribuție demolatoare. În multe cazuri, acest mod de a fi, prelungit pe durata a 50 de ani, a dus la închiderea multor societăți, din 90 încoace. Și de aici tot cortegiul de consecințe negative cunoscute, care merg până la a periclita dezvoltarea biologică normală a copiilor din familiile afectate de omaj. E o consecință a egalitarismului socialist, prin care creatori erau asimilați muncitorilor. Cu timpul socialismul a distrus creatorul, omul de inițiativă. După 1989, egalitarismul a fost înlocuit de un inegalitarism scelerat, fără bază în valoare și creație, cu nimic mai dăunător decât egalitarismul. În fapt s-a reluat tradiția birocratismului asiatic, ca să-l citez pe Dan Lăzărescu. Este imperios acest Pact Social să se realizeze, spre profitul tuturor corpurilor socio-profesionale și redistribuția constructivă. Având în vedere că ideea a fost lansată în 1991/92 în Parlament și reluată, în scris, în noiembrie '92, iunie '93 și trimisă "mai marilor zilei" cred că ne putem permite să decelăm câteva obstacole în calea promovării "mecanismului de câștig de timp" în lupta sindicală sau de "reducere a decalajului" datorat perioadei de dictatură. Acestea sunt: 1) vanitatea mai marilor zilei, 2) lipsa unei rigorii a parlamentarilor care să sancționeze performanța mediocră a guvernanților, 3) în ultimă instanță, lipsa unei presiuni sociale (civice) adecvate.

Aplicarea acestui Pact Social ar fi făcut, de exemplu, ca greva mecanicilor de locomotivă din august '93 să nu mai aibă obiect. Se pretinde de către putere că respectiva grevă a cauzat pagube de 50 miliarde lei. Noi toți suportăm acea pagubă, în nici un caz cei de la putere. Responsabili de lipsa de idei, de lipsa de colaborare cu forțele creatoare fiind partidul unic de guvernământ și sateliții săi inconștienți, apropiindu-l de nivelul simplului executant.

(1993, 1994, Cea de a treia cale, ISBN 973-96830-0-2 ediția II, plus fragmente din scris. către Al. Athanasie, D. Costin, B. Hossu, P. Tudoran, M. Petcu etc)

6. PROIECT DE MODIFICARE A CONSTITUȚIEI

SUPRATITLURILE NU FAC PARTE DIN TEXTUL PROIECTULUI

Textul propus

Textul actual

(observațiile se dau între paranteze)

MODIFICĂRI PENTRU ADAPTARE A Î ACURATEȚE

Art.14.

Capitala României se stabilește prin lege organică.

Capitala României este municipiul București.

Art.37

(2 bis) Partidele sau organizațiile care prin activitatea lor îndeamnă, practică sau favorizează rasismul, apartheidul și ovinismul sunt neconstituționale. (aliniat nou)

(2 terț) Partidele se pot constitui exclusiv pe criterii politice. (aliniat nou)

Art.41

(2) Proprietatea privată este garantată în mod egal de lege, indiferent de titular.

Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular.

SEPARAREA PUTERILOR ÎN STAT. SIMETRIE A ECHILIBRU

Titlu III

Separarea puterilor în stat (titlu nou)

Art.57 bis

Puterile legislativă, executivă și judecătorească sunt complet separate. (articol nou).

Tratament unitar (titlu nou)

Art.57 terț

Președintele, membrii guvernului, parlamentarii, celelalte autorități publice cât și ceilalți bugetari ai statului sunt plătiți pe baza unei grile unice de salarizare raportate la salariul mediu pe economie. (articol nou)

Capitolul I

Puterea legislativă *Parlamentul*

Art.59

(2) Organizațiile cetățenilor aparținând minorităților etnice au dreptul la câte un loc de deputat, în condițiile în care dispun numeric de cel puțin o normă de reprezentare conform legii electorale. Cetățenii unei minorități etnice pot fi reprezentați numai de o singură organizație.

Organizațiile cetățenilor aparținând minorităților naționale, care nu întrunesc în alegeri numărul de voturi pentru a fi reprezentate în parlament, au dreptul la câte un loc de deputat, în condițiile legii electorale. Cetățenii unei minorități naționale pot fi reprezentați numai de o singură organizație.

Art.68.

(2) Calitatea de deputat este incompatibilă cu exercitarea oricărei funcții publice de autoritate.

Calitatea de deputat sau de senator este incompatibilă cu exercitarea oricărei funcții publice de autoritate, cu excepția celei de membru al guvernului.

Art.69 devine art.70 și invers.

Art.70

(1) Deputatul nu poate fi reținut, arestat, perchezitionat. Competența de judecată în cazurile penale și contravenționale aparține Curții supreme de justiție.

Deputatul sau senatorul nu poate fi reținut, arestat, perchezitionat sau trimis în judecată, penală ori contravențională fără încuviințarea camerei din care face parte, după ascultarea sa. Competența de judecată aparține Curții de de justiție (fostul art.69 alin. 1).

(2) În caz de infracțiune flagrantă, deputatul poate fi reținut și supus perchezitiei. Ministrul justiției va informa neîntârziat pe președintele Parlamentului și pe președintele Curții Supreme de Justiție asupra reținerii și a perchezitiei.

În caz de infracțiune flagrantă, deputatul sau senatorul poate fi reținut și supus perchezitiei. Ministrul justiției va informa neîntârziat pe președintele Camerei asupra reținerii și a perchezitiei. În cazul în care camera sesizată constată că nu există teme pentru reținere, va dispune imediat revocarea acestei măsuri (fostul art.69 alin. 1).

Art.83(1) 5 ani 4 ani

Art.85

(1) Pre^oedintele României nume^ote pentru funcția de prim-ministru candidatul desemnat de partidul sau coaliția majoritară și nume^ote Guvernul pe baza votului de încredere acordat de Parlament.

Pre^oedintele României desemnează un candidat pentru funcția de prim-ministru și nume^ote Guvernul pe baza votului de încredere acordat de Parlament

(2) În caz de remaniere guvernamentală sau de vacanță a postului, pre^oedintele revocă, la propunerea primului ministru, pe unii membri ai guvernului. Pre^oedintele nume^ote pe noii mini^otri pe baza votului de încredere acordat de parlament, individual.

În caz de remaniere guvernamentală sau de vacanță a postului, pre^oedintele revocă și nume^ote, la propunerea primului ministru, pe unii membri ai guvernului.

Art. 87

(2) Pre^oedintele României prezidează ^oedinșele Guvernului la care participă dar nu are drept de vot.

Pre^oedintele României prezidează ^oedinșele Guvernului la care participă

Art.93

(3) poate dispune suspendarea membrilor guvernului în cazul în care ace^otia sunt în cercetări penale. (aliniat nou - provine din art.108)

Art.100

Celelalte drepturi ale pre^oedintelui României se stabilesc prin lege organică.

Îndemnizația și celelalte drepturi ale pre^oedintelui României se stabilesc prin lege.

Capitolul II Capitolul III

Puterea executivă Guvernul

Art.102

(4) în caz de remaniere, noii mini^otri propuși de prim-ministru sunt audiași de comisiile parlamentului, care cu ocazia votului de investire, își prezintă raportul în plenul parlamentului. (aliniat nou)

Art.104

Funcția de membru al guvernului este incompatibilă cu exercitarea altei funcții publice de autoritate.

Funcția de membru al guvernului este incompatibilă cu exercitarea altei funcții publice de autoritate, cu excepția celei de deputat sau de senator.

Art.108

Numai președintele României, parlamentul și președintele Curții supreme de justiție au dreptul să ceară urmărirea penală a membrilor guvernului pentru faptele săvârșite în timpul exercițiului funcției lor. Trimiterea în judecată a unui membru al Guvernului atrage suspendarea lui din funcție. Competența de judecată aparține Curții Supreme de Justiție

Numai camera deputaților, senatul și președintele României au dreptul să ceară urmărirea penală a membrilor guvernului pentru faptele săvârșite în exercițiul funcției lor. Dacă s-a cerut urmărirea penală, președintele României poate dispune suspendarea acestora din funcție. Trimiterea în judecată a unui membru al Guvernului atrage suspendarea lui din funcție. Competența de judecată aparține Curții Supreme de Justiție.

Art.109 bis

(1) În activitatea judiciară, ministerul public reprezintă interesele generale ale statului și apără ordinea de drept. (art.130 alin 1 modificat)

În activitatea judiciară, ministerul public reprezintă interesele generale ale statului și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor.

(2) Ministerul public își exercită atribuțiile prin procurori constituiți în parchete, în condițiile legii. (art.130 alin 2 neschimbat)

Art.109 terț

(1) Procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității, și al controlului ierarhic, sub autoritatea ministrului justiției.

(2) Funcția de procuror este incompatibilă cu orice altă funcție publică sau privată, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior. (Fostul art.131 nemodificat)

Art.114

Numai în cazuri excepționale și pe durata vacanței parlamentare, guvernul poate adopta ordonanțe de urgență. Acestea intră în vigoare numai după

depunerea lor spre aprobare la Parlament și avizarea lor de către curtea constituțională. În acest caz, parlamentul se convoacă, în mod obligatoriu, în următoarele 3 zile.

În cazuri excepționale guvernul poate adopta ordonanțe de urgență. Acestea intră în vigoare numai după depunerea lor spre aprobare la Parlament. Dacă Parlamentul nu se află în sesiune, el se convoacă în mod obligatoriu.

Capitolul III Capitolul VI

Puterea judecătorească *Autoritatea judecătorească*

(art.130 se suprimă)

Art.131

(1) Judecătorii de instrucție apără drepturile și libertățile cetățenilor. Ei își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității, și al controlului ierarhic, sub autoritatea Consiliului Superior al Magistraturii.

(2) Funcția de judecător de instrucție este incompatibilă cu orice altă funcție publică sau privată, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior. (art. nou)

(art.130 și 131 vechi se mută cu modificări în titlul III capitolul II puterea executivă)

Art.132

Consiliul Superior al Magistraturii este alcătuit din magistrați aleși, pentru o durată de 6 ani, de către parlament.

Consiliul Superior al Magistraturii este alcătuit din magistrați aleși, pentru o durată de 4 ani, de camera deputaților și de senat, în comună.

Art.135

Statul garantează proprietatea.

Statul ocrotește proprietatea.

Art.144

A bis) se pronunță asupra constituționalității ordonanțelor de urgență în termen de 24 de ore. (aliniat nou)

SCURTAREA TERMENELOR - ÎN PAS CU TIMPUL PREZENT

Art.60

(2) 2 luni 3 luni

(3) 15 zile 20 zile

Art.89

(1) 40 zile 60 de zile

PARLAMENT UNICAMERAL

(se substituie peste tot în text: *Camera deputaților* și *senatul* cu parlamentul, *Deputatul* și/sau *senatorul* cu deputatul, *Deputații* și/sau *senatorii* cu deputații, *Fiecare cameră* cu parlamentul, *Camerele* cu parlamentul, *Celor două camere* cu parlamentul)

Art.58 (aliniatul 2 se suprimă)

Art.59

(1) Parlamentul, unicameral, este ales prin vot universal, egal, direct, secret și liber exprimat, potrivit legii electorale.

(1) Camera deputaților și senatul sunt alese prin vot universal, egal, direct, secret și liber exprimat, potrivit legii electorale.

^aedințe lungi ^aedințe comune

Art.62

(1) Parlamentul lucrează în ^aedințe ordinare și ^aedințe lungi. ^aedințele lungi durează de la 8.30 până la ora 20.30 sau până la epuizarea ordinii de zi.

(1) Camera deputaților și senatul lucrează în ^aedințe separate și în ^aedințe comune. În ^aedințele comune lucrările se desfășoară potrivit unui regulament adoptat de votul majorității deputaților și senatorilor.

(2) Parlamentul se întrunește în ^aedințe lungi pentru:

(2) Camerele se întrunesc în ^aedințe comune pentru:

A bis) Acordarea votului de investire a noului guvern sau a noilor miniștri în caz de remaniere.(aliniat nou)

Art.68 (alin 1 se suprimă)

Art.75 (se suprimă)

Art.76 (se suprimă)

Art.140

(2) Trei judecători sunt numiți de Parlament, trei de Consiliul Superior al Magistraturii și trei de președintele României.

Trei judecători sunt numiți de Camera deputaților, trei Senat și trei de președintele României.

ÎNLĂȚURAREA DISPOZIȚIILOR TRANZITORII

Art.149

Prezenta constituție intră în vigoare la data aprobării ei prin referendum.

Prezenta constituție intră în vigoare la data aprobării ei prin referendum.

Constituția din 21 august 1965 este și rămâne în întregime abrogată.

Art.150 (alin 2 se suprimă)

Art.151 (alin 2 se suprimă)

Art.152 (se suprimă)

(În titlul III Separarea puterilor capitolele vor avea următoarea succesiune

Capitolul I Puterea legislativă

Capitolul II Puterea executivă

Capitolul III Puterea judecătorească

Capitolul IV Președintele României

Capitolul V Raporturile parlamentului cu guvernul

Capitolul VI Administrația publică

Articole se vor renumera).

Cluj-Napoca, mai 1997

7. SOLUȚIILE ATC

ROMÂNIA CREATORILOR

Soluția

- Politică: *coresponsabilitatea, conlucrarea*
- Socială: *pactul social*
- Economică: *re tehnologizarea și informatizarea, organizarea muncii*
- Națională: *interzicerea ovinismului, rasismului și xenofobiei*
- Generală: *educația pentru exigență sporită*

Cum? Prin Pactul Social și creșterea productivității economiei reale

PACTUL SOCIAL:

- Corelarea salarii-salarii, pensii-pensii, salarii (și pensii)-preșuri
- Trecerea la redistribuția constructivă
- O singură bază de calcul a salariilor și pensiilor bugetarilor
- Salariu maxim și minim (temporar)
- Protecția alimentară și sanitară a copiilor

CREȘTEREA PRODUCTIVITĂȚII ECONOMIEI REALE:

- Obligativitatea controlului de calitate și răspunderea individuală în domeniul calității
- Orientarea pe informatică și electronică
- Sprijinirea fiscală a informaticii, industriei electronice, farmaceutice, de aparatură medicală (a produselor cu inteligență înglobate)
- Reducerea fiscalității, TVA la încasarea facturilor, neimpozitarea profitului reinvestit, diferențierea impozitului (jocuri, comerț, creație, producție, premii internaționale)
- Sistem contabil simplificat, complet informatizat
- Asimilarea unor noi tehnologii, modernizarea produselor și concentrarea producției
- Liberalizarea, democratizarea și fluidizarea informației economice
- Punerea în valoare a unor materii prime autohtone
- Cuplarea cercetării aplicative la economia reală
- Condiționarea importurilor de asigurarea service-ului și de producerea consumabilelor în țară
- Promovarea produselor românești pe plan mondial

- Folosirea banilor din privatizare exclusiv pentru reducerea decalajului tehnologic
- Transformarea regiilor în societăți și luarea de măsuri antimonopoliste (salarizarea cf. Pactului social)
- 6 zile lucrătoare pe săptămână (până la atingerea unui nivel mediu de trai de 500\$/lună)

În agricultura: locuri de muncă în industria de prelucrare a produselor economiei rurale pentru trecerea de la subzistență la profit:

- Sprijinirea concretă a industriei de valorificare a produselor agricole (credite, proiecte tip, studii de oportunitate, utilaje, ș.a.)
- Concentrarea loturilor de pământ
- Taxe vamale echilibrate pe produsele agricole importate (la nivelul subvențiilor din țările de proveniență) și prepuri reale
- Contractarea produselor agricole pe termen 3-5 ani și acordarea de credite pe aceeași perioadă
- Introducerea rapidă unor noi tehnologii (frezat, cosit, balotat, cultura soi, mazărei, plantelor tehnice)

Privatizarea concentrică. Toate fermele agrozootehnice vor fi privatizate după restabilirea dreptului de proprietate. Vor fi sprijinite stațiunile de cercetări de interes național. Se va continua cu industria alimentară. În această fază, în celelalte sectoare, vom merge pe următoarea idee: statul va privatiza acele uzine, întreprinderi care nu aduc profit, ci pierderi. În sectoarele cu beneficii se vor vinde doar 51% din pachetul de acțiuni. Profitul de pe celelalte 49% de acțiuni va fi investit în tehnologie, sănătate, învățământ și siguranța națională.

Reforma educației

- Formarea caracterului. Toată programa școlară trebuie să urmărească această țintă începând de la grădiniță.
- Accent pe latura practică, pe valori practice, pe optim, pe eficiență
- Sistem piramidal

Reforma sistemului sanitar:

- Buget separat pentru sănătate,
- Salarii negociate conform pactului social

Reforma financiară:

- Reforma monetară
- Cuplarea sistemului bancar la economia reală: dobânzi reale raportate la inflație
- Creditul ipotecar
- Contabilitate germană

Reforma legislativă și constituțională:

- Separarea totală a puterilor în stat
- Interzicerea rasismului și ovinismului
- vot uninominal, sistem unicameral
- O singură normă de reprezentare,
- Garantarea proprietății
- Restrângerea imunității parlamentare la opiniile politice
- Legea răspunderii ministeriale
- Legea răspunderii familiale (coroborată cu protecția copilului)

Reforma morală:

- Accesul cetățeanului la propriul său dosar
- Accesul opiniei publice la dosarele demnitarilor
- Procesul comunismului

Reforma religioasă:

- Legarea ortodoxiei de viața pământeană
- O eparhie catolică pe țară și drepturi pentru evabii maghiarizați

Reforma justiției:

- Introducerea muncii sociale ca alternativă la privarea de libertate
- Introducerea principiului recuperării daunelor în toată legislația
- Interzicerea prin lege a înelăciunii cu "acte", a cametei
- Epurarea legislației (codului muncii, contractelor colective etc.) de avantaje unilaterale, comuniste

Reforma administrativă:

- Înființarea comunelor desființate și descentralizarea financiară

Reforma politicii externe:

- Abandonarea cedării, trecerea la o politică ofensivă, bărbătească

Definitivarea procesului de la 1918:

- Brașovul - centrul de comunicații rutiere, feroviare și aeriene al țării
- Dezasimilarea evabilor, cehilor, slovacilor, polonezilor, armenilor și românilor deznaționalizați
- Repunerea totală în drepturi a celor internați în lagăre de muncă sau exterminare sau a celor alungați

Maiorescu: "românii nu mai au dreptul să greșescă"

Noica: "românii au nevoie de precizie și adevăr"

Malibu "după o revoluție abia al treilea val e cel care rămâne" (construiește)

III. PE DRUM

1.DETALIU. DECEMBRIE 1989

Fiecare localitate ȳi-a avut propriul sãu suflet, propriul sãu ethos, propriii sãi animatori. Generalizãrile vor ascunde istoria concretã. Totuȳi cred cã se poate face, peste tot, o distincȳie ȳntre perioada pãnã la plecarea cuplului dictatorial ȳi cea de dupã. ȳn Cluj, cel puȳin, ȳn prima parte au fost, mai ales, tinerii curajoȳi, conȳtienti sau mai puȳin, care au fost dispuȳi sã ȳnfrunte istoria; ȳn partea a doua, a FSN-urilor, au fost infiltrãrile oportuniȳtilor, foȳtii tovarãȳi, care ȳncearcau sã-ȳi pãstreze poziȳiile, sau cei trimiȳi sã supravegheze noua construcȳie. Astfel cã defunctul partid se regãsea, era la fel de copios reprezentat, ca ȳi oportuniȳtii ȳi aventurierii, ȳn noile structuri. De altfel era normal ca informatorii sã aparã ȳn faȳã din considerente de protecȳie personalã.

Auzisem de duminicã cã ofiȳerii au fost consemnaȳi ȳn cazãrmi, cã unii sunt trimiȳi la Timiȳoara, ascultam Europa liberã. Doream schimbarea, o aȳteptam personal ca o mãntuire ȳntrucãt mi s-a promis "o carierã ȳn minã", pentru cã nu mi-a fost bine ȳn Institut. Exagerãrile postului de radio E.L. care, evident, avea un rol bine determinat ȳn suprascenariul gorbaciovist binecuvãntat de America, au fost esenȳiale ȳn radicalizarea tinerilor din ȳarã. (Ulterior am realizat, mai clar, existenȳa a douã planuri, separate dar convergente, de desfãȳurare a evenimentelor: un plan popular, spontan ȳi un plan organizat.) Luni sau marȳi ȳncã se mai asculta imperturbabil melodia preferatã de la 8 la 9, ca ȳi cum nu se ȳntãmpla nimic. Atunci dupã o noapte de insomnie, petrecutã cu Europa liberã, i-am cerut colegului D.I. sã opreascã radioul, pentru cã "*la Timiȳoara mor oameni*". ȳn 20 dec. am fost oprit ȳi legitimat, pe strada Republicii, de o patrulã mixtã miliȳie – gardã probabil din cauza ostilitãȳii pentru ei cititã pe faȳã mea. Eram un suspect. Tensiunea creȳtea. ȳn 21 agitãȳia era mai mare ȳn institut, se primise indicãȳia de condamnare a evenimentelor din Timiȳoara. Organizatorii nu erau siguri pe ei. Fiind un fel de simbol al anticomunismului unii colegii (E.B., V.B), membri de partid, mi-au cerut pãrerea "ce sã facã?" ȳncepuse demonstraȳia de condamnare din Bucureȳti ȳi unii colegii o urmãreau cu interes. aeful institutului ȳi adjunctul de partid au oprit viziunea ȳi au cerut sã plece fiecare la locul lui de muncã. Atunci colegul M.B. s-a postat demonstrativ cu braȳele ȳncruciate la un capãt al coridorului, la celãlalt capãt m-am postat eu. Am rãmas singuri. M-am gãndit cã trebuie fãcut ceva mai mult ȳi am organizat o ieȳire ȳn stradã, unde sã strigãm – "*jos dictatura*", pentru ora

18:00, chemând 8 colegii, ce mi se păreau cei mai curajoși și mai potriviți. Locul de întâlnire era catedrala. Intre cei chemați îmi aduc aminte erau și E.B., M.C., D.C., V.B., I.L. Nu l-am chemat pe colegul M.P. din cauză că mi se părea cel mai vulnerabil, aveam sentimentul că trebuia să-l protejez. Nu știam, la acea oră, că în centru sunt deja două tabere: un mic grup contestatar și militari cu muniție și vehicule militare. Și probabil deja tineri morți. Când am plecat acasă, în jur de 15:30-16:00, colega Lidia G. mi-a spus că sunt militari la gară și alții vin în oraș cu tab-uri din Florești. Am ajuns acasă ca întotdeauna pe drumul cel mai scurt prin cartierul Andrei Mureșanu. Am plecat de acasă la întâlnire, surescitat, vociferând de unul singur "*ori ei, ori noi*", căutând și înjurând că nu găsesc un lămpuc, ce mi se părea cea mai bună armă; credeam că voi participa la lupte – care, pe care. Soția mă implora să nu plec, copiii s-au speriat. Ieșind din bloc m-am întâlnit cu colegul G.S. pe care l-am chemat să vină și el, m-a refuzat civilizată: "*scuză-mă dar eu nu am curajul*". Era întuneric, era pustiu, pe strada Pata. Pușin mai jos, pe stradă, apare un grup de liceeni care discutau între ei "*i-am văzut eu, morți pe asfalt, nu povești ca la Europa Liberă*". Trecând de piața Cipariu am văzut tab-uri. În dreptul Direcției financiare era un tab, de la Casa armatei până la Comitetul de partid era un șir de militari din metru în metru. Am intrat în catedrală, locul de întâlnire al grupului. Nu venise nici unul, am așteptat, degeaba. A doua zi mi-au spus că le-a fost frică, între timp aflaseră că în Cluj s-a tras și au murit tineri. Au venit în schimb 3 cetățeni, între 35 și 45 de ani, toți peste 180cm; s-au uitat prin geamul ușilor, doi au intrat, unul a rămas afară. Au ieșit și s-au dus de a lungul șirului de militar spre Comitetul de partid. Am ieșit și eu, îmi era frică să plec spre casă pentru că aș fi plecat cu spatele la militari și credeam că vor trage. Mă gândeam că în fața nu vor îndrăzni să tragă. Am urmat și eu pe cei trei necunoscuți. Aceștia încercau să intre în discuție cu militari, îi atenționau să nu tragă în frații și tații lor. Am preluat și eu același gen de discurs. Militarii în termen nu răspundeau, dar erau între ei și alții care răspundeau ostil și amenințător. Aș minți dacă aș spune că am observat vreo distincție între cei care tăceau și cei care răspundeau. Când am ajuns la colțul Comitetului de partid am luat-o spre piața domului sf. Mihai. Cei trei dispăruseră. În dreptul liceului Brassai am întâlnit o patrulă de miliție care m-a ignorat. La intrarea în str. Doja era un troleu aproape frânt în doua, care bloca circulația, în fata lui un alt grup de militari în termen, între care unul, mai primitiv, mai vigilent și mai hotărât, sugera, evident, că te trimite în lumea cealaltă dacă se impune. Înspre str. 30 Decembrie se auzea un grup de liceeni, ce rezistaseră probabil în centru după tragedia de la prânz. Erau în jur de treizeci – treizeci și cinci, ușor și prost îmbrăcați. Era în jurul orei 19:00. Preopinienții lor erau militari

în lanș, între magazinul Select și intrarea în Dom. Pe latura dinspre Filatelie erau un șir de troleibuze cu ușile deschise; în ele erau cetățeni care priveau grupul de contestatari. Pe după troleibuze am văzut strecurându-se pe colegul M.C-H., împreună cu soția - șefa UTC-ului pe judeș. Soldații nu răspundeau provocărilor verbale, se stabilise un status quo: aveam libertatea să strigăm ce vrem, dar să nu depășim aliniamentul lor. Grupul de tineri, era f. inventiv, făceau versuri ad-hoc de genul "Ceaușescu, noi de aicea nu plecăm, nu plecăm acasă, până nu facem . (pantofi) din pielea ta " cea mai strigată lozincă a fost însă "fără violență". În acest grup am întâlnit un coleg de la un alt institut, L.V. După o oră în corul grupului de liceeni am plecat prin str. 6 Martie și Bolyai pe b-dul Groza. Pe Bolyai l-am întâlnit pe vecinul, judecătorul R.P., pe care l-am ignorat. Era în interes profesional atunci? De ce parte era? Pe b-dul Groza am avut priveliștea unui fost teatru de luptă stradal - peste tot erau sticle sparte. Cine le-a spart? Au fost lupte și aici în dreptul bisericii Minorșilor? Am ajuns în piașă Catedralei și dinspre calea Turzii venea un vuiet energic al unei coloane mai mari. M-am integrat în grup, cam în dreptul statuii lui Baba Novac. În coloană era Doina Cornea. cei din față m-au luat în primire prin priviri iscoditoare, m-am întors strigând aceleași lozinci. Am ajuns cu coloana înapoi în piașă, ne-am oprit la statuia lui Eminescu. Aici Doina Cornea a ținut un f. scurt discurs, care probabil nu a fost auzit decât de cei din imediata sa apropiere, avea glasul f. slab. *"am crezut că românul are un suflet de sclav, m-am înșelat. Trebuie să ieșim în fiecare zi cu toți, până când dictatura cade "* aș și-a început Doina Cornea micul discurs. "Să venim la ora nouă" o întrerupe cineva. "Să venim la nouă, să venim în fiecare zi"- răspunde d. Cornea. "Să venim la zece" o întrerupe un altul, "să venim la 11" zic eu, cu gândul la cincisprezecele noiembrie 1988, din piașă M. Viteazu. După ora 11 nu a mai propus nimeni nimic și coloana s-a mișcat spre Casa armatei și spre Comitetul de partid. Eram convins că rămăsese ora 11, ora de reîntâlnire. M-am întâlnit cu colega Monica A., care ieșise cu soșul să vadă ce se întâmplă, aveau sentimentul că se întâmplă ceva deosebit, ținneau să fie martori. Am rămas împreună și după un timp ne-am întors spre casă. De la plecarea de acasă nu auzisem împușcături de aproape, ajungând în capătul străzii Pata (b-dul Titulescu) parcă am fi ajuns la Stalingrad, se trăgea tot timpul dinspre piașă Mărești. Soșia, speriată că nu mai vin, a dat telefon la colegul M.P., care stătea în centru, să-l întrebe dacă nu trecusem și pe la el. Nu, nu trecusem pe acolo și răspunde colegul. Am ajuns cu bine acasă, să fi fost 22:30 sau 23:30, greu de precizat, acum.

A doua zi, de dimineașă sunau sirenele. Cine să le fi pornit pe toate aș de dimineașă? și de ce nu la ora 11?... Ulterior am aflat de la un prieten,

R.M. de la Politehnică că în noiembrie a fost rugat de V.P. de la C.T.C să-i urmărească pe el și pe distinsul om de știință M.D., de la gară cu mașina proprie. Era rugat să observe dacă nu erau urmăriți! Nu fuseseră. Tocmai de pe clădirea C.T.C. sunau la ora 7 sirenele. Ajungând la serviciu am aflat despre colegul M.M. că fusese arestat plecând, ieri, de la institut direct la Doina Cornea acasă. Când am ajuns la în laborator, o lozincă fusese dată jos, celelalte erau la locul lor, se opuseră T.S., G.B. membri de partid. Meciul se încheiase cu o remiză. Centrul evenimentelor din Institut era laboratorul de hardware. O lozincă era jos, două, cu partidul, sus. Am rupt de pe lozinca de jos "republica socialistă" și am bătut cozile tergațoarelor femeii de serviciu, lateral ca să poată fi purtată. Numai putea fi vorba de ora 11 viața a impus alt orar evenimentelor. Viața sau cei din planul necunoscut? Colegul M.P. și șeful institutului se întrebau ce se întâmplă și au coborât, în biroul șefului, să dea un telefon la Comitetul de partid să afle ce se întâmplă. Am coborât în stradă, unii au fugit acasă, alții ne priveau de sus prin geamuri. Din cei coborâți în stradă unii au făcut foc pe asfalt și-i ardeau carnetele de partid. Ne-am strâns vreo 30 de ITC-iști, câpiva au venit și de la celelalte institute, restul până la vreo sută au venit de la fabrica de electronică. Institutul avea aproape 300 de angajați. Împreună cu P.M. am luat lozinca și am pornit să coborâm calea Turzii. În coloană era și S.T., fiul comandantului Armatei a 4-a. Îl întrebaserăm despre tată, ne-a răspuns că nu l-a văzut de 3 zile și nu știe nimica. În dreptul străzii Iosif Vulcan l-am întâlnit pe D.V. și eu i-am cerut să ne pună, la teatru, la îndemână o instalație de sonorizare, n-a răspuns și a plecat în susul Căii Turzii! În dreptul bifurcației spre strada Alba Iulia am îndreptat coloana pentru a trece pe la casa Doinei Cornea, când a pârșit din grup G.B. cu care m-am luat de piept. Acesta mi-a spus că " *nu facem ceea ce facem pentru Doina Cornea*". Numai că el nu făcuse nimic până în acea secundă! Antecedentele sale îl apropiiau mai degrabă de cealaltă tabără. Ceilalți nu aveau nici o părere sau îi erau mai degrabă favorabili lui. Am cedat și am coborât mai departe, lăsând locuința dizidentei în stânga. De după garduri, din spatele ferestrelor ni se făceau semne de încurajare. Strigam cel mai frecvent: "*fără violentă*". În dreptul Casei Învățătorului 3 milișieni au luat-o la fugă spre strada Dostoevki cum ne-am apropiat. Se simbeau vinovați? Am coborât mai departe până în dreptul casei Vaida Voievod. Pe Casa Armatei erau ofițeri înarmați, în poziții ce mi se păreau amenințătoare. Mă gândeam la baia de sânge ce va urma și dacă voi m-ai scăpa. Am oprit coloana și m-am dus singur în intersecție făcând, cu căciula în mână, semne de frăție ofițerilor. Și miracol! Ofițeri se retrag de pe marginea acoperișului spre interior sau jos în clădire. Nu se mai vedeau. Atunci a venit și coloana în intersecție în urale de

bucurie. Se întâmplase ceva favorabil nouă ... am fugit în catedrală și am venit cu un prapor, sub privirile și aplauzele angajatelor Casei Armatei îngrămădite ciorchini la ferestre. Cu praporul în frunte de data asta am coborât coloana până la Comitetul de partid. Pe Lenin și Cuza Vodă veneau muncitorii cu miile în coloane ordonate. Nu mai eram sute, eram zeci de mii. Veneau în forță, cu recuzita de identificare obișnuită, cu lozinci metalice grele: Tehnofrig, Unirea, CUG, 16 februarie, Metalul roșu. Erau mândri, erau impunători. Întâlnirea se săvârșea în urale. Ne-am întors spre teatru spre a evita coliziunea și am urcat pe P. Groza până în dreptul primăriei. Piața domului era o mare de oameni cu tricolorul fluturat deasupra capetelor. Primăria era baricadată. Aici am dat praporul colegului M.T., de acum nu se mai putea spune că e cineva în frunte, practic tot centrul era om lângă om. Ne-am îndreptat înapoi în piața Catedralei unde venise un grup cu Doina Cornea. Pe treptele catedralei se improvisase o instalație de sonorizare, începuseră să vorbească, când suntem anunțați că se întâmplă ceva la București, nu se știa ce; se revine a murit sau s-a sinucis ministrul apărării, nu știi pe ce cale veneau informațiile și cine le colporta la microfon. Armata lăsase garda jos, de două ore, milițienii fugiseră, securitatea, ca de obicei era nevăzută și nici nu-i simțeam răsuflarea. Am învins! A început post revoluția, unii au devastat și ocupat Comitetul de partid, pe întrecute, mai toți foști comuniști. Cei care au stat în case, în acea zi, și-au luat revanșa asupra celor din stradă deschizând ferestrele în urale, anunșându-ne în fel și chip că ceaușeștii au plecat.

PS: 1)toate abrevierile respectă regula pronume, nume. 2)colegii Monica A., P.M. au emigrat în Canada, 3) L.V. e în Ungaria, G.B. e în Franța

2.PE DRUM DEMOCRAȚIA

Campania electorală (din 1996) a debutat cu stângul: sediul CDR a fost devastat la Botoșani, la Cluj, protestatarii sunt bătuiți sub privirile îngăduitoare ale poliției. Condamn fără echivoc aceste manifestări anti-naționale, în marginea europenismului și înafara legii. Nu avem nimic cu aceste manifestări ale puterii. În aceste momente când românii care au alte convingeri politice, decât ale noastre, sunt bătuiți, noi ne simțim noi înșine loviți, bătuiți și umiliți. Cui aparțin bătăușii? De la ce filon ideologic se adapă dănușii? Cum se explică îngăduința poliției clujene? Iată câteva întrebări la care puterea trebuie să ne răspundă nouă clujenilor. Dar, până când vom primi răspunsul, să-mi îngăduiți să trimit o ilustrată pe adresa poliției clujene decupată dintr-o carte românească de educație civică: "Aspecte din civilizația engleză" de I. Botez. În secolul trecut în piața Trafalgar din

Londra se desfășura sub privirile reci ale amiralului Nelson și ale poliției majestății sale, o demonstrație de protest la adresa regelui. În jurul pieței urmărind demonstrația antiregală erau simpatizanții monarhiei, mult mai numeroși. Un înfierbântat simpatizat al monarhiei se desprinde din mulțime și tabără pe unul din demonștranți, aplicându-i argumentul pumnului. Poliștistul majestății sale, regele și împăratul Indiilor, fără nici o ezitare îl arestează pe înfierbântatul simpatizant al regelui. Iată o definiție fără echivoc, pe bază de fapte, a democrației.

Intr-o democrație, domnilor de la putere, libertății de expresie nu i se pune obrocul pumnilor. Domnilor poliști, foști milițieni până în decembrie 1989, când am coborât cu coloana de manifestanți pe calea Turzii și am ajuns în spatele Casei Învățătorului și luat-o la fugă - nu v-am urmărit - nu ne-am manifestat cu pumnii. În decembrie '89 au murit mulți tineri, tocmai pentru că atunci când în Cluj, sau oriunde altundeva, va veni mai marele zilei, fie el cine o fi, să ne putem manifesta liber, mai mult sau mai puțin inteligent, dar liber.

3 mai 1996 radio Cluj

3. SCRISORI FARA RASPUNS

Tinere, dacă te adresezi unui fost comunist ajuns mai sus, unuia marcat de slugărnice, de oportunism, nu vei primi niciodată răspuns decât dacă îl vei lăuda.

CĂTRE CONSILIUL FRONTULUI SALVĂRII NAȚIONALE

Sprrijinind cele 10 puncte ale comunicatului îndrăznesc să supun atenției dvs. următoarele:

1. să nu se ceară trupe de sprijin străine, ci să se facă mobilizarea civililor din subordinea M.Ap.N., dacă e cazul.
2. propun ca:
 - să se adopte cântecul "Deșteaptă-te române" drept imn național,
 - să se adopte stema istorică drept însemn grafic al României.
 - cred că ar trebui avute în vedere și consultări regulate cu Frontul popular din Moldova (Chișinău), și înființarea unui al 2-lea post de radio național cultural la Iași sub numele de "Moldova",
 - studierea necesității înființării unei demnități a națiunii române cu scop unificator și stabilizator.
 - noua Constituție trebuie să plece de la Constituția din 1923, care trebuie modelată astfel ca să nu se mai poată reveni la dictatură, în nici o

împrejurare. Noua constituție, prevăzând drepturi tuturor cetățenilor, indiferent de naționalitate, religie, crez politic, să nu specifice sub nici o formă drepturi separate pentru unele grupuri.* Constituția să prevadă că forțele de ordine să se constituie numai din oameni care au o meserie și cel puțin 10 ani de producție.

3. Să se facă apel:

- la ierarhi bisericii ortodoxe române de a-și delega noi conducători care să aibă autoritatea morală necesară reconstrucției sufletului românesc,
- la oamenii de cultură, pentru a analiza în profunzime scăderile sufletului nostru sau al unora din noi pentru a avea șansa de a ne mântui de rău,
- la toți românii exilați să revină în țară.

4. Să se anuleze imediat principiul autoaprovizionării, principiul de producere și consum în feudă, din toate legile existente. Să dispară imediat calificativele urban / rural din toate legile noastre (alocația de stat pentru copii, consumul de energie electrică ș.a.m.d.) cu toate consecințele ce decurg de aici.

5. Sunt de părere că în perioada de tranziție care urmează, în sectorul industrial contractul să fie unica motivație de producție și nu planul centralizat, iar în sectorul agrar să se acorde sprijin financiar celor care doresc să se lege din nou de glie precum au fost moșii și strămoșii noștri, cei care au făcut țara.

6. Să se desființeze PCR. Excedentul numeric din membrii activi ai PCR și M.A.I. să fie trimiși cu prioritate în sectorul minier.

Vă doresc succes, dar să nu uitați jertfele poporului român de la începutul ultimului război mondial încoace, să nu uitați, nici o clipă, jertfele de la Timișoara, Cluj (21.12.a.c.), Sibiu dinainte de fuga dictatorului, și mai ales să nu uitați că aproape 30 de milioane de suflete de români privesc cu mare speranță la lucrarea la care vă așteaptă angajat.

25 dec. 1989

*am în vedere greșeala Consiliului Dirigent. Am în vedere între altele și:

1) horthiștii din Transilvania ca să-și ascundă crimele au intrat în 1945, în bloc, în PCR, teroarea lor asupra oamenilor cinstiți continuând câteva zeci de ani, de atunci încoace; autonomia Ardealului a fost teza de doctorat a comunistului Manea Mănescu

(Aceasta scrisoare a fost trimisă la sfârșitul anului 1989 pe adresa FSN, neprimind nici un răspuns a fost trimisă din nou, tot prin poșta d-lui Caramitru, cu același rezultat.)

ACUZ

(o scrisoare adresată lui Iliescu, valabilă și pentru Constantinescu)

Domnule președinte,

Acuz guvernul de incompetență, incapacitate și corupție. Acuz guvernul de înfometarea populației. Acuz guvernul de favorizarea apartheidului în Covasna, Harghita și Mureș. Acuz guvernul că duce o politică externă minoră: umilă, defensivă și fără proiecte. Acuz opoziția parlamentară că a întrerupt lupta cu actualul guvern. Țara e guvernată în mod dezastruos:

- principiile de bază ale guvernării sunt: politica clientelară, minciuna și lichelismul (v. cazurile: Airbus, flota, zahărul infestat, țigăreta, grâul, apartamentul, Puma, Crișan, Bancorex) (mai nou: Romcim, țigăreta II, Neptun – Olimp) pe un fundal de "laissez faire". Legea a devenit un moft, ea se aplică doar afacerilor minore care nu s-au pedeserizat. Evaziunea fiscală reprezintă o mare parte a produsului intern brut. Avem unul din nivelurile de trai cele mai scăzute din Europa.

- pentru majoritatea părinților, azi, asigurarea hranei copiilor este un comerț; două treimi din populație este subnutrită; nu pușini copii își caută hrana în gunoaie; nu pușini tineri văd o salvare în a fi trimiși în penitenciare. În schimb s-a ridicat o pătură de clienți, care prin folosirea imperfecțiunilor legislative, prin corupție, prin "privatizare", evaziune fiscală și delapidare în dauna avutului public, sub ochii îngăduitori ai puterii, au acumulat averi inimaginabile. De o parte un popor înfometat și de cealaltă parte o păturică de parveniți putrezi de bogăși, clienți ai partidelor de la putere. "Unii și-au făcut plinul" - spunea un bun cunoscător al puterii – Dan Marșian.

- sub ochii acestui guvern incapabil, în mijlocul țării, se instaurează apartheidul. Românii sunt lipsiți de coli, sunt umiliți, sunt supuși unei politici ultranaționaliste și ovină, de asimilare în propria țară. Secuilor și românii maghiarizați nu li se oferă alternative culturale, umaniste și creștine, la politica ultraovină practică de răsărit ungi.

- politica externă este un mare și răsunător eșec (în Moldova, în Uniunea Europeană, în fața ovinismului și rasismului húngarist), doar că cei responsabili de acest eșec se bucură de lipsa de voință și iresponsabilitatea tradițională, a clasei noastre politice. Guvernul nu se ocupă de cele aproximativ 9 - 11 milioane de români dinafara granițelor, români cărora li se asigură numai dreptul de a fi asimilați.

- opoziția (CDR-nn) mai bucuroasă așteaptă colapsul țării, pentru a-și demonstra tezele, de altfel adevărate, decât să accepte existența unei a treia căi a coresponsabilității.

Domnule pre°edinte, cei ce guvernează nu fac mare deosebire între o fabrică de covoare °i una de avioane, între una de conserve °i una de vagoane. Ori a face deosebire între unele °i altele e foarte important întrucât problema noastră numărul unu, doi °i trei este restructurarea economică, organizarea producției, asimilarea de tehnologii noi, potențarea unor industrii, concentrarea unor profiluri de fabricație. Problemele grele sunt la nivel microeconomic, adică la nivelul economiei reale. Nu economiștii vor redresa țara, ci creatorii °i inginerii, proiectanții, care acceptă cămașă de forță a economiei de piață. Pentru resorbirea crizei economice, în care ne găsim, toate competențele trebuie adunate, indiferent de opțiunea politică personală. Un guvern al coresponsabilității trebuie, pe lângă asigurarea urgentă a hranei minime pentru toți copiii, să pună în mișcare, mai multe mecanisme:

- corelarea salariilor diferitelor categorii socio-profesionale (pactul social),
- organizarea muncii naționale (6 zile lucrătoare/săptămână),
- ameliorarea structurii economice: prin asimilarea de tehnologii noi, prin informatizare, prin concentrarea producției, prin schimbarea profilului de fabricație, prin crearea de unități noi de producție, prin potențarea unor ramuri de producție etc.,
- privatizarea concentrică, susținerea calității producției °i informatizarea comerțului intern, *reducerea fiscalității °i stimularea producătorilor, °i o politică externă ofensivă, viguroasă, curajoasă.

Domnule pre°edinte, a°a, în numai un an, România s-ar putea schimba la fașă, însă orice săptămână în plus cu acest guvern va adânci prăpastia socială °i economică în care am fost împinși. actualul guvern, este nu numai depășit, cum bine o știți, este un pericol național. Acest popor nefericit °i traumatizat, merită mai mult.

2 ian 96 Cluj-Napoca (a apărut un comentariu în ian 1996 în Adevărul)

Domnului Nicolae Văcăroiu

Domnule prim-ministru, ... Cred că sunteți un om de bună credință °i nu sunteți vinovat pentru funcția care vă depășește, intelectual °i cultural, decât în măsura în care se cere fiecareia dintre noi, ca în anumite momente, să ne autodepășim °i să realizăm poziția noastră intelectuală reală. Vinovată este °i opoziția care nu °i-a luat în serios rolul de sanitar al executivului.

D-le Văcăroiu, cu voie sau fără, ați patronat 4 ani corupția în România. "Unii °i-au făcut plinul" - spunea dl Dan Marțian. O păturică de

corupți s-au îmbogățit peste măsură, în timp ce românii între 30 și 60 de ani, au indicele de mortalitate alarmant, în timp ce, la mortalitatea maternă deținem recordul european, iar calitatea biologică a noilor născuți a scăzut până la cote criminale! Comitetul național român UNICEF a avertizat că 65% dintre copii trăiesc sub nivelul de subzistență, în condiții de malnutriție cronică! Nu v-ați gândit niciodată că opulența și girofarurile guvernanților sunt o nemeritată sfidare a oamenilor de rând, care în marea lor majoritate trăiesc sub pragul sărăciei și nu pot asigura, nici măcar pentru copii, necesarul de proteine? Domnule, când se derulau jocurile de noroc (escrocheriile) nestingerite ziceați că fiecare face ce vrea cu banii lui (complet altfel a văzut lucrurile Th. Stolojan), când un ministru își făcea sruri în minister spuneți că nu vă privește, etc., declarații, care într-o țară care se respectă, ar fi însemnat demisia sau demiterea, a doua zi. Aveți dreptate, unii miniștri din guvernele precedente n-au stat cu mâinile în buzunarul propriu. Dar hoția unora nu justifică corupția altora și nici invers. Necazurile noastre, domnule, se trag de la o industrie neperformantă, energofagă, care ar fi trebuit restructurată, re tehnologizată, informatizată, ori în aceste domenii nu aveți nici o competență. Vina, evident, nu vă aparține, pentru că Cotrocenii au hotărât să pună în frunte, un modest funcționar când era nevoie de o personalitate puternică și competentă în tehnologizare, restructurare și informatizare. Prin politica economică dezastruoasă nu ați periclitat numai securitatea alimentară și siguranța națională, ci ați compromis pentru mulți ani integrarea celor două state românești.

D-le prim ministru, prin slaba dumneavoastră personalitate, ați permis reînvierea unei stafii a trecutului: a partidului - stat. Domnule, au murit mii de tineri, alte sute de mii au înfruntat dictatura între 17 și 21 decembrie 1989, pentru a separa puterile în stat și nu pentru ca, cea mai odioasă formă de guvernare, să fie reinstalată miștele. Ați fost incapabil să respingeți răspândirea rasismului în Harghita și Covasna. Nu ați fost în stare să oferiți românilor și secuilor maghiarizați o alternativă culturală umanistă și creștină, la politica ultra-ovină practică de rasiști unguri. Ați marginalizat, în schimb, oamenii de cultură, singurii care pot reface imaginea țării, rapid și foarte ieftin. Ați dat guvernului Sangheli sume importante din banii publici, fără control, fără cap, pentru ca forțele politice democratice de peste Prut să fie înjosite de rusofoni. Suntem batjocoriți peste tot în Europa și din cauza modestiei intelectuale a celor adunați să conducă țara, din cauza că nu știți și nu puteți rezolva nici o problemă reală, oricât de mică ar fi ea. Ca dovadă: v-ați trezit la sfârșitul lui mai și începutul lui iunie că lanurile cu cereale sunt compromise! Ați respins cu trufie moșionile de cenzură, mai puțin fericit întocmite ale opoziției, în loc ca dimpotrivă să vă autocorecți, să întindeți

mână și să cooperezi, cu opoziția valorii. Un om inteligent, care urmărește performanța, își caută aliați și în rândul adversarilor, se înconjoară de oamenii de știință și cultură, nu-i respinge. V-ai mulțumit cu cei mai odioși și mediocri politicieni...

Dle Văcăroiu, oamenii simpli își pun întrebarea cum veți sfârși, pentru ce ceea ce ați făcut, dacă Ceaușescu a fost condamnat și pentru subminarea economiei naționale. Domnule Văcăroiu, dacă am înbeles bine, Cotrocenii știu cel puțin de un an că sunteți depășiți și acum v-ar schimba dacă ar avea la îndemână vreun mijloc constituțional. Dar nu au un astfel de mijloc. Desigur puteți profita de conjunctura politică și să terminați mandatul în picioare, numai că, țara și oamenii ei sunt la podea. ce va fi în decembrie sau în martie 1997? V-ați gândit măcar? ...

16 iunie 1996, Cluj-Napoca, trimisă prin fax la cabinetul primului ministru

* în prima ediție supratitrată această scrisoare "*Mai dezastruos decât orice cutremur, inundăție, secetă sau război*". Datorz cititorului primei ediții și deopotrivă d-lui Văcăroiu scuze, întrucât ceea ce a urmat a depăși imaginăria mea din vara lui 1996 bulversându-mi reperele (aprilie 1999).

DOAR MIOPIE ?

Domnilor Ion Iliescu, Emil Constantinescu și Petre Roman

Având în vedere că prevederile proiectului de tratat cu Ungaria:

- * nu apără majoritatea tăcută de agresivitatea ovină a Ungariei și a liderilor minorității maghiare,
 - * că românii nu au dezvoltat anticorpii corespunzători rasismului hungarist,
 - * că prevederea din articolul 15 alineatul 9 din proiectul de tratat contravine dreptului constituțional la libera circulație a persoanelor, drept fundamental al omului,
 - * că în Harghita și Covasna peste 70% din secuii maghiarizați sunt la origine români secuizați (vezi P. Râmneșeanu, I. I. Rusu, I. Ranca etc)
 - * că, în ansamblul lui, proiectul de tratat este o jignire la adresa României, unica țară din Europa unde minoritățile cresc numeric, în contrast cu Ungaria care a devenit cimitirul vabilor, românilor, slovacilor și evreilor.
- Vă reamintim, domnilor președinți, că:
- * România nu a lichidat, încă, urmările holocaustului horthist, dar acceptă rasismul (apartheidul) în Harghita și Covasna,
 - * în România, comunismul s-a instaurat cu "ajutorul crucial" al minorității maghiarofone (vezi le Figaro 18.01.1990 - Gaspar Tamas)

* în România comunistă s-au maghiarizat sate întregi de ortodocși, greco-catolici și catolici (ovabii din Sătmar, vezi Ernst Hauler) și chiar zone întregi, cum este valea Nirajului... ..

Azi, ca și în trecut, Ungaria, pe care politica nevolnica a clasei politice dâmbovișene, a făcut-o "campiona drepturilor minorităților" nu are nici măcar o grădinișă în limba vreunei minorități naționale (vezi Johann Till, Franz Wesner, Alexander Arnot, "Frankfurter Allgemeine Zeitung", "Românul", Der Donau Schwabe etc.).

Europa nu trebuie să uite, și noi trebuie să spunem asta cancelariilor străine, că Ungaria a fost prima țară bolșevică, care ne pâra la Moscova că am înfrânt republica sovietelor, că Ungaria a fost prima țară fascistă, că Ungaria este unica țară aliată a lui Hitler care a aplicat soluția finală (aprilie - iunie 1944), că Ungaria a fost unica țară aliată a Germaniei care a alungat pe etnicii germani în 1945. Ungaria, a fost și este, într-un cuvânt, o unicătate în Europa. Hungarismul a pus bazele: xenofobiei, antigermanismului, antiromânismului și antisemitismului pe continent (vezi studiile lui Johann Weidlein).

Noi trebuie să semnăm un tratat european cu Ungaria, un tratat generos prin care să impunem drepturi reale pentru ovabii, românii și slovacii din Ungaria. Noi suntem singurii îndreptății moral să impunem Europei un statut al minorităților (ideea d-lui acad. David Prodan). Propunere la care s-ar putea adăuga chiar și ideea mea de a merge până la capăt cu protecția minorităților, această bogăție inestimabilă Europei, în sensul că să propunem în tratatul cu Ungaria dezasimilarea minorităților asimilate din ambele țări. Noi românii avem o mare responsabilitate europeană în raport cu ovinismul și rasismul hungarist. Noi trebuie să-i ajutăm pe ovabii din Ungaria să-și recapete ființa națională, să capete grădinișe și școli, pentru că n-are cine-i ajuta, iar noi avem ocazia prin tratatul cu Ungaria, să câștigăm pe seama lor drepturi reale. Altfel se va stinge acest popor admirabil și vina istorică nu ne va ocoli. Noi trebuie să-i aducem la matca lor etnică pe cei peste 500.000 de greco-catolici maghiarizați și pe cei peste 300.000 de ortodocși din Câmpia Tisei.

Avem o grea responsabilitate față de cetățenii români, maghiarofonii, de a-i feri de pustiitorul ovinism hungarist. Nu Ungaria va fi învinuită, ci România că nu și-a ferit cetățenii de etnie ungară sau maghiarizați, corecți și muncitori, de rasism.

Domnilor președinți, tratatul, în forma publicată, nu răspunde nici unei exigențe europene, nu corespunde nici unei exigențe românești. Opuneți-vă acestei "făcăturii", și oferiți spre semnare Ungariei un tratat european. Veși avea numai de câștigat în țară și în Europa. Azi trebuie să uităm ce ne

separă, să dăm mâna cu toții. Mulți unguri cinstiți vor saluta acest demers european. Suntem în ultimele momente, dar până luni, 16 septembrie, se poate lucra, mai e suficient timp pentru cei ce se pretind bărbați de stat.

14 sept 96 , Cluj-Napoca

Referințe: Franz Wesner, Sombartweg 2 44328 Dortmund / Dr Ernst Hauler, Helge str. 15 94082 Passau / dr Johann Till, Altvater str. 5 86650 Wemding / Gheorghe Oltean, Sankt Michael str. 10 76534 Neuweiler.

EXISTA O ALTERNATIVA LA EXPERIMENTUL CIORBEA

D-lor Gabriel Pepelea și Radu Vasile

Repetarea, până la saturapie, de către o parte a mass mediei, a inepției totalitare "nu există altă alternativă" la programul economic Ciorbea, nu înseamnă altceva decât reflexul epocii de aur sau o iremediabilă slugărnicie. Succesul actualei guvernări depinde, în proporție foarte mare, de relansarea economică, unde competența d-lui Ciorbea și a echipei sale e mică. Bătrânii părăniți n-au înșeles, că dl Ciorbea, care n-a creat, proiectat, inventat sau produs ceva concret în viața sa, nu are șanse să relanseze și să restructureze economia reală. Dl. Ciorbea, care a fost procuror comunist, pe vremea dictatorului, și activist sindical în ultimii 7 ani, nu poate face relansarea economiei pentru că nu înșelează nimic din industrie. Cel mult poate, conform lecției comuniste, "să facă totul" sau să aplice cu "strictețe și mândrie", politica partidului (azi FMI). Și ca bătaia de joc și grotescul să atingă limita, ceea ce aplică V. Ciorbea, FMI-ul, însuși, consideră depășit (vezi declarația lui Theodor Stolojan). Oricum dacă până la 40 de ani n-ai făcut nimic...! Tot așa, plecând de la același raționament, un observator lucid ar fi putut spune, în anii 50, că guvernarea comunistă va fi un eșec, întrucât comunismul s-a întrupat prin osârdia elementelor celor mai deklasate ale societății. Și am pierdut 45 de ani. Am mai pierdut alți 7 ani cu Iliescu și clienții lui și unul cu Ciorbea și algoritmiile săi. Vom mai pierde încă 3? Alegerea d-lui Ciorbea a fost o surpriză după atâtea eșecuri postdecembriste în plan economic. Știu că bătrânii părăniți au încercat să țină cont la desemnarea primului ministru de considerentele de ordin moral, dar au eșuat (vezi cazul Stan, vezi bancruta frauduloasă, ocuparea posturilor în învățământ etc.). Și asta, ca să numai deschidem dosarul PNTcd, cu privire la accesul publicului la dosarele demnitarilor! Exigențele morale ale PNTcd, prin Ciorbea, trebuiau să se manifeste întâia dată în operațiunea de constituire a guvernului - ceea ce, evident, nu s-a întâmplat. Iată că atuul lui Ciorbea s-a dovedit, din primul moment, un balon de săpun. Un alt atu al

dului Ciorbea, la desemnare, a fost acela că e ardelean și cunoaște problema transilvană mai bine - fapt infirmat deja din plin... Dl Ciorbea merge așadar de departe în ignoranța sa, încât chiar modifică, în regim de urgență, legea învățământului, tocmai în punctele la elaborarea cărora a contribuit și PNTcd-ul prin dl. Radu Vasile, pe lângă Nicolae Manolescu, Andrei Bugulea, Emil Tocaci ș.a.! Părâniții trebuie să se ferească la terminarea guvernării lor, dacă se poate spune așadar, de uzul argumentului susținătorilor lui Ceaușescu, din timpul "epocii de aur", și anume acela "vezi câte s-au construit, câte s-au făcut". În capul acelor susținători înrâșiți, ai epocii trecute, nu intra, nicidecum, ideea că s-ar fi putut și mai mult și mai bine. Absolutul pentru ei era Ceaușescu. Ar fi păcat pentru cei care și-au irosit tinerețile în închisorile comuniste, ca absolutul, să însemne Ciorbea. Ce face efectiv Ciorbea? Vinde sau lichidează întreprinderile rentabile și nerentabile pentru a mitui milioanele de săraci și flămânzi. La nivelul actual de sărăcie, în care se zbate țara, în condițiile în care nu se mai poate urma politica guvernului Văcăroiu de a consuma mai mult decât producem și nici politica lui Ciorbea - singura alternativă reală, cred, este creșterea productivității muncii naționale. Pentru asta trebuie să cunoști economia reală. Un prim factor al creșterii productivității este (0) organizarea muncii naționale. Organizarea muncii naționale mai presupune între altele și (1) trecerea la 6 zile lucrătoare pe săptămână, acolo unde se justifică economic (minerit, construcții, energetică ș.a.) dar și în sistemul bugetar. Organizarea muncii naționale se poate face (2) utilizând un singur criteriu - cel al competenței (și nu pedeserizare și nici algoritmizare, vezi aberanta ordonanță a lui Ciorbea privind promovarea în învățământ!). Punerea în valoare a competențelor se face (3) într-un mediu concurențial, mediu care trebuie creat, susținut și stimulat. Restructurarea economiei naționale înseamnă, mai ales: (4) asimilarea unor noi tehnologii (armături metalice, materiale termoizolante, microcentrale termice, ambalaj alimentar, medicamente, componente electronice etc.); (5) schimbarea profilului de fabricație și reorientarea producției industriale (pe electronică, informatică, telecomunicații, aparatură de uz casnic și gospodăresc, bunuri de larg consum, material sportiv, pe export); (6) reorganizarea, modernizarea și concentrarea producției, limitarea priorităților naționale, din domeniul economic; (7) punerea în valoare a unor materii prime autohtone (lână); (8) subordonarea cercetării aplicative nevoilor reale ale industriei; (9) liberalizarea, democratizarea și fluidizarea informației economice; (10) potențarea unor ramuri (electronica, informatica, farmaceutica, ap. medicala etc.); (11) organizarea unor noi subramuri (din domeniul tehnologiilor ecologice); (12) sprijinirea noilor investiții din domeniul productiv și al infrastructurii; (13) condiționarea

importurilor de existența service-ului și de producerea în țară a consumabilelor etc. (vezi Cea de a treia cale, ed. Negoiu 1994).

Relansarea economică e condiționată de (14) reducerea inflației (sub 10% pe an) și (15) de disciplina bancară. aceste doua condiții fiind imperios necesare investițiilor de capital autohton și străin. Mai mult decât atât trebuie (16) redusă fiscalitatea, trebuie scutit de impozit profitul reinvestit, plata TVA-ului trebuie făcută la încasarea facturilor sau odată la 3 luni, iar impozitul diferențiat pe categorii de agenți economici. În sfârșit se cere punerea în valoare a muncii naționale. Această punere în valoare pleacă (19) de la un accent instituțional pe calitate, și de la un proces de inovare a produselor. și continuă cu (20) programe de promovare internațională a produselor. Esențială fiind (21) politica de redistribuire a veniturilor, adică să nu se mai favorizeze consumul, ci să se stimuleze creșterea și să fie plătiți creatori de valori. Dar pentru reușită trebuie să-și apropie pe fiecare cetățean, și pentru că nici unul să nu se simtă încă odată frustrat, trebuie negociat (22) pactul social, din capul locului(vezi idem).

27 martie 1997, Cluj-Napoca

PS "Am chinat degeaba populația" - zicea, peste un an, ministrul PNTcd-ist din guvernul Ciorbea, Mircea Ciuraru. Tristă și nedorită confirmare.

IPS VOASTRE

Scrisoarea a fost trimisă între 15 mai și 20 iunie sfântului sinod al BOR, PF Teoctist, IPS mitropolitului Lucian de Blaj, IPS arhiepiscopului Ioan Robu

Meditând, și în cunoștință de cauză, asupra istoriei noastre moderne, am găsit necesară fondarea unei mișcări politice noi și curate - A Treia Cale - care să nu aibă nici o legătură cu trecutul apropiat. Ca lider al acestei mișcări, a tinerilor, găsesc absolut necesară punerea pe noi baze a relațiilor dintre principalele 3 culte din România. Adică:

- Biserica ortodoxă va fi îndemnată să câștige o dimensiune pământeană (socială) și să se distanțeze de slavism și grecism.

- Biserica greco-catolică va fi îndemnată să renunțe de a fi altceva decât ceea ce a fost și va fi ajutată să penetreze atât în zonele maghiarizate cât și în Basarabia, Transnistria, Bucovina, Buceag și Tribalia.

- Iar biserica catolică din România va fi susținută să se reorganizeze într-o ierarhie națională firească. Cum poate fi susținută ideea universalității bisericii catolice dacă în România ea este fragmentată? Cu ajutorul lui Dumnezeu și al D-ului, mișcarea îi va sprijini pe evrei, care au avut atât de

suferit, să primească preoți dintre ai lor și să li se înființeze o dioceză catolică germană la Satu-Mare.

Mai dorim să facem din Brașov sau Sfântu Gheorghe *capitala spirituală a românilor*, unde să stabilim sediile naționale ale ortodocșilor, greco-catolicilor și catolicilor.

În faza a doua, susținem strângerea legăturilor dintre Biserica ortodoxă română și Vatican în spiritul colaborării între două culte apostolice. Inițierea unor astfel de mișcări profund reformatoare este obligatorie pentru salvarea acestei insule latine pândite din est și din vest de spiritul asiatic (turano-mongol), disprețuitor față de om.

Mai mari zilele de azi și de ieri, toți foști comuniști, toți cu legături vechi cu securitatea (creștii a Cominternului) sunt lași. Ei nu înțeleg nimic din exigențele noastre de azi, au, în schimb, toate vechile deprinderi comuniste: minciuna, sperjurul, slugărnicia, lipsa de caracter. Ca să-și mascheze trecutul bin să fie “mai catolici decât papa”, de aceea cred că ne putem aștepta la multe necazuri din partea lor.

15 mai 1998.

(Ps. Am primit un răspuns de la Secretariatul de stat pentru Culte și confirmări de la IPS N.Corneanu și Nunțiatura Apostolică)

4.SCRISORI CU RĂSPUNS

H.E. Otto von Habsburg

Your Excellence, I am a consistent critic of the present day government and one of those who proposed an alternate solution to the current political program. I did not share communist conviction, and I have not been a party member in Ceausescu's time. I come from a noble family from Transylvania. I do scientific work and I wrote to your excellence as a scientist. Your Excellency, you have succeeded in imposing to the European parliament the b-4-1025 resolution adopted on July 13 this year. I will disregard here the fact that you have done this in ignorance of the actual realities in Romania, and thus you put your colleagues of the Christian-democratic group in a very delicate position. The most striking aspect of this resolution is for me its faulty logic: thus, a document, which does not have the status of a law was considered as having led to a “supplementary deterioration of the minorities situation” in Romania (sic!). One does not have to be an expert in order to realise that an objective global evolution and monitoring of government behaviour towards minorities should be available.

This objective criterion's undoubtedly the dynamic in the process of statistical increasing/ decreasing of the minorities. The confrontation of different dynamics in respect certifies a value judgement. Thus in Romania the Hungarians, the Schwabs and the magyarized groups have constantly increased from 1,3 millions in 1930 to 1,6 millions in 1992. On the other hand, in Hungary the minorities have sharply decreased from 20% (after some authors even 30%) in 1920 to 1,4% in 1990. Hungary became in this way a cemetery for the Schwabs, the Slovaks and the Romanians previously living there. If the historic dynamics registered in Romania would have been the same in Hungary, one would count today in this country 1,5 million Schwabs, 1 million Slovaks, 0,8 to 1 million Romanians. At the same time the increase of population in Romania is also recorded for Tatars, the Turks and the Ruthenians. The Germans, the Hungarians, the Slovaks, the Turks speak their mother tongues in Romania, but the Germans in Hungary do not know the German language any longer. There is no minority in Hungary to enjoy the right of learning in the mother tongue, at best they learn their own native language as a foreign language.

Let me also mention briefly here some important historic evidence, which should not be overlooked:

-According to an Austrian census for 1715, in Budapest lived 55,6% Germans and only 19,4% Hungarians (see both Palas and Revai Nagy Lexikona, Budapesta 1893 and 1912)

-In 1787, the territories administrated through Hungarians were inhabited in only 29% by Hungarians (according to Hungarian acad. Oskar Iaszi),

-Hungary is the only country in Europe that had a special law for magyarization of family names, a law for the magyarization of the toponyms and an over all secret plan of magyarization,

-Hungary was the second Bolshevik country and embraced fascism before Italy and Germany,

-According to dr. j. Weidlein, Hungary provided the first grounds for anti-semitism in Europe,

-the holocaust "achieved" by the Hungarians in Transylvania is as by far more bestial than that done elsewhere. (to read O. Lustig, a Birkenau survivor, works.)

The communism in Romania was set up with crucial effort of Hungarians (see Gaspar Tamas - in Le Figaro nr. 18 jan. 1990).

Allow me the cited lord Edmond Fitzmaurice who concluded that Hungarians had always led a "blind and violent politics towards minorities".

Excellence, I would consider a special privilege the eventual opportunity of working together a special resolution for all the counties in Europe and

specially for Romania and Hungary, to recovery the assimilated minorities. Until than, I kindly ask you to deliver the following graphs to the mp colleagues, for their own reflection and judgement. So help us God
Cluj-Napoca, july 1995

HE Otto von Habsburg

Your Excellence,

I should like to express my gratitude for your answer. However, I have had remember to your Excellency not my opinions about Hungarians but historical facts! After all, your Excellency can not avoid the cultural and ethnocid of Danube Schwabians. What has your Excellency did for them? How can your Excellency explain to the Danube Schwabians your support for that country, that always in his short European history have magyarized them in a very savage mode (see Dr. Johann Weidlein. I have made to your Excellency an historical proposal to set up the recovery of assimilated minorities, especially in Hungary and in Romania. Excellence, have you started to work at it? At least, your high heritages oblige to a fair judgement. Your faithful,

Cluj-Napoca, 22.09.1995

P.S. please find enclosed a facsimile from a Hungarian lexicon about German town of Offen (Budapesta).

5. BIOGRAFIA IDEII "ROMÂNIA CREATORILOR"

La ^acoala de ofișeri de rezervă Ploiești, unde mă ^{și} plictiseam, între altele, am început să mi notez ce ^a face ca lucrurile să meargă mai bine la noi. Păstrez însemnările. În 1976, nu ^{știu} de ce, sunt trimis de la Institut la cursurile "Universității politice ^{și} de conducere" întrucat, evident, "dosarul" ^{și} prezentul mă contraindicau. (Acum, făcând legătura cu anumite zvonuri legate de un coleg de la București, ^{și} el fiu de PNP-ist ce ar fi trecut pârleazul la nenea Secu, încep să cred că "organele" aveau "în vedere" fii foștilor membri marcanți ai partidelor istorice, recte ai PNP, care urmau să devină, încetul cu încetul, opusul părinților. ^{și} prin asta să omoare complet tradiția demnității). M-am dus la cursurile respectivei universități împreună cu alții doi colegi membri PCR, activi ^{și} cu funcții în partid. Odată pe trimestru venea câte un profesor de ^{științe} sociale de la Universitate ^{și} ne țineau diferite prelegeri. Una singură mi-a rămas în memorie prin contrast. Se justifica politica zilei de a absorbi statul în partid sau invers: ^{șeful} partidului devenea ^{și} ^{șeful} administrativ. Ghinion, eu tocmai atunci citeam Gheorghe Gheorghe "Separția Puterilor În Stat" (Cartea a fost ^aa de convingătoare încât mi-am adăugat ^{și} acest concept în lista proprie pentru care trebuie să lupt. În Constituantă am fost, de la mare distanță, față de toți la un loc, cel care am susținut vehement separția totală a puterilor. Degeaba, desigur – politrucii conduși de Dan Marșian ^{și} servii lor din partidele istorice au conlucrat extrem de fructuos pentru a nu avea separția. A mai contat, uneori, ^{și} prostia de a repeta reglementările antebelice!). La terminarea cursurilor nu mi-am ales o temă oferită de cadrele universității, nici nu mai erau. Am făcut propria mea lucrare "Căi ^{și} mijloace de dezvoltare mai accentuată a economicului în condițiile aceluiași efort".

Am scris exact ce înșelegeam atunci din economia română ^{și} anume că ceea ce se realiza se putea obține cu costuri sociale mai mici, sau în condițiile aceluiași efort se putea realiza mult mai mult. Se obținea mult mai mult dacă se lucra mai "aplecăt", dacă se ținea cont de cei care trăiesc ^{și} înșeleg fenomenele producției. Economia trebuia scoasă din mâna politrucilor. ^{și} ceream un mai mare respect pentru valoare ^{și} pentru creatori. Lucrarea a fost prezentată direct în examen ^{și} a stârnit stupearea examinatorului. N-am mai trecut niciodată pe acolo, dar peste un timp am avut a face față, la serviciu, unor "acțiuni politice". Am ripostat, energic, la atacul inconsistent ^{și} aberant, cusut cu apă albă, atacându-i direct pentru micile lor murdării. Am obținut, probabil, un armistițiu pentru mine. M-au lăsat în pace în cercul meu strâmt.

Prin '86-'89, caietul din armata s-a concretizat într-un adevărat program ce trebuia aplicat în cazul unei ipotetice "descăpâpânări" a dictatorului. Pentru siguranță nu-l lăsam acasă, îl purtam mereu cu mine în geantă. În 1990, am propus într-o adunare publică revenirea la săptămâna de lucru de 6 zile până la atingerea unui venit de 500\$ pe cap de locuitor. Propunerea a fost respinsă, ca idioată, de doi indivizi care s-au ajuns, mai târziu, unul în primele zece personaje politice din stat, celălalt ambasador al României! Săraca țară! În noiembrie 1990 am produs unul din puținele și primele critici consistente la politica electorală a cuplului Iliescu - Roman. În februarie 1991 am cerut schimbarea schemei de resorbire a crizei economice: *"atât în programe cât și în practica guvernării s-a gândit și s-a acționat pentru resorbirea crizei economice prin combinarea a 2 factori: scăderea nivelului de trai și infuzia de capital extern. Această rețetă e principial greșită, întrucât, s-a omis un factor mai important decât celelalte două - organizarea muncii naționale. Ar fi putut diferi ponderea celor 3 factori în resorbirea crizei funcție de unghiul politic abordat: social-democrat, liberal sau optimal (post modern), în nici un caz nu putea lipsi munca"*.

Între timp apare o nouă problemă - inegalitatea diferitelor categorii socio-profesionale. De fapt, acutizată de politica electorală, tocmai denunțată. Am răspuns la această nouă provocare cu Pactul Social: corelarea salarii-salarii, salarii-preșuri, preșuri-preșuri, salarii-pensii. Economia o luase bine în jos, iar corupția bine în sus. Am cerut o întrevvedere lui Corneliu Coposu. I-am spus că nu se mai poate să îngăduim decăderea și că ideea lui de a aștepta dezastrul pentru un câștig politic deplin, ulterior, e o prostie. Mi-a răspuns că n-are nici o soluție, că *"poporul nu-i pregătit pentru o dezbateră ideologică și că în orice caz cu acest Parlament ('92-96 nm) nu se poate face nimic"*. I-am spus că eu știu ce trebuie făcut și i-am dat "Cea de a treia cale" ediția a II-a. Degeaba el nu avea nici o soluție. M-am întors spre BNR, care tocmai scosese la lumină raportul pe anul trecut, în care se propuneau o serie de măsuri macroeconomice de stabilizare. Din acel raport scris de un economist lipsea o parte, partea inginerului, partea care ar fi trebuit să propună schimbarea în economia reală. Mi s-a spus să iau legătura cu autorul, cu Daniel Daianu. Am luat legătura telefonic: nu poate hotărî singur asupra invitației la clubul economiștilor liberali, să vorbesc și cu x și cu y de la ASE. Aceștia erau interesați, în schimb, de "partea pozitivă a fenomenului Caritas". M-au dezgustat. Am scos, totuși, o nouă ediție "Cea de a treia cale" simțindu-mă totuși stimulat de convorbirea cu Corneliu Coposu. Am trimis-o, din nou, mai marilor zilei, dar vorba lui Eliade ... În vara anului 1995, consilierul Gr. Georgiu, de la Cotroceni, îmi spunea că *"ei*

°tiu cã Vãcãroiu e depã°it, dar nu °tiu pe cine sã promoveze, pãnã familiarizeazã opinia publicã cu un nou viitor prim-ministru trece mandatul!" Am încercat din nou sã conving PNTcd-ul. Fãrã rezultat. În martie '97 i-am atras atenþia d-lui Gabriel Pepelea, ca sã nu zic cã aproape l-am certat, asupra inconsistenþei de fond a lui Ciorbea. M-a întrebat ce-i de fãcut? I-am rãspuns în scris cã existã o alternativã la experimentul Ciorbea. În noiembrie '98 i-am propus din nou d-lui Pepelea proiectul "României creatorilor". Ca intelectual se simte obligat sã mã asculte dar nu se pricepe, sã-i dau în scris pentru a le supune atenþiei speciali°tilor lor. M-am asigurat cã speciali°tii nu sunt penibili politruci arhicunoscuþi. În decembrie '98 i-am trimis dosarul cu opisul de mai jos la care am mai adãugat anumite fragmente pregnante °i integral materialele mai scurte.

1. Statul împotriva individului
2. România Creatorilor. Breviar (Oct. 1998)
3. Manifestul "România Creatorilor" (Dec. 1998)
4. România absurdã (ISBN 973-96830 3-7 iunie 1998)
5. Existã o alternativã la experimentul Ciorbea (martie 1997)
6. Cea de a treia cale (ISBN 973 96830 0-2, iulie 1994)
7. Muncã mai multã, mai de calitate, mai inteligentã (bro°urã, nov. 1993)
8. Alternativã de guvernare pe baza principiului coresponsabilitãþii (bro°urã, 2 iunie 1993)
9. O idee de guvernare (Parlament 16 oct. 1992)
10. Corective la reformã ("Realitatea" 11 iun. 1992)
11. Reforma economicã (Cele 7 gre°eli ale puterii politice provizorii, Industrie, Construcþii, Comunicaþii, pg.7-19, pg.24-34) 17 nov. 1990 - publicat în "Viata politica °i parlamentara" nr. 1/1991 ed. Rompres.
12. Cãi °i mijloace de dezvoltare mai accentuatã a economicului în condipiile aceluia°i efort (lucrare la Univ. politicã °i de conducere Cluj, 1978)

Ulterior i-am dat d-lui Pepelea °i materialul explicativ "România creatorilor - primele 3 luni" pentru a nu supune speciali°tii PNT-cd la un efort prea mare °i pentru a nu compromite din orgoliu acest proiect. De atunci ...

^ai iatã o caracteristica importanta a tuturor oamenilor politici români cinstiþi: incapacitatea de a lua hotãrãri - ei °tiu cã mergem din rãu în mai rãu, dar nu °tiu ce sã facã °i mai ales nu au curajul. Atunci lasã lucrurile în voia sorþii. Progresul nostru nu poate veni de la actuala clasa politicã - ea trebuie mãturatã complet, fãrã nici o repinare.

6. INITIATIVE PARLAMENTARE

Iată câteva din inițiativele avute în perioada 1990-1992:

1. Proiect de lege pentru stabilirea Zilei naționale (iulie 1990). Iată textul expunerii de motive:

“23 august reprezintă un moment politic important în istoria contemporană, moment înnobilit de jertfa și eroismul extraordinar al Armatei regale române. Totuși 23 august nu poate fi ziua națională a României întrucât există și un 23 august 1939 când Germania hitleristă și Rusia stalinistă hotărâsc între altele și dezmembrarea României. Revoluția din decembrie 1989 este deja un alt moment de referință din istoria noastră contemporană, de care suntem însă prea aproape pentru a avea perspectiva necesară, de care suntem prea legați sufletește pentru a fi lucizi și raționali și asupra căreia mai stăruie o serie de semne de întrebare. Singura zi, care nu și-a pierdut nici semnificația și nici nu a fost estompată de alte evenimente din viața noastră politică este ziua de 1 Decembrie. Întâi Decembrie reprezintă momentul final al unui proces istoric început cu conștientizarea unității și originii tuturor românilor de către cronicari și “coala Ardeleană. Procesul continuat cu revoluțiile de la 1848 din Moldova, Para Românească și Transilvania, cu Unirea Principatelor din 24 ianuarie 1859, cu războiul de Independență, cu unirea Moldovei dintre Prut și Nistru din 27 martie 1918 și a Bucovinei de nord din 28 noiembrie 1918. Întâi Decembrie – <<este clipa –a a cum spunea Nicolae Iorga – când ceea ce au urmărit trudele și suferințele mucenicilor noștri timp de sute de ani ajunge a fi un crez de biruință>>. Având în vedere argumentele de mai sus propunem adoptarea zilei de 1 Decembrie ca zi națională a României”. Textul legii era: “Articol unic: Se stabilește ziua de 1 Decembrie ca zi națională a României”. Acest proiect a fost dat în mână d-lui Dan Marșian care mi-a spus, luând documentul: “acesta este o problemă grea care nu poate fi adoptată a a!?”. Intradevăr după vreo 14 zile Senatul adoptă o lege în acest sens. Ideea era ca toate inițiativele, dacă se poate, să le aparțină. A doua zi Adunarea Deputaților discută, însă, nu textul Senatului ci textul meu amendat de comisia juridică care a adăugat un al doilea articol prin care se anula decretul sau legea comunistă care stabilea 23 august ca zi națională. Marian Enache nu a prezentat textul Senatului, ci textul meu amendat. Această incoerență fesenistă, într-o hoșie, mă îndreptățește să revendic pe lângă întâietatea propunerii și proiectul adoptat. Amendamentul propus de comisie era numai un zorzon juridic, fără rost, în fond.

2. Proiect de lege pentru modificarea Decretului lege nr. 8 / 1990 privind înregistrarea și funcționarea partidelor politice (octombrie 1990). Acest

proiect a fost blocat de Dan Marþian în Biroul Permanent sub motiv că atentează la partidele extraparlamentare. Ceream un minim de 10 000 de semnături la înfiinþarea unui partid politic. Argumentele lui Dan Marþian au fost adoptate de toþi membri BP, deci și de reprezentanþii opoziþiei semnatari iniþiali ai proiectului!

3. Proiect de lege pentru anularea tuturor drepturilor acordate ilegaliștilor comuniști (nr. 71 din 8 noiembrie 1991). Iată expunerea de motive”

“Ilegaliștii comuniști, fie că au contribuit sau sprijinit implantarea comunismului în țara noastră fie că numai au profitat de instaurarea acestuia, au beneficiat de avantaje materiale substanțiale timp de 45 de ani în dauna poporului. Și ca un paradox românesc, tocmai aceia care au luptat împotriva unității naționale între cele două războaie mondiale au fost recuperați de comunism ca ilegaliști. În același timp, marii mutilați, văduvele și orfanii au primit ajutoare de mizerie sau chiar nu au primit deloc. Pensile, îndemnizațiile cât și alte forme și categorii de avantaje nu au, după cum nici nu au avut, nici un suport moral și social legal. Vă rugăm să aprobați după o procedură de urgență proiectul de lege prezentat și să-l supuneți spre promulgare imediată” . Evident cei din spate, “aparatură” nu a vrut sau n-au avut curajul să susțină un astfel de proiect și prin urmare cel din față, Dan Marþian l-a boicotat. Supărat m-am adresat d-lui Peþelea să-l publice măcar în ziarul PNP, “Dreptatea”. A chemat un tânăr ziarist, colþos la propriu, și i-a dat textul proiectului. Peste câteva zile dl Peþelea mă abordează cerându-mi scuze: “*acești tineri nu au sentimentul proprietății intelectuale*”. Ce se întâmplase: tânărul publicase expunerea mea de motive ca textul său și proiectul de lege ca iniþiativa PNPcd-ului. Este foarte adevărat că toate iniþiativele mele erau semnate de deputați din PNP și PNL. O semnătură sau mai multe nu înseamnă că ești și proprietarul textului semnat, însă.

4. Proiect de lege privind înfiinþarea Departamentului Informațiilor (nr. 88 din 15 mai 1991).

5. Proiect de lege “Privind acordarea de îndemnizații foștilor deportați și internați în lagăre de exterminare și de muncă forțată” (iulie 1991). Devenit ulterior iniþiativă legislativă. Pentru acest proiect cu toată împotrivirea lui Dan Marþian și a UDMR-ului am obținut avizele de la Ministerul de Finanțe, de la Guvern, de la Ministerul Afacerilor Externe. Proiectul a ajuns pe ordinea de zi unde a stat câteva luni. În 16 septembrie 1992 fiind pe locul doi al ordinii de zi, conform regulamentului Camerei Deputaților trebuia discutat în prima zi de dezbateri al noului Parlament. Sic tranzit gloria mundi!

6. Proiect de lege privind facilitarea schimbării pe cale administrativă a numelor de persoane maghiarizate (nr. 220 din 18 decembrie 1991)

7. Constituirea “clubului” de reflecție numit, inițial, “România peste 50 de ani” iar mai apoi cunoscut sub numele de “Clubul de la Sinaia”. Acest club era o reacție la intoleranța FSN-ului și aduna parlamentari ai opoziției (Gionea, Pepelea, Lăzărescu, Ciuceanu etc), membri marcanți ai societății civile (Paul Anghel, Constanțin Badea, Ioana Brătianu, Dan Berindei, Ioan Dumitriu-Snagov, Ioan Erhan, Mugur Isărescu, Mircea Malița, Dumitru Mățca^o, Constantin Plăviciosu, Raoul ^aorban, Ion Scurtu, Vladimir Trebici, Ion Ungureanu, Mihai Ungheanu, Grigore Vieru, etc).

8. Forțarea în Parlament a unei hotărâri cu privire la recuperarea Tezaurului prin strângerea a peste 290 de semnături. Pentru că Dan Marșian bloca adoptarea Hotărârii cerute - am fost nevoit să adresez următorul Protest Biroului Permanent al Adunării Deputaților (înregistrat cu nr. 117 din 2 iulie 1991):

“Având în vedere că în data de 4 iunie 1991 am cerut adoptarea unei hotărâri în privința măsurilor de recuperare a Tezaurului, iar în 11 iunie 1991 am predat președintelui Adunării Deputaților o copie a proiectului de hotărâre însoțit de semnăturile a 260 de deputați și nu am primit nici un răspuns oficial, avertizez că această atitudine:

- compromite șansele recuperării Tezaurului,
- continuă o practică veche,
- contravine regulamentului Adunării deputaților,
- este împotriva regulilor democratice,
- reprezintă un dispreț față de semnatarii Hotărârii.

Anexez proiectul de Hotărâre împreună cu originalul semnăturilor celor 294 de deputați, cu speranța că va fi supusă imediat plenului Adunării deputaților. București 2.07.1991”. Acțiunea a fost, finalmente, blocată de Dan Marșian și T. Melecanu în numele lui Ion Iliescu cu aprobarea BP.

9. Forțarea în Parlament a unei hotărâri cu privire la anularea Pactului Molotov-Ribbentrop prin strângerea a peste 200 de semnături. Pentru că mi-am automatizat acțiunea de strângere a semnăturilor “folosind funcționari” din aparatul Parlamentului aceștia au fost amenințați cu concedierea de către vicepreședintele FSN, Marian Enache. Mai păstrez și acum o parte din listele de semnături. S-au trezit cu această ocazie și habotnicii (se poate citi și “mai kghebiști decât KGB-ul”) de la MAE care au venit imediat cu propriul lor proiect care a fost și adoptat.

7. BREVIAR DE IDEI, CONCEPTE, TEZE, IPOTEZE

1. România creatorilor
2. Pactul social
3. Muncă mai multă, mai de calitate, mai inteligentă (inclusiv 6 zile / săptăm.)
4. Unicul motor al dezvoltării - scutirea de impozit a profitului reinvestit
5. Informatica și electronica - o ansă
6. Privatizarea concentrică
7. Nevoia schimbării reale a României
8. Separarea completă a puterilor în stat
9. Echilibrarea puterilor în stat
10. O singură măsură în toate
11. Unitatea culturală a tuturor românilor
12. Brașovul - centrul de comunicații al României
13. Reforma bisericii ortodoxe române - câștigarea unei dimensiuni sociale
14. O singură eparhie catolică pe țară, dioceza de Satu-Mare redată vabilor
15. România și românii - un pol al toleranței între doi poli ai intoleranței
16. Lașitatea - constanta clasei politice
17. Slugărnicia conducătorilor - cea mai grea moțtenire a comunismului
18. Inconsistența de fond a ața zișilor mari oameni politici
19. Compromisul murdar dintre comuniști și "istorici" din februarie 1990
20. Românii au câștigat, din 1859 încoace, toate războaiele și politicieni au irosit toate șansele de pace
21. Sintagma România Mare - expresia incompetenței și derizoriului
22. Cedarea - constanta politicii românești
23. România - unica țară care n-a lichidat urmările holocaustului
24. Antirevizionismul românesc - expresia platitudinii și lașității
25. România stat succesor pentru Herța, Bucovina, Bugeac, I. șerpilor
26. Statutul european al minoritășilor - propus de România (David Prodan)
27. Dezasimilarea minoritășilor asimilate din Europa
28. Românii cea mai mare minoritate din Europa
29. Susșinerea rasismului și apartheidului pe față de regimul Constantinescu și pe ascuns de regimul Iliescu.
30. Alternativă culturală creștin umanistă la rasismul hngarist pentru maghiarofonii din România.
31. În 1940 granița de vest se putea muta pe Tisa, la limita etnică
32. Unicitatea absolută a Ungariei în Europa

PS. Indiferent cum o vor primi mai mari ai zilei, aceasta este, mai presus de orice, o invitație la dialog, conlucrare și coresponsabilitate.

Indice de nume

A

ADY, 27, 28
AFTENIE, 23
ANDREESCU, 52
ANTONESCU, 22, 46
ANTONESI, 22, 24
APPONY, 6, 48, 49
ARANY, 27
ARNOT, 50, 51, 90
ATHANASIU, 68

B

BABE^a, 22, 23, 24
BABITS, 25
BACIU, 10
BACONSKY, 22, 24
BAJZA, 26
BALLAGI (BLOCH), 48
BALOTĂ, 10
BALPEROVIC, 61
BANFFY, 48
BARCSAI, 48
BASARAB I, 52
BELA BIRO, 48
BEM, 26, 48
BERINDEI, 104
BERZEVZCY, 26
BETHLEN, 48
BIA, 22, 24
BISMARCK, 24, 47
BJOERNSON, 6, 25
BLAGA, 5, 7, 9, 34, 52, 57
BODNARENKO, 31
BOLYAI-BUIA, 52
BOTEZ, 10, 22, 24, 83
BRÂNCU^aI, 9
BRĂTIANU, 9, 16, 21, 104
BUC^aA, 9
BURIAN, 48

C

CANĂ, 22
CANGEOPOL, 22, 24
CANTEMIR, 52
CARAION, 10
CARANDINO, 10
CAROL AL II-LEA, 17, 22
CĂLINESCU, 11
CEAU^aESCU, 13, 15, 19, 23, 28, 34, 81, 89,
92

CHINEZU, 23
CHURCHILL, 9
Cicio-POP., 21
CIOCULESCU, 10
CIOMAC, 10
CIORAN, 10, 45, 52
CIORĂNESCU, 10
CIORBEA, 21, 53, 91, 93, 101
CIUCEANU, 104
CIUGUREANU, 10
CIUMARA, 93
CLAUDEL, 28
CLINTON, 24
CONSTANTINESCU, 13, 21, 24, 39, 53, 86,
89, 105
COPOSU, 14, 15, 21, 100
CORNEA, 22, 24, 81, 82
CORVIN, 7, 48
COSTIN, 68
COTRU^a, 10
CRAINIC, 9
CSEMEGI (NASCHERL), 48
CUCLIN, 10
CUZA, 19, 21

D

DAIANU, 100
DAN, 68, 86, 87, 99, 102, 103, 104
DAN, SERGIU, 10
DAVIDESCU, 10
DEAK (PESCARIU), 48
DEBRECI, 9
DEJ, 15, 18
DEMENY, 25
DE^aLIU, 22, 24
DIANU, 10
DIMOV, 10
DINESCU, 22
DOCZY (DUX), 48
DOINA^a, 10
DORDAI, 28
DRAGOMIR, 9
DRÂMBA, 52
DRĂGAN, 10
DUCA, 9
DUGONICS, 25
DUMITREASA, 10, 22, 24
DUMITRIU, 10, 22, 24, 104

E

EICHELBURG, 10
EIFFEL, 52

ELIADE, 10, 34, 52, 55, 100
EMINESCU, 16, 34, 36, 39, 52, 54, 81
ENESCU, 9, 52
ERHAN, 104
ERKEL, 48
EUGENIU DE SAVOIA, 52

F

FERDINAND I, 21
FILIP, 22, 24
FILIPESCU, 22, 24
FITZMAURICE, 95
FLORIAN, 10, 52
FOTINO, 10
FRAKNOI (FRANKEL), 48
FRENPIU, 23

G

GENSCHER, 47
GEORGESCU, 18
GERESI, 49
GERMAN, 49
GHEORGHE GHEORGHE, 99
GHIBU, 14
GIONEA, 104
GIURESCU., 9
GOLDI³, 21
GOMA, 10, 14, 22, 23, 24
GONCZ, 51
GREGORIAN, 10
GRIGORE GHICA, 52
GROZA, 35
GYR, 10

H

HAAS, 52
HABSBURG, 94, 96
HALIPA, 10
HAPIEGANU, 9, 14
HAULER, 8, 49, 90, 91
HELTAI, 48
HERZOG, 28, 48
HITLER, 20, 24, 47, 90
HOREA, 10, 16
HORIA, 10, 31
HORTHY, 28
HORVATH VON PALOCZ, 25
HORVATH, BELA, 28
HOSSU, 68
HOTZ, 49
HUBAY (HUBER), 48
HUNFALVY (HUNSDORFER), 48

I

IANCU DE HUNEDOARA, 7, 48
IASZI, 6, 95
IERUNCA, 10
ILIESCU, 13, 15, 21, 24, 39, 53, 86, 89, 91,
100, 104, 105
Ioan Robu, 93
IONESCU, 10
IORGA, 5, 57, 102
IOV, 10
IOVESCU, 10
ISĂRESCU, 104
IVASIUC, 10

J

JASSON, 42
JASZI, 48
JASZI (KRIPPL), 48
JIDANOV, 11
JOSEF ATTILA, 48
JOSIKA, 48

K

KATONA, 48
KENDEFI (CÂNDEA), 48
KINISZI, 48
KLAPKA, 48
KOGĂLNICEANU, 14
KOHL, 47
KOSSUTH, 26, 48
KOSZTELESKI, 6
KULIN, 8

L

LĂZĂRESCU, 68, 104
LENIN, 11, 15
LEPĂDATU, 10
LITVINOV, 17
LOVINESCU, 10
LUCA, 18
Lucian de Blaj, 93
LUDWIG ROTH, 52
LUPA³, 9
LUSTIG, 95

M

MACKENZEN, 16
MAIORESCU, 78
MALENCOV, 11
MALIPA, 78, 104

MANIU, 17, 21
MANOLESCU, 92
MANU, 10
MARCU, 10
MARINO, 10
MARTIN, 10
MAXIM, 10
MĂRGINEANU, 9
MĂTCA^a, 104
MEHEDINȚI, 9
MELE^aCANU, 24, 104
MIHAIL, 11
MIKES, 48
MIKSZATH, 48
MILCOVEANU, 8
MILITARU, 10
MITROFANOW, 25
MOLNAR, FRANZ, 48
MOLOTOV, 104
MORARU, 11
MORUZOV, 31
MO^aANDREI, 10
MOTA^a ZELETIN, 54, 56
MOVILĂ, 7
MUNKACSI (LIEB), 48
MURĂRA^aU, 9
MURVAI, 9
MUSSOLINI, 20

N

NAGY, IMRE, 51
NEGOIȚESCU, 10
NELSON, 84
NENIȚESCU, 10
NIKOLSKI, 18, 31
NOICA, 10, 43, 52, 78
NOVICOV, 11

O

OLAHUS, 7, 48
OLTEAN, 91
ONICESCU, 52
OPRIȚA, 28
ORENDI HOMMENAU, 48
OSMAN, 16
OSULSKY, 17
OTTO CEL MARE, 52

P

PALADE, 52
PALEOLOGU, 10
PAPU, 10

PARASCHIV, 22, 23, 24
PATRICIU, 23
PAUKER, 15, 18
PAULESCU, 52
PAZMANY (PASSMAN), 48
PEȘTI, 25
PETCU, 68
PETOFI, 25, 26, 29, 48
PETRESCU, 14, 52
PETRESCU DAN, 22, 24
PETRI^aOR, 10
PETROVICI, 9, 48
PILLAT, 10
PIȚU, 22, 24
PLĂVICIOSU, 104
POP, VALER, 8
POP-GEORGE, 21
PRODAN, 9, 12, 26, 51, 90, 105
PRUTEANU, 22, 24

R

RAKOCZI, 48
RAKOSI (KREMSNER), 28, 48
RALEA, 52
RĂMNEȚEANU, 89
RANCA, 89
RĂDULESCU, 10
RĂUTU, 11
REGMAN, 11
REVICZKY, 48
RIBBENTROP, 47, 104
ROLLER, 11
ROMAN, 9, 24, 53, 89, 100
RO^aU, 10
ROTHERMERE, 8
RUSU, 23, 89

S

SADOVEANU, 11
SANGHELI, 88
SCURTU, 21, 104
SFETCA, 10
SHAW, 6, 8, 25
SIMEDREA, 9
ȘIRBU, 10
SLĂTINEANU, 10
SLĂVEȘCU, 9
SPENCER, 36, 37, 38, 39
STAHL, 9
STALIN, 11, 15
STANCA, 10
STĂNILOAI, 52
STEINHARDT, 10

STERIAN, 10
STOLOJAN, 88, 91
STREINU, 10
SUCIU, 23
SZABO, 26
SZECHENYI, 26, 27

S

*EICARU, 10
*ORBAN, 18, 104
*TEFAN CEL MARE, 5, 52
*TEFAN I, 52

T

TAMAS, 12, 89, 95
Teotist, 93
TEODOREANU, 10
THALLOCZY (THALMAYER), 48
THALY, 27
TILL, 50, 90, 91
TISMĂNEANU, 19
TITULESCU, 17, 81
TOCACI, 92
TOLDY (SCHEDEL), 48
TOLNAI, 27
TOLSTOI, 49
TOMPA, 27
TONEGARU, 10
TREBICI, 104
TUDORAN, 10, 22, 23, 24, 68
TURDEANU, 9

T

PEPELEA, 43, 65, 91, 101, 103, 104
PUGULEA, 92

U

UNGHEANU, 104
UNGUREANU, 104
URSACHI, 10
URSU, 23
USCĂTESCU, 10

V

VAIDA, 17, 21, 82
VAMBERY, 48
VAN DER STUHL, 28
VANICK, 42
VASILE, 9, 21, 22, 24, 43, 53, 91, 92
VĂCĂROIU, 45, 53, 87, 89, 92, 101
VIANU, 22
VIERU, 104
VITNER, 11
VLAD, 21
VOICULESCU, 9, 22, 24
VOINESCU, 10
VUIA, 52
VULCĂNESCU, 9, 61

W

WEIDLEIN, 7, 18, 25, 26, 29, 47, 50, 51, 90,
95, 96
WESNER, 7, 50, 51, 90, 91
WEYER, 49

Z

ZOLA, 25
ZUB, 10